



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 108 / II Legislatura / Vuitè període

Dimecres, 28 d'octubre de 1987

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 79

SUMARI

La sessió s'obre a un quart d'onze i onze minuts.

Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Entitat Autònoma Institució de les Lletres Catalanes i les esmenes reservades (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 4990).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. Socialista (núm. 1, amb text alternatiu)

Torn a favor : *I. Sr. Llorda (S)* (p. 4992).

Torn en contra : *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 4993).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 4995), *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC)* (p. 4996) i *I. Sr. Curto (P)* (p. 4997).

Votació : *rebutjada per 28 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 4997).

L'I. Sr. Colomines intervé per a una qüestió d'ordre (p. 4997).

Articles 1 i 2

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 70 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions* (p. 4997).

Article 3

Esmena del G. p. Popular (núm. 2, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P)* (p. 4998).

Torn en contra : *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC)* (p. 4998).

Votació : *rebutjada per 4 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció* (p. 4998).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 70 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions* (p. 4998).

Article 4

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Lorda (S), juntament amb les esmenes núms. 4, 5, 6 i 7. Alhora, retira l'esmena núm. 16 (p. 4998).

Torn en contra : I. Sr. Colomines (CiU) (p. 4999).

Addició de nous articles

Esmenes del G. Socialista (núms. 4, 5 i 6, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 3).

Votació esmenes núms. 3, 4, 5 i 6 : rebutjades per 26 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 4999).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions (p. 4999).

Article 5

Esmena del G. Socialista (núm. 7, de modificació)

Debatuda abans i decaiguda (esmena núm. 3).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions (p. 4999).

Article 6

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 8, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Casanovas (ER), juntament amb les esmenes núms. 11 i 12 (p. 5000).

Torn en contra : I. Sr. Colomines (CiU) (p. 5000).

Votació esmena núm. 8 : rebutjada per 27 vots a favor, 52 en contra i 5 abstencions (p. 5000).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 5000).

Articles 7 i 8**Text del Dictamen**

Votació : aprovats per 64 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions (p. 5000).

Article 9**Addició de nous paràgrafs**

Esmena del G. p. Popular (núm. 9, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Curto (P) (p. 5000).

Torn en contra : I. Sr. Colomines (CiU) (p. 5000).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 10, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 5001).

Votació esmena núm. 9 : rebutjada per 8 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció (p. 5001).

Votació esmena núm. 10 : aprovada per unanimitat (p. 5001).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions (p. 5001).

Article 10

Esmenes del G. p. d'Esquerra Republicana (núms. 11, de modificació, i 12, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 8).

Esmena del G. p. Popular (núm. 13, d'addició)

L'I. Sr. Curto (P) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de l'esmena núm. 14 (p. 5001).

L'I. Sr. Casanovas (ER) anuncia el decaïment de les esmenes núms. 11 i 12 (p. 5001).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 5002).

Article 11

Esmena del G. p. Popular (núm. 14, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 13).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 5002).

Article 12**Text del Dictamen**

Votació : aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions (p. 5002).

Article 13

Esmena del G. p. Popular (núm. 15, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Curto (P) (p. 5002).

Torn en contra : I. Sr. Colomines (CiU) (p. 5002).

Votació : rebutjada per 8 vots a favor, 84 en contra i cap abstenció (p. 5002).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions (p. 5002).

Disposició Transitòria**Disposicions Finals****Primera****Segona**

Esmena del G. Socialista (núm. 16, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Text del Dictamen

Votació : *aprovats per 74 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions* (p. 5002).

Explicació de vot : *I. Sr. Garriga (M)* (p. 5002), *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 5002), *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC)* (p. 5003), *I. Sr. Curto (P)* (p. 5003), *I. Sr. Lorda (S)* (p. 5004) i *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 5004).

Dictamen de la Comissió de Política Social sobre la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre les Competències de Qualificació i Registre de les Societats Anònimes Laborals de Catalunya i les esmenes reservades (Punt segon de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Vives (PSUC) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 5005).

L'I. Sr. Padullés (PSUC) intervé per proposar, en nom del seu Grup, el decaïment de la Proposta (p. 5005).

Votació de la proposta de decaïment de la Proposta de Resolució : *aprovada per unanimitat* (p. 5006).

Explicació de vot : *I. Sr. Castellnou (CiU)* (p. 5006).

Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei per la qual es regula la Participació de les Comunitats Autònomes en la Gestió del Sector Públic Econòmic de l'Estat (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Votació : *són elegits l'I. Sr. Montaña, per 111 vots a favor; l'I. Sr. Vives, per 110 vots a favor, i l'I. Sr. Cigarrán, per 109 vots a favor* (p. 5006).

Interpellació al Consell Executiu sobre el desconcert i la desinformació que es van produir la nit del 14 d'octubre de 1987 (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Sala (S)* (p. 5006).

Intervenien per a una qüestió d'ordre el M. H. Sr. President, l'I. Sr. Clotas (S) (p. 5009) i *l'I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 5009).

Interpellació al Consell Executiu sobre la resposta a les situacions d'emergència que afecten tot el territori català (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 5010).

Interpellació al Consell Executiu sobre les causes de l'avaria de l'estació transformadora de FECSA a Sentmenat (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Fernández Díaz (P)* (p. 5011).

Respostes conjuntes : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 5013) i *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 5015).

Rèpliques : *I. Sr. Sala (S)* (p. 5017), *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 5018) i *I. Sr. Fernández Díaz (P)* (p. 5019).

Contrarèpliques : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 5020) i *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 5021).

L'I. Sr. Ribó (PSUC) intervé per contradicció (p. 5021) i *l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia li respon* (p. 5022).

La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i vuit minuts i es reprèn a un quart de sis de la tarda.

Preguntes (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President intervé per a una qüestió d'ordre (p. 5022).

Pregunta al Consell Executiu sobre la consulta al Consell Català de la Funció Pública en relació amb les proposicions de llei d'ordenació del territori

El M. H. Sr. President anuncia que aquesta pregunta ha estat retirada (p. 5022).

Pregunta al Consell Executiu sobre la mort de tres treballadors al col·lector de la Font Santa d'Esplugues, el 30 de juliol de 1987

Formulació : *I. Sr. García Sánchez (S)* (p. 5022).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 5022).

Pregunta al Consell Executiu sobre la instal·lació al Baix Llobregat de la quarta universitat de Catalunya

Formulació : *I. Sra. Lorente (S)* (p. 5023).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 5023).

Repregunta : *I. Sra. Lorente (S)* (p. 5024).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 5024).

Pregunta al Consell Executiu sobre els accionistes de Luditec, SA, concessionària dels jocs de loteria de la Generalitat

Formulació : *I. Sr. Sala (S)* (p. 5024).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 5024).

Repregunta : *I. Sr. Sala (S)* (p. 5024).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 5025).

Pregunta sobre les millores salarials del personal estatutari de l'ICS

Formulació : *I. Sra. Ferran (S)* (p. 5025).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 5025).

Pregunta sobre l'exercici dels drets sindicals dels informadors tècnics sanitaris

Formulació : *I. Sr. Gil Pachón (S)* (p. 5025).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 5026).

Repregunta : *I. Sr. Gil Pachón (S)* (p. 5026).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 5026).

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Clotas (S) (p. 5026), el M. H. Sr. President (p. 5027) i l'H. Sr. Armet (S) (p. 5027).

Intervé per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Esteve i Oriol (S) (p. 5027).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la reestructuració dels serveis veterinaris

Formulació : *I. Sr. Santacreu (P)* (p. 5027).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 5027).

Repregunta : *I. Sr. Santacreu (P)* (p. 5027).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 5027).

Pregunta al Consell Executiu sobre una intoxicació a la Residència del Temps Lliure de Les

Formulació : *I. Sr. García Sánchez (S)* (p. 5028).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 5028).

Rèplica : *I. Sr. García Sánchez (S)* (p. 5028).

Pregunta al Consell Executiu sobre la segregació de Salou

Formulació : *I. Sr. Curto (P)* (p. 5028).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 5028).

Repregunta : *I. Sr. Curto (P)* (p. 5028).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 5028).

Pregunta al Consell Executiu sobre un simulacre de funcionament del PENTA a la zona de la Central Nuclear Vandellòs II

Formulació : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 5030).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 5030).

Repregunta : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 5030).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 5030).

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació del grup d'empreses La Farga Casanova

Formulació : *I. Sr. García Sánchez (S)* (p. 5030).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 5031).

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 5031), el M. H. Sr. President (p. 5031) i l'I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5031).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'abastament d'aigua potable als municipis (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 5031).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat* (p. 5033).

Rèplica : *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 5033).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Sanitat* (p. 5034).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Consell Assessor i Coordinador de Protecció de Menors (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Soto (S)* (p. 5035).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 5036).

Rèplica : *I. Sr. Soto (S)* (p. 5036).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 5037).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la presentació d'un projecte de llei de regulació de l'ús de les tècniques de fecundació artificial (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Alay (ER)* (p. 5037).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 5038).

Rèplica : *I. Sr. Alay (ER)* (p. 5038).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 5038).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la semblança entre els uniformes emprats per companyies privades de seguretat i els dels Mossos d'Esquadra (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 5039).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 5039).

Rèplica : *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 5040).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 5040).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el respecte al contingut de les resolucions adoptades pel Parlament (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 5041).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 5042).

Rèplica : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 5043).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 5044).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Compliment de la Llei del Joc de Catalunya (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Alay (ER) (p. 5044).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Padullès (PSUC) (p. 5045).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Garriga (M) (p. 5046).*

L'I. Sr. Alay (ER) intervé per al·lusions (p. 5046).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Curto (P) (p. 5046).*

L'I. Sr. Vice-president Primer intervé per a una qüestió d'ordre (p. 5047).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Casares (S) (p. 5047) i I. Sr. Muntal (p. 5049).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Alay (ER) (p. 5050).*

Votació : *rebutjada per 38 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 5051).*

La sessió s'aixeca a tres quarts de nou del vespre i tres minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 79

La sessió s'obre a un quart d'onze i onze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Entitat Autònoma Institució de les Lletres Catalanes i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.*
2. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre les Competències de Qualificació i Registre de les Societats Anònimes Laborals de Catalunya i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.*
3. *Designació dels Diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei per la qual es regula la Participació de les Comunitats Autònomes en la Gestió del Sector Públic Econòmic de l'Estat.*
4. *Interpellació, tramitada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu sobre el desconcert i la desinformació que es van produir la nit del 14 d'octubre de 1987.*
5. *Interpellació, tramitada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu sobre la resposta a les situacions d'emergència que afecten tot el territori català.*
6. *Interpellació, tramitada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu sobre les causes de l'avaria de l'estació transformadora de FECSA a Sentmenat.*
7. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'abastament d'aigua potable als municipis.*
8. *Interpellació al Consell Executiu sobre el Consell Assessor i Coordinador de Protecció de Menors.*
9. *Interpellació al Consell Executiu sobre la presentació d'un projecte de llei de regulació de l'ús de les tècniques de fecundació artificial.*
10. *Interpellació al Consell Executiu sobre la semblança entre els uniformes emprats per companyies privades de seguretat i els dels Mossos d'Esquadra.*
11. *Interpellació al Consell Executiu sobre el respecte al contingut de les resolucions adoptades pel Parlament.*
12. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei del Joc de Catalunya.*
13. *Preguntes.*

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència ha d'anunciar que, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Així mateix, ha de fer avinent que la dita llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats,

per la qual cosa prega que se l'eximeixi de la lectura.

**Projecte de Llei
de Creació de l'Entitat Autònoma
Institució de les Lletres Catalanes**

El primer punt de l'ordre del dia és : Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Entitat Autònoma Institució de les Lletres Catalanes i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple. Aquesta Presidència ha d'informar que la Comissió de Política Cultural ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Aquesta Presidència ha de preguntar si algun honorable membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei. (Pausa.) L'Honorable Conseller de Cultura té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joaquim Ferrer) : Senyor President, senyores i senyors diputats, en el moment de presentar a aquesta Cambra el Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre creació de l'Entitat Autònoma de la Institució de les Lletres Catalanes, em sembla que convé començar recordant l'última definició, per ara, del Consell d'Europa sobre cultura, que diu que cultura és, exactament, d'una manera clara i precisa, aquell conjunt d'elements que ens fan i ens ajuden a fer. I, bé, aplicant aquesta definició al camp de les lletres, és obvi que la literatura, les lletres en general, són un element d'aquests que ajuden a conformar una personalitat i són un element extraordinari per a la comunicació i per a l'enriquiment de les persones i dels pobles.

Dic això perquè és lògic que vetllem perquè en tot moment aquesta eina, aquesta dimensió, en la cultura nostra, tingui sempre aquells instruments que li són necessaris per accomplir la seva missió. I justament aquest és el propòsit d'aquest Projecte que avui presentem aquí.

Aquest Projecte consta d'una Exposició de Motius, de tretze articles, una Disposició Transitòria i dues Disposicions Finals.

Veiem, en primer lloc, què diu, què ressenya l'Exposició de Motius. L'Exposició de Motius comença dient, assenyalant, subratllant que la producció de les lletres catalanes en tots els camps ha augmentat notablement en nombre i en diversitat des del 1975. És a dir, una vegada superada la dictadura, amb el restabliment de les llibertats democràtiques, i amb les polítiques culturals que, òbviament, hem aplicat a aquest sector, i que apliquem a aquest sector, l'increment de l'edició i la diversitat de productes, d'obres que hi ha en tot aquest sector, n'és notabilíssim el creixement. Aquesta és una primera constatació que fa l'Exposició de Motius.

Una segona constatació és que cal continuar treballant perquè les lletres tinguin encara major incidència en la societat.

Una tercera constatació és que aquest creixement s'ha de produir, òbviament, al nostre territori, però també ha de tenir una projecció exterior.

I, finalment, hi ha una referència, lògicament, que aquest Projecte s'inspira en la Institució de les Lletres Catalanes que es va crear a Catalunya en unes condicions excepcionals el 1937, i que el prenem com a punt de referència, lògicament.

Així, doncs, en l'Exposició de Motius trobem quatre dades : una, la constatació que les lletres, a Catalunya, han tingut i tenen un creixement notable; que cal continuar el treball, en aquest cas incorporant aquesta nova eina; que la projecció en la

societat s'ha de produir a Catalunya i a l'exterior, i que és un punt de referència la Institució creada el 37 a Catalunya.

Entrant ja en l'articulat del Projecte de Llei que, com he dit abans, consta de tretze articles, podem distingir dos grans apartats: el primer apartat és el que es refereix als tres primers articles, en el qual es dibuixen les característiques que tindrà aquest ens autònom, i un segon gran apartat, amb la resta d'articles, que fan referència al funcionament d'aquest ens autònom.

L'article primer, concretament, ens dona la definició jurídica que tindrà aquest ens autònom. Concretament, el Projecte de Llei diu que la Institució de les Lletres Catalanes serà «una entitat autònoma de caràcter administratiu, adscrita al Departament de Cultura, que gaudeix» —que gaudirà— «de personalitat jurídica i patrimoni propis i de plena capacitat d'obrar per al compliment de les seves finalitats, d'acord amb la present Llei i amb la legislació general sobre entitats autònomes que li sigui aplicable.» Hi ha, doncs, en aquest primer article, una definició jurídica del que serà aquest ens autònom.

A l'article segon es fixa l'objectiu que, amb tota claredat, es diu que serà el de «promoure la creació literària en llengua catalana i el seu coneixement i difusió dins i fora de Catalunya.»

Al tercer article es detallen les funcions que tindrà l'ens autònom Institució de les Lletres Catalanes, que cal dir que és un conjunt de funcions realment ampli. Ràpidament vull fer referència a les principals. Seran funcions de la Institució de les Lletres Catalanes les següents: promoure la creació i els estudis literaris en català mitjançant beques, borses i encàrrecs i altres ajuts, i prestar una atenció específica a la incorporació i difusió de nous autors; promoure el coneixement i la difusió de la literatura catalana a l'interior del seu àmbit lingüístic; promoure el coneixement i la difusió de la literatura catalana en altres àrees lingüístiques de dins i fora de l'Estat; fomentar la relació dels escriptors en llengua catalana amb els escriptors d'altres llengües; promoure, entre els escriptors, la realització d'activitats encaminades a facilitar l'adaptació de les seves capacitats als nous mitjans de comunicació, i qualsevol altra iniciativa tendent al compliment dels objectius per als quals ha estat creada.

Com els diputats i les diputades podran observar, les funcions que es proposa aquest ens autònom són realment àmplies. En aquest ens autònom descarreguem, desviem un conjunt de funcions que, realment, són importants en el camp de les lletres.

Aquest és el significat dels tres primers articles d'aquest Projecte de Llei: en el primer, la definició jurídica; en el segon, els objectius; en el tercer, les funcions.

Anem a veure ara el segon bloc, la resta d'articles que fan referència al funcionament d'aquest ens autònom. Concretament en l'article quart es diu que seran òrgans d'aquest ens autònom «la junta de govern, el director i el consell assessor».

En els articles 5, 6 i 7 es defineix les funcions de la junta de govern. A destacar que en la junta de govern participen representants de totes les organitzacions professionals d'escriptors, perquè vull avançar, ja, ara, que la gran novetat, la característica més important de l'ens autònom Institució de les Lletres Catalanes és la incorporació estable dels representants de les organitzacions professionals d'escriptors a la funció d'expansió, de difusió de les lletres, a Catalunya i a fora. Aquesta és la caracte-

rística, la característica nova que té aquest ens autònom. Això ja es reflecteix en la junta de govern, i a continuació es reflecteix, encara, si calgués, d'una manera més important, en el consell assessor. Concretament els articles 9 i 10 són els que descriuen com serà aquest consell assessor, i em sembla que és bo que llegeixi els representants que hi hauran en aquest consell assessor, d'on procedeixen. Procedeixen, exactament, ho repeteixo, de totes les organitzacions professionals d'escriptors que hi ha en el nostre territori.

Concretament, hi haurà representants de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, del Centre Català del Pen Club, de l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes, de l'Associació Col·legi d'Escriptors, Secció Autònoma de Catalunya, de l'Associació d'Editors en Llengua Catalana, un representant del Gremi d'Editors, també de l'Institut d'Estudis Catalans, de l'Associació Professional de Traductors, Intèrprets i Correctors de Llengua Catalana, de l'Associació de Joves Escriptors en Llengua Catalana, del Consell Català del Llibre per a Infants, i, finalment, els tres escriptors més recentment guardonats amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

És a dir, em sembla que queda prou evident que la característica d'aquest consell assessor és la incorporació, com es fa també en la junta de govern, de representants, dels representants de les organitzacions professionals d'escriptors.

L'article 11 es refereix a les funcions del director; l'article 12 fa referència als béns de la Institució de les Lletres Catalanes, i la Disposició Transitòria preveu que aquesta Institució, en el cas d'aprovar-se com espero, s'iniciï, comenci a realitzar-se, comenci a actuar en l'exercici pressupostari del 1988.

Hi ha, finalment, dues Disposicions Finals, una de les quals preveu, com és lògic, la reestructuració de la Direcció General del Patrimoni Escrit i Documental, del Departament de Cultura, perquè algunes de les funcions que, a partir d'ara, realitzarà, alguns dels temes, algunes de les preocupacions que fins ara realitzava aquesta Direcció General, ara seran realment objecte i tema de la Institució de les Lletres Catalanes; han estat assumides o seran assumides per aquesta Institució.

Jo no voldria allargar-me, senyores i senyors diputats, però en síntesi voldria fer referència al següent, voldria sintetitzar el següent: la literatura és una peça essencial en la cultura de qualsevol poble; ho és també, i molt, en la nostra, de cultura. A Catalunya, la literatura, les lletres en general, són en expansió, però aquest procés cal mantenir-lo i reforçar-lo. Aquesta incidència convé que es produeixi en el nostre territori, però també a l'exterior, i aquesta Institució, com ja he subratllat fa uns minuts, aquesta Institució representa la participació estable en aquest procés de totes les organitzacions professionals d'escriptors.

En definitiva, i amb això acabo aquesta presentació del Projecte de Llei: les lletres són importants per a un país, són importants per a una cultura. Les nostres van endavant, i hi han d'anar molt més; anant-hi més sabem que reforcem la nostra personalitat, la nostra personalitat nacional, i aquesta és la nostra confiança: que amb aquest Projecte ajudem a reforçar-la.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun il·lustre membre de la Cambra ha estat encarregat per la Comissió de presentar el Dictamen?

(Pausa.) No. Bé, aleshores, podem entrar ja en la discussió del text.

En aquesta discussió trobem que hi ha una esmena a la totalitat, presentada pel Grup Socialista. Per defensar aquesta esmena, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Lorda.

El Sr. LORDA : Senyor President, atesa la meva... (*L'I. Sr. Lorda va amb crosses.*)

El Sr. PRESIDENT : Res, res, no cal que hi insisteixi...

El Sr. LORDA : ...li prego que em deixi fer ús de la paraula des de l'escó.

El Sr. PRESIDENT : No caldria sinó!

El Sr. LORDA : I, si no és abusar de la seva benevolència, fins i tot goso demanar-li que m'ho permeti de fer assegut, perquè la meva estabilitat no és massa tranquil·litzadora.

El Sr. PRESIDENT : Pot fer-ho com vulgui.

El Sr. LORDA : Moltes gràcies, senyor President.

Bé, senyores diputades, senyors diputats, aquesta esmena a la totalitat amb text alternatiu que presenta el nostre Grup al Dictamen de Comissió sobre la creació de la Institució de les Lletres Catalanes era, si bé es mira, inevitable.

El nostre Grup va llançar la iniciativa per a la creació d'aquesta Institució el 12 de setembre de 1983, ara fa quatre anys, en la forma de Proposició de Llei. El 13 d'octubre del mateix any, el Ple en denegà la presa en consideració, a la vegada que el Govern s'apropiava de la iniciativa, i el 7 de desembre del mateix 1983 presentava un primer Projecte de Llei la tramitació legislativa del qual va quedar en suspens en dissoldre's el Parlament l'abril del 1984.

Com que el Govern deixava passar el temps sense renovar el tràmit parlamentari, el nostre Grup ho va fer l'abril del 1986, dos anys després, i també aquesta segona Proposició de Llei socialista va ser bloquejada en la fase de la presa en consideració, però va tenir la virtut, si més no, d'estimular el Govern, que el desembre de l'any passat presentà un nou Projecte de Llei el tràmit legislatiu del qual arriba avui a la seva culminació.

De la confrontació entre els textos del Govern i els del nostre Grup que, durant aquest llarguíssim període de gestació legislativa s'han anat alternant, es desprèn amb tota claredat que la idea de la Institució de les Lletres Catalanes que té el Govern i la que en tenim nosaltres són, en llur essència, de signe oposat. La nostra, com ses senyories hauran pogut comprovar si han examinat el nostre text alternatiu, preveu una Institució de les Lletres Catalanes realment autònoma i d'estructura genuïnament democràtica i representativa amb participació de la Conselleria de Cultura —no cal dir-ho—, però on preponderen els representants del món literari, que retenen així una considerable capacitat de decisió, d'acord amb llurs propis conveniències i interessos, i en consonància amb el crèdit que aquest col·lectiu, consciència desperta del món i de la vida nostres més immediats, mereix de la societat catalana.

El món literari, i en especial la seva part nuclear, la creació literària en català, és objecte, mitjançant la nostra proposta, d'una protecció institucional, de la qual, com es diu en l'Exposició de Motius, no pot prescindir si es vol que les lletres catalanes assoleixin la consolidació i l'expandiment que tots desitgem.

A la vegada, però, el nostre text alternatiu garanteix mínimament la salvaguarda del món literari català davant la tutela

intervencionista del poder polític de torn; poder polític, no ho oblidem pas, sempre tributari d'una determinada ideologia. Es tracta, en suma, d'establir un mecenatge oficial desinteressat, que respecti al màxim la llibertat imprescindible dels creadors en llengua catalana, i de llurs possibilitats i expressió i difusió.

En canvi, el model d'Institució que proposa el Govern, si bé coincideix amb el del nostre Grup quant als motius, les funcions i les finalitats de l'ens a crear, s'oposa ben radicalment al nostre pel que fa a aspectes essencials : l'estructura orgànica, la legitimació dels òrgans rectors i la naturalesa i la distribució de facultats, puix que el Govern vol fer de la Institució un mer organisme consultiu —consell assessor, en diu—, sense capacitat de decisió pròpia, i dominat orgànicament d'una manera gairebé absoluta per la Conselleria de Cultura, és a dir, pel poder polític de torn.

La veritat és que per fer un viatge així, no calien pas alforges, fins al punt que ens podem preguntar què hi fa un projecte de llei com el presentat pel Govern en un lloc com aquest.

No calia de cap manera que se n'ocupés aquesta Cambra legislativa, atès que qualsevol conselleria pot constituir un consell consultiu assessor mitjançant un simple decret. S'ha fet manta vegades i es continuarà fent. Nosaltres sempre hem pensat que, del Parlament, havia de sortir quelcom de més entitat i més original, i una mica més agosarat quant a l'aprofitament de les possibilitats legislatives autonòmiques d'aquesta Cambra.

La contraposició, ben clara i distinta, com hem vist, entre els dos models d'Institució de les Lletres Catalanes, el del Govern i el del nostre Grup, s'ha mantingut al llarg de la tramitació parlamentària. El del Govern, que el Dictamen de Comissió reproduïx sense cap alteració significativa, s'ha volgut presentar com una opció única. S'ha vingut a dir : «O això, o no res; o això, aquest consell assessor, simple apèndix de l'estructura orgànica de la Conselleria de Cultura, o deixem-ho córrer; perquè, pel que fa a l'alternativa socialista, escoltin, no hi ha res a fer, eh?, és utòpica i inviable. A part que ostenta l'estigma d'allò que en podríem dir la "denominació d'origen", mostra una condescendència pel món literari català que ens podria portar massa lluny. Opció única, doncs, la nostra», ha sentenciat el Govern i el Grup parlamentari que el sustenta. «O aquest succedani, o pleguem.»

Ara bé, per tal de justificar aquesta opció única, s'han adduït dos llinatges de raons : l'un, de caràcter jurídic i, l'altre, de naturalesa pragmàtica. El de caràcter jurídic consisteix a al·legar que existeix un marc legal que obliga, sense escapatòria, a aquesta opció; el de naturalesa pragmàtica pretén que aquesta opció és la usual en altres esferes político-administratives de l'Estat, i, a més a més, que una entitat que es finança amb cabals públics ha d'estar sotmesa a la disciplina del Consell Executiu, és a dir, que s'aplica aquí el principi, tan fenici, de «qui paga, mana». Paga l'Executiu, mana l'Executiu. A nosaltres, aquestes raons ens han semblat sempre entre inconsistents i frèvoles, i més aviat hi hem vist un refugi per al subterfugi.

En primer lloc, el marc legal. Senyores diputades i senyors diputats, no hi ha cap altre marc legal, en relació amb la constitució d'entitats autònomes, que l'anomenada Ley de las Entidades Estatales Autónomas, del 26 de desembre de 1958, encara vigent, com em recordava en Comissió l'Illustre ponent de Convergència i Unió, el senyor Colomines. Doncs,

bé, l'article 9 d'aquesta Llei disposa que els presidents, directors, consellers, vocals, i personal directiu dels organismes autònoms, seran designats lliurement, d'acord amb allò que disposin llurs respectives normes fundacionals, precepte que encaixa més amb l'estructura orgànica i funcionament de la Institució de les Lletres Catalanes que nosaltres proposem que no pas amb les que proposa el Projecte de Llei del Govern, ara ja Dictamen de Comissió. No veiem, doncs, que el marc legal pugui ser obstacle per a l'acceptació del nostre text alternatiu.

Quant als arguments suposadament pragmàtics, allò realment usual en altres esferes administratives de l'Estat és que els consells assessors de qualsevol departament governamental es facin per decret, perquè són, al cap i a la fi, mera prolongació organitzativa del corresponent departament, i és fora de lloc que accedeixin al rang de llei. Una llei és sempre expressió de la sobirania del Parlament i, en conseqüència, pot molt bé trencar motlles i enriquir amb una adquisició realment nova la legislació. Pel que fa a aquest aspecte de la qüestió, el Projecte de Llei del Govern és tímid i alacagut, i, fins i tot, el podríem qualificar d'intrús i insolent, puix que irromp en l'àmbit d'aquest Parlament sense les credencials adequades, mentre no s'ocultin, sota aquestes aparences, uns propòsits de dominació.

«Qui paga, mana». Home, sí, però, a part que els cabals públics no són propietat de l'Executiu, sinó de la societat que els nodreix i els confia al Govern per tal que els administri de la manera més honesta i eficaç, no oblidem pas que en el cas de la Institució de les Lletres Catalanes no es tracta d'una transacció comercial, sinó d'un mecenatge en el més noble sentit de la paraula, un mecenatge institucional que esmerça uns fons públics per tal de potenciar un aspecte importantíssim de la nostra cultura, com és la creació literària en català que, altrament, a causa de factors aliens a la nostra voluntat, es veu condemnada a una vida més o menys somorta. No és una transacció mercantil, sinó una necessària empresa d'interès nacional. No hi apliquem, doncs, si us plau, criteris de botiguer.

I, si allò que es vol és exercir el control de l'administració d'aquests cabals públics per part de la Institució, el nostre text alternatiu, en el seu article 13, garanteix aquest control, tant per part de l'Executiu com per part del Parlament.

En resum, els arguments de l'opció única que han esgrimit els defensors del Projecte de Llei del Govern no ens han pogut convèncer en cap moment; hi hem vist —ho hem dit abans— simples subterfugis.

La nostra conclusió és que el Govern, en voler fer triomfar el seu model d'Institució de les Lletres Catalanes, ha obèit l'obstinada idea d'un determinat estil d'exercici del poder polític, de manera que la voluntat política de l'Executiu i del Grup parlamentari que el coreja ha estat de direcció única i inflexible. I, pel que fa al tractament parlamentari que la Ponència de la majoria ha donat a aquest Projecte de Llei, creiem que s'ha posat de manifest, una vegada més, allò que en ocasió del debat de política general, tingut els proppassats dies 6 i 7, es va retreure ja al Govern i als seus àmbits d'influència: l'autolimitació de les potestats legislatives que, de fet, té acreditades aquest Parlament. No s'han utilitzat a fons, i les que s'han utilitzat, s'ha fet d'una manera errònia. El Govern ha portat a la Cambra un pseudo-projecte de llei que rebaixa el Parlament a la categoria d'un organisme administratiu.

Per totes aquestes consideracions, el nostre Grup, en portar

davant el Ple l'esmena a la totalitat amb text alternatiu que hem defensat, insisteix en la seva tesi, i amb vista a la constitució d'una institució de les lletres catalanes realment autònoma, democràtica, representativa i, sobretot, digna del col·lectiu al qual s'aplica, cridat a donar cohesió i prestigi a la nació catalana, demana a ses senyories que vulguin concedir-li el seu vot favorable.

Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat doctor Colomines.

El Sr. COLOMINES : Senyor President, el senyor Lorda ha fet la seva intervenció des de l'escó per unes raons que tots coneixem; jo, en consideració al senyor Lorda, voldria fer el mateix, el que passa és que demanaria el següent, i que s'entengués : aquesta intervenció en contra, i per remenar papers, si em permetés de fer-la des de la tribuna, i totes les intervencions que després hagi de fer, en esmenes parcials, les faré des de l'escó. És a dir que no voldria que s'entengués una indeferència per al senyor Lorda. Moltes gràcies. *(Pausa.)*

Senyor President, senyores i senyors diputats, aquest és un projecte de llei que té una història llarga, més llarga que no ha dit el senyor Lorda, i que em fa l'efecte que, per centrar les coses, convindria posar-la en coneixement de la Cambra. Aquesta Llei, el seu tràmit no va començar l'any 80, sinó que té uns antecedents que ja van des de l'any 1977, en el Segon Encontre d'Escriptors de Llengua Catalana, que es va celebrar a Mallorca, i quan es va presentar una comunicació sobre la Institució de les Lletres Catalanes de l'època republicana, coincidint amb el final de l'àmbit de literatura del Congrés de Cultura Catalana.

Aquesta comunicació es va convertir en moció, va ser votada i va ser incorporada a les conclusions del Congrés de Cultura Catalana i assumida com a reivindicació, una de les moltes reivindicacions que feia l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana. Aquest és el seu origen, diguem-ne.

El 1978 es va elaborar, ja, un projecte, que es va fer a Montserrat : uns quants escriptors es van reunir allí, i aquell projecte de llei es va presentar en el Tercer Encontre, celebrat a Barcelona l'abril del 79. Fou aprovat i, aleshores, això es va trametre ja a tots els afiliats a l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, i també a la Conselleria d'Ensenyament i Cultura de la Generalitat Tarradellas. Aquí ja va sorgir el primer problema, i em penso que això val la pena que ja ho veiem des del començament. El primer problema va ser que la llei estava pensada, només, entorn del llibre; hi havia altra gent, altres escriptors, que pensaven que hi havia altres mitjans d'expansió de la literatura que no eren el llibre i que calia incorporar, i això no s'havia fet. És a dir que neix aquesta llei amb un problema, un problema que ens ha durat molt de temps.

El març del 1980 el Departament ofereix un decret de creació de la Institució. Per què fa un decret? Bé, fa un decret perquè la Institució de les Lletres Catalanes de l'època republicana va sorgir a través d'un decret, no d'una llei. Primer es digué «Institut de les Lletres Catalanes», després es va canviar amb una modificació del decret, i es deia «Institució de les Lletres Catalanes», per distingir-ho de l'Institut d'Estudis Catalans i perquè no hi hagués...

Recordem que aquest decret va ser publicat al *Diari Oficial*

de la Generalitat el 13 de setembre de l'any 1937, va ser signat pel President Lluís Companys i pel que, en aquell moment, era Conseller de Cultura, que era l'Honorable senyor Carles Pi-Sunyer, i aquest decret l'havia preparat, l'any 1979, qui en aquell moment era el Conseller d'Economia i Cultura, el senyor Pere Pi-Sunyer.

Aquest decret creava una gestora —no feia res més que crear una gestora— perquè aquesta desenvolupés la Institució, i aquesta gestora estava integrada per persones de tant nom —encara que ara els veiem a distància i en aquell moment, doncs, potser no en tenien tant, de nom, però, és clar, es va veure que la tria era bona— com eren el senyor Pompeu Fabra, el senyor Pere Coromines, en Pous i Pagès, en Josep Carner, en Nicolau D'Olwer, en Carles Riba, l'Antoni Rovira i Virgili i el senyor Jordi Rubió i Balaguer.

Com que aquest decret no satisfia aquesta ampliació del llibre, es va decidir suspendre'l, treballar-ho més, i esperar les eleccions del 1980 perquè es pogués veure què es feia. Van venir les eleccions i va presentar, l'Associació, un projecte a la Conselleria en l'època del Conseller Max Cahner. Es van obrir unes negociacions, i el juliol del 1980, com ha dit molt bé el senyor Lorda, el Grup Socialista va presentar una proposició de llei «per sorpresa», diu el Butlletí de l'Associació, del segon trimestre de 1987. Diu: «Sense que la nostra Associació ni cap altre organisme representatiu del sector del món de les lletres no fos consultat oficialment». Això ho va fer públic en un comunicat l'1 de febrer de 1984. El mes d'octubre del 83 —dos o tres mesos abans— aquesta Proposició de Llei s'havia debatut en aquest Parlament; hi va haver una presa en consideració; jo mateix vaig ser designat per no acceptar aquesta Proposició de Llei i els motius del refús van ser que tot el que es proposava en aquell moment ho cobria el Servei del Llibre; per tant, ja anàvem fent, no quedava res sense cobrir; que hi havia iniciades unes converses que les volíem anar duent endavant i ens comprometíem a la presentació d'un text que al cap de dos mesos, el 7 de desembre del 83, es va presentar aquest text; fou publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, en el número 166. El mes de gener del 84 el Conseller, juntament amb l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, el Pen Club i l'Associació Col·legial d'Escriptors es reuneixen i acorden altra vegada demanar l'ajornament per la raó fonamental que encara no havien resolt ni sabien com resoldre —i en aquest moment aquí encara tenim un problema, que el debatrem i suposo que el resoldrem— l'abast d'anar més enllà del llibre, que encara no havia estat assumit. El Projecte va decaure perquè es va acabar la legislatura. Amb el Conseller Rigol es reprenen les negociacions, s'engipona un text, hi ha canvi de Conseller, i, mentre passava això, el mes d'abril del 86 —també ho ha recordat molt bé el senyor Lorda— el Grup Socialista envia un altre cop la seva Proposició, que es publica en el *Butlletí* 126, «agafant desprevinguts tant la Conselleria com les Associacions» —diu el *Butlletí* número 2 de l'Associació. Amb el Conseller Ferrer s'intensifiquen les negociacions: el mes de juny del 86 hi ha una reunió, el mes de juliol n'hi ha dues, el mes de setembre n'hi ha una altra, el mes d'octubre n'hi ha una altra, i jo mateix, en aquest Parlament, el 9 d'octubre del 86, vaig rebre els representants de les diferents Associacions per veure com estava la situació, perquè jo havia de fer també una altra intervenció en contra del Projecte, de la Propo-

sició socialista, i per veure com estava i poder-ne parlar. El dia 29 d'octubre es fa la presa en consideració, i el dia 31 de desembre del 86 es presenta el text del Govern i es publica en el Butlletí 171. No s'havia resolt tot —ja ho he dit—, no s'havia resolt tot. I aleshores hi ha una assemblea el mes de febrer, al cap de dos mesos, una assemblea conjunta amb l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, amb el PEN Club, amb l'Associació Col·legial —la delegació a Catalunya—, amb els Joves Escriptors en Llengua Catalana, i en aquesta reunió es decideix que el Projecte no cobreix totes les necessitats, totes les necessitats, i hi ha una opinió unànime en contra, de no admetre el projecte tal com està si no hi ha unes petites..., unes modificacions —no petites—, unes modificacions. Es produeixen noves reunions amb el Departament i s'acaba, al final, acceptant algunes de les coses que les associacions demanaven: la incorporació a la junta de govern d'un vice-president que fos escriptor i que, a més a més, en lloc d'anomenar-lo vice-president, perquè aquest podria tenir la representació del president —que és el Conseller de Cultura— per les sortides que aquest pogués fer a l'estranger, l'anomenaven degà; la delegació del president en aquest degà; l'increment en tres membres en el consell assessor —i aquesta és la gran victòria, a parer meu—, l'increment en el consell assessor de tres representants dels mitjans àudio-visuals, és a dir, aquella cosa constreta al llibre ja s'estenia als mitjans àudio-visuals —això ens havia costat molt de temps i després, quan surti una esmena que fa referència a això, ja en tornarem a parlar del problema que encara avui dia tenim—, però, de fet, incorpora tres representants dels mitjans àudio-visuals. No se suprimeix el Servei del Llibre així per llei, tal com deia la llei, i es deixa que amb el Servei del Llibre, el futur de l'exercici de la institució, veuran què es fa.

Això, el Conseller fa una carta, l'adreça a totes les entitats; diu que s'admeten aquestes esmenes; aquestes esmenes són assumides pel Grup de Convergència i Unió i són assumides pel Grup del PSUC i rep, tothom rep, després —perquè ho van rebre tots els parlamentaris—, una carta amb l'acord que signa el secretari de l'Associació, el President del PEN manifestant l'aprovació de les esmenes i explicant la resolució de l'assemblea, donant via lliure al projecte.

Aquesta és una història que em penso que calia saber per veure ben clarament què ha passat en la gestació d'aquesta llei. *(Pausa.)*

Quines són les diferències polítiques entre els dos projectes? Jo estic d'acord amb moltes de les coses que ha dit el senyor Lorda, hi estic d'acord.

En primer lloc vull manifestar el següent: nosaltres discutim el contingut d'aquest projecte al senyor Lorda; el que no li discutim és la seva voluntat, la seva tossuderia, la seva dedicació per tirar endavant aquest projecte i li reconec, davant de tothom, que pel seu esforç, de la primera legislatura i de la segona legislatura això encara ha anat més de pressa, i ha anat molt a poc a poc —sortosament encara som vius tots els que vam començar, no?— *(remor de veus)*, però, gràcies a ell s'ha pogut impulsar-lo. Però tenim dos problemes fonamentals, a part d'uns problemes menors —una certa indefinició del que són les «lletres catalanes» i, sobretot, dels objectius—, però el gran tema és la concepció diferent dels òrgans de govern, no només en la composició d'aquells òrgans de govern, sinó com s'originen aquells òrgans de govern i, sobretot, la proporciona-

litat de la composició d'aquests òrgans de govern. Aquests són els problemes fonamentals.

Aleshores, en el Projecte del Departament es crea una junta de govern ben definida, un consell consultiu minuciosament pactat i els dos organismes estan interrelacionats. En el Projecte socialista es parteix d'un ple —és una altra concepció—, es parteix d'un ple, aquest ple elegeix un president, un vice-president i un secretari i d'aquest ple en surt una junta de govern. Aquesta és la diferència que hi ha entre els uns i els altres.

Quina és la composició de la junta de govern proposada pel Departament? Home!, el president és el Conseller; el vice-president és el director General del Patrimoni Escrit; hi ha un altre vice-president que és l'escriptor, i després hi ha set vocals que corresponen a l'administració i set representants del consell assessor. I, en canvi, en el consell assessor, nosaltres aquí posem la mateixa presidència —el president, els dos vice-presidents i el secretari— i després tots els representants de les diferents associacions, a més a més del representant, l'interventor delegat d'Economia i Finances, perquè és indispensable que hi sigui aquest senyor. Això en els dos projectes del senyor Lorda mai hi ha estat; ara sí que hi és, ara sí que hi és, en aquesta esmena a la totalitat, però durant tots aquests anys mai hi ha estat, com si això fos una cosa que es pogués resoldre a part de la intervenció pública.

Veiem, doncs, que en el projecte del senyor Lorda la composició pactada no es manté —perquè no hi ha intervingut, i, per tant, ell amb bona fe fa el que creu convenient—, però no és..., ara imaginint-se vostès unes llistes electorals, en la qual es fa un pacte en les llistes, i tu aniràs primer, tu aniràs segon i l'altre tercer, i després en ve un altre i, aleshores, això ho vol canviar. Això és una cosa, vaja!, realment inimaginable. I en aquest cas nosaltres també pensem que això és una cosa que s'ha treballat molt. Veiem que ara hi ha un interventor —cosa que no hi era—, amb la qual cosa també es veu que hi havia una mancança en tot el projecte del senyor Lorda; també veiem que el pes de la institució el fa recaure en el ple, el senyor Lorda, cosa que, bé, és una concepció assembleista, diguéssim, que em sembla que és una concepció que em sembla molt bé, però que jo avui dia no he vist ni en les entitats recreatives. (*Remor de veus.*)

I, després, hi ha la llei que diu el senyor Lorda, la llei que diu el senyor Lorda... Senyor President, li demano dos minuts o tres... (*Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Procuri reduir-ho al mínim, perquè el seu temps ja ha estat consumit.

El Sr. COLOMINES : Ja veu que l'acceptació dels senyors... (*Remor de veus i rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, endavant.

El Sr. COLOMINES : La Llei del 58 —a part d'això que diu vostè que no diu, però diu unes altres coses que són molt significatives— preveu en el Capítol III : «la normativa presupostària entroncada amb els pressupostos generals...» Hi ha vint-i-dos articles que parlen d'això, i això defineix ben bé el que pot ser un ens autònom. Parla en el Capítol VI : «de la fiscalització dels interventors delegats de la intervenció general», i preveu en el capítol VII que : «la comptabilitat dependrà del Ministeri d'Hisenda i del rendiment de comptes en el Tribunal de Comptes.» Home!, tot això configura, tot això configura un ens públic que té unes característiques i que, a més a

més, maneja uns cabals, i cal que la seva estructura administrativa faci possible no només el control d'aquests cabals, sinó la gestió d'aquests cabals; és a dir que, aleshores jo penso que això és claríssim. Li podria ensenyar mostres d'organismes que fan referència a això i que estan fets d'aquesta mateixa manera que nosaltres diem, per exemple l'organisme autònom del Museo Nacional del Prado o l'organisme autònom de la Biblioteca Nacional, i vostè veuria que fins i tot les persones de rellevant categoria literària que hi són hi són a proposta del Ministre de Cultura, no per les entitats, sinó a proposta del Ministre de Cultura.

Per acabar, i com a conclusió, nosaltres hem acceptat esmenes socialistes que fan referència a l'estructura de la Llei, que han millorat l'estructura de la Llei —això el senyor Lorda ho sap i ho hem fet en Comissió—; nosaltres hem acceptat augmentar el consell consultiu integrant-hi els tres darrers premis d'honor, cosa que el senyor Lorda, és clar, anava descollocat en això, n'hi havia col·locat cinc, n'hi havia col·locat cinc en el primer i cinc en el segon projecte, i ara quan fa l'esmena a la totalitat els treu i, en canvi, nosaltres els posem. És clar, hi ha hagut una certa..., creiem que s'ha fet una bona feina i que això no ha de contradir l'acord amb les institucions.

Nosaltres pensem que aquest és un treball sòlid, un treball en comú, pot donar molt de joc i molt de benefici a la literatura catalana i és en aquest sentit que hem de rebutjar l'esmena a la totalitat que presenta el Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara caldrà donar la paraula als altres grups parlamentaris, que podran fixar llur posició en intervencions que no han de passar de deu minuts. Per començar, doncs, ofereixo aquesta intervenció al Grup Mixt, que hi renuncia. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya pot intervenir, i per això tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, en consideració a tots vostès, inclòs el senyor Lorda, vinc aquí a parlar-los sobre la nostra posició sobre aquest projecte de llei.

Bé, nosaltres en principi, pel que fa a la idea bàsica d'aquest organisme que se'ns proposa, d'aquesta Institució de les Lletres Catalanes, estariem d'acord amb el que ens proposa el senyor Lorda; el que no veiem és que això sigui factible. Hi ha hagut —ja ho sap el senyor Lorda— en el debat en Comissió i en els parlaments que tinguérem entre nosaltres en la Ponència greus dubtes, greus dubtes que aquesta entitat que ens proposa ara el Grup Socialista a la nostra consideració no pogués ser en el seu moment una llei conflictiva, una llei que pogués ser correguda, perquè hi ha una llei de l'Estat sobre els organismes autònoms que, en opinió de moltes persones, es contradia amb la proposta que se'ns fa.

Ens sap greu, però, evidentment, nosaltres no la podem compartir i no la compartim, no pel seu fons, el qual sí que compartim, sinó per la forma de ser presentada, per l'estructura de l'entitat en sí.

Nosaltres també la volem més àmplia i més oberta aquesta estructura, per això hem fet esmenes a la Llei, unes de les quals han estat admeses —ja en parlarem al seu moment— i encara en tenim per defensar en aquest hemicle, que procura-

rem defensar amb calor a veure si poden ser admeses, per donar més amplitud, més representació a aquest organisme, però, davant de l'estructura que ens proposa el senyor Lorda, sentim dir que votarem en contra. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, per estricta cortesia parlamentària vull tornar a recordar una cosa que ha dit el senyor Felip Lorda, i és que la iniciativa política per tirar endavant aquesta Llei ha estat del Grup Socialista per dues vegades. Jo m'he revisat al *Diari de Sessions* les raons que va donar l'aleshores representant del Grup majoritari, senyor Joan Colomines, i m'ha fet pensar, la lectura d'aquell text, que sovint les raons dels polítics són fràgils i que, sobretot, a l'hora de resumir-les i reassumir-les és bo de recordar-les en la seva totalitat.

També vull reconèixer els esforços del President de la Comissió de Cultura, doctor Colomines, per consultar els sectors implicats en aquesta Llei. Ha estat un esforç seriós —i això jo ho puc constatar— tant des de dins com des de fora d'aquest Parlament, i és, en tot cas, una actitud que s'agraeix. I també recordar, com deia el doctor Colomines, que l'inici d'aquesta Llei comença fora del Parlament quan encara no teníem Parlament en el marc del Congrés de Cultura Catalana i en el moment que comença —justament avui fa deu anys, i és casualitat— l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, que ara té prop de quatre-cents afiliats i que es proposa en aquell moment tres temes fonamentals : fer tot el possible per difondre la producció literària en català, tornar a posar en marxa la secció catalana del Pen Club i recuperar aquella Institució de les Lletres Catalanes que havia estat aprovada l'any 1937.

Nosaltres, de tota manera, votarem a favor de l'esmena a la totalitat del Grup Socialista per moltes raons. No creiem que no pugui haver-hi un grau d'autonomia més gran per a aquesta Institució de les Lletres Catalanes que el que ens proposa el Govern, i això saben que ha estat un dels elements bàsics dels debats, de les discussions, de les reunions, de les assemblees amb les diferents associacions d'editors, d'escriptors, etcètera.

Hem examinat també nosaltres la Llei d'Organismes Estatals Autònoms del 26 de desembre del 1958 i, en tot cas, ens sembla que un estudi més aprofundit d'aquesta Llei permetia arribar a solucions molt més importants; si no, jo insistiria en un punt que s'ha dit abans : si no era possible eixamplar el grau d'autonomia d'aquest organisme autònom, no bastava en aquest cas concret un decret per fer un nou consell assessor de cultura, del Conseller de Cultura, cosa de la qual tinc una certa experiència i sé els límits del seu funcionament i les funcions que té. Voleu dir que era necessària una Llei per a una cosa que, en definitiva, no és més que un consell assessor? Creiem, sincerament, que no i creiem que si la Llei no ens permetia de fer una nova llei —si se'm permet la redundància— aleshores hauríem explicat molt més clarament als sectors implicats en la producció literària del país : mireu, legislativament no es pot fer una llei, i el Conseller de Cultura emprèn la iniciativa de crear, en aquest cas, un consell assessor per a totes aquelles finalitats, per a tots aquells objectius que ens havíem proposat.

Em penso que és un tema important, perquè em penso també que quan s'explica per què les associacions implicades finalment van acabar cedint és perquè, evidentment, al cap de deu anys d'estar empenyent una iniciativa, arriba un moment que el cansament, la necessitat de trobar un desllorigador és molt important, perquè allò que objectiva la Llei continua tenint la mateixa importància ara que fa deu anys. Jo diria que en té més, perquè el volum de tot allò que hem de representar, en aquests moments, és encara més important.

Si tantes vegades s'ha invocat en aquesta Cambra la importància de la iniciativa dels grups, de la societat civil, i la necessitat que sigui el govern que doni suport a aquests grups i que col·labori amb aquests grups per tirar una cosa endavant, ¿no creuen que és possible trobar solucions també legislatives perquè puguin existir aquests grups autònoms que comptin amb el suport de l'Administració i no al revés? Fins a quin punt no acabem, en aquest cas, subsumint totes les coses en el marc d'allò que ja és la voluntat política del Govern —i no solament la voluntat, sinó la voluntat política.

Jo voldria insistir només en un últim punt. Aquesta Llei, de tota manera, per tot allò que declara és molt important. No s'hi ha insistit. S'ha insistit aquí en les diferències entre la proposta presentada pel Grup Socialista i la proposta presentada pel Govern; els puc assegurar que en molts punts el text és idèntic i que, pràcticament, les paraules són idèntiques, és a dir, els objectius que proposa tant un grup com l'altre són idèntics. Ara bé, aquests objectius idèntics han de permetre que s'aconsegueixin coses reals, i, aleshores, em permeto dir que aquesta Llei tan important ho serà si d'aquí a unes quantes setmanes, a l'hora de discutir els pressupostos sabem que el Govern li dona la importància, li atorga la importància que ens declara en aquests moments en els primers punts de la Llei.

Pensin que una de les disposicions, la Disposició Transitòria diu : «L'aplicació d'aquesta Llei s'iniciarà en l'exercici pressupostari de 1988.» Naturalment una Llei que es fixa funcions com : promoure la creació i els estudis literaris en català mitjançant beques, borses, encàrrecs i altres ajuts i prestar una atenció específica a la incorporació i definició de nous autors. Promoure el coneixement i la difusió de la literatura catalana a l'interior del seu àmbit lingüístic. Promoure el coneixement i difusió de la literatura catalana altres àrees lingüístiques, etcètera», els punts que ja ens ha exposat el Conseller Ferrer. Això, si no és amb molts mitjans, si no és amb molts mitjans, de veritat que no es pot tirar endavant i, aleshores, jo crec que hauríem fet un acte de befa al col·lectiu d'escriptors de Catalunya.

I finalment : és molt important recordar que la figura de l'escriptor ha canviat, i això és important i explica un seguit d'esmenes incorporades en aquesta Llei. Ha canviat perquè si abans l'escriptor era un senyor que, sobretot, feia llibres i, per tant, quan es deia que aquesta Llei, la presentada pels socialistes, era innecessària, perquè això ja ho feia el Servei del Llibre, era desconèixer l'ofici i el paper de l'escriptor, perquè justament l'escriptor ara col·labora en els diaris, fa guionatge de vídeos, de pel·lícules, fa moltes altres coses i fa malabarismes de tota mena de circs, és evident que tot això ho ha d'incloure i ho ha de recollir la llei, perquè, tot això, en el seu conjunt, és producció literària, lletres catalanes. I em permeto, en honor en aquest cas del doctor Colomines, poeta il·lustre, acabar amb

uns versos d'Horaci que resumirien el que pot passar amb aquesta Llei quan ens diu que és molt perillós d'aixecar expectatives i després no complir-les, ho diu amb aquella frase de : «Quan les muntanyes es posen a parir, hi neix un ratolí». Que no ens passi allò del «Parturien montes, nascetur ridiculus mus».

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè intervingui en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, vagi per davant, senyor Lorda, lo reconeixement del Grup Popular i personal a la defensa que vostè ha fet de la seua esmena a la totalitat amb text alternatiu; reconeixement que manifesto per dos motius, per dues raons fonamentals. En primer lloc per l'exposició documentada que vostè ha fet i per la coordinació del discurs en principis fonamentats i inspirats des de la mateixa posició política que vostè ocupa i defensa. I, en segon terme, probablement més important, perquè ja a la Comissió de Política Cultural va exhibir los mateixos arguments d'avui, en una clara intenció de transparència i en una clara intenció de complir allò que preveu lo Reglament relatiu al debat i votació de les esmenes a la totalitat en Comissió.

I en est sentit, aprofito esta oportunitat per a deixar constància que de cara al Grup de la majoria no serveix de res justificar o instruir en deguda forma una esmena a la totalitat en Comissió, perquè antecedents i fets demostren que un discurs preparat, estudiat i ben documentat no canvien un criteri preestablert, i el cas i l'exposició del senyor Lorda en Comissió n'és tot un exemple.

Lo Grup Popular entén que en esta esmena a la totalitat amb text alternatiu existeixen dues parts clarament diferenciades. La primera correspon a les manifestacions de l'Illustre Diputat senyor Lorda, referents a la recuperació de les institucions culturals a Catalunya, referents a la consolidació de la creació literària en català i a l'impuls, expansió i difusió d'obres elaborades en la nostra pròpia llengua.

En canvi, la segona part, implica un text alternatiu que no es concilia amb les seves paraules i que, d'alguna manera, ha obligat o obliga a aquells grups de l'oposició que, probablement, pensàvem donar suport a esta esmena a la totalitat, a votar-la ja decididament en contra, perquè lo text que presenta lo Grup Socialista sembla, com ja ha dit lo senyor Riera, que copia literalment lo projecte que presenta lo Govern i que, fins i tot, algunes esmenes parcials dels articles han esmenat lo seu propi text, excepció feta dels articles 6, 10 i 11, que el senyor Lorda ho ha deixat molt clar.

I valguin alguns exemples només per justificar esta manifestació. L'exposició de motius del text Socialista és igual que la del Projecte de Llei, menys l'últim paràgraf, i damunt una esmena d'addició que tractava d'incorporar est últim paràgraf, vostès l'han retirat.

Los articles 1, 2 i 3 són los mateixos que 1, 2 i 3 del Projecte de Llei. Lo seu article 4 correspon a l'article 12 del Projecte; l'apartat c) de l'article cinquè és l'apartat a) de l'article 4 del Projecte; l'article 7 és còpia literal de l'article 9 del Projecte; l'article 8 és una part de l'article 6 del Projecte; los apartats 2 i 4 de l'article 9 corresponen als apartats quart i cinquè de l'article 5 del Projecte. L'article 12 és igual que l'article 11 del Projecte;

l'article 14 diu lo mateix que l'article 13 del Projecte i les disposicions transitòria i final també són còpia literal del text que presenta el Projecte de Llei.

Nosaltres entenem que «alternatiu» o «alternar» significa optar entre dues coses, consegüentment, jo estic segur que el senyor Lorda convindrà amb mi que copiar el noranta per cent d'un Projecte, canviar la numeració d'uns articles i considerarlos text alternatiu, simplement no és presentable faci qui ho faci.

I si bé és veritat que tot això no treu importància al seu treball ben preparat no és menys cert que amb est comportament, sigui qui sigui —ho torno a repetir— no només vostès, sinó tota l'oposició se'n ressent i perd credibilitat en la nostra tasca d'iniciativa alternativa a l'acció de govern.

En estes circumstàncies, i deixant a part les manifestacions i el discurs del senyor Colomines, resulta difícil assumir una esmena a la totalitat amb text alternatiu quan ni tan sols ens ha donat la possibilitat de mirar quina és millor de les dues. I, com que, per una altra part, les esmenes que presenta lo Grup Popular no desvirtuen la naturalesa del Projecte de Llei, ni tampoc entenem nosaltres que existeixin arguments jurídics, polítics i tècnics que s'oposen a est text inicial, i anunciem lo vot en contra a l'esmena a la totalitat amb text alternatiu que ha presentat lo Grup Socialista, anunciem també lo vot favorable al Projecte de Llei de l'Entitat Autònoma Institució de les Lletres Catalanes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Havent estat acabat ja aquest debat, aquesta Presidència ha de sotmetre a votació l'esmena a la totalitat.

Els il·lustres membres de la Cambra que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem, ara, al debat de la part dispositiva. Aquesta Presidència ha d'advertir que en el text del Dictamen han estat incorporades ja les correccions lingüístiques proposades pels serveis tècnics. Els prego, per tant, doncs, que ho tinguin present.

Anem ara a... (*L'I. Sr. Colomines demana per parlar.*) Alguna observació? El doctor Colomines té la paraula.

El Sr. COLOMINES (*de l'escó estant*) : Per a una qüestió d'ordre. Només fer observar, perquè no hi hagués cap equivoc, que en les correccions lingüístiques, del plec de correccions lingüístiques, la pàgina 2 ha estat modificada novament perquè hi havia un petit error, i que el que s'ha de votar, en tot cas, és la segona versió de la pàgina 2.

El Sr. PRESIDENT : Sí, ho tindrem en compte.

La primera esmena presentada és a l'article 3; per tant, es proposa de votar conjuntament els dos primers articles del text del Dictamen, si cap dels senyors diputats o diputades no hi té inconvenient. Anem, doncs, a la votació del Dictamen per als seus articles primer i segon.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests dos articles primers, segons el text del Dictamen,

han estat aprovats per 70 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

La primera esmena és a l'article 3, lletra c), i és presentada pel Grup parlamentari Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Esta esmena número 2 a l'article 3, de modificació, intenta protegir, potenciar i reconèixer aquelles parles amb manifestacions literàries importants. Tots sabem que l'aranès és un fet evident, i el tortosí, com a català en forma dialectal.

L'esmena té una lògica i és coherent la seva incorporació a partir que la Generalitat de Catalunya, mitjançant dos edicions —*El Vocabulari jurídic del «Llibre de les Costums de Tortosa»*, del 1985, i *Propostes sobre l'estàndard català de les terres de l'Ebre*, 1986—, reconeix lo tortosí com a varietat històrica i social.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Bé, jo voldria dir que l'esmena ens sembla, en aquest cas, del tot innecessària. Primera cosa, perquè no voldríem col·locar en un mateix sac el tortosí, i d'altres realitats dialectals, i l'aranès; l'aranès és una llengua, és una parla, com ho reconeix l'Estatut, al 3.4 : «La parla aranesa serà objecte d'un especial respecte i protecció...», etcètera, etcètera. I després perquè ja sap que la nostra consideració pel tortosí, pels escriptors tortosins és enorme —el Gerard Vergés, i encara crec que hi ha pendent un homenatge al doctor Manyà, un dels teòlegs més importants que ha tingut Catalunya—, però això no ha de fer modificar el tema que es tracta d'un àmbit lingüístic català, on tots els dialectes tenen un tractament igual.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, anem a sotmetre a votació aquesta esmena número 2, del Grup Popular.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció.

Ara anem a la votació del text del Dictamen per a aquest article 3.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 3, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article 3 ha estat aprovat per 70 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Som ara a l'article 4, que té una esmena, la número 3, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Lorda.

El Sr. LORDA (*de l'escó estant*) : Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, voldríem defensar conjuntament, si ens és permès, totes les esmenes a l'articulat que el nostre Grup ha reservat per ser objecte de deliberació en aquesta sessió plenària, que són les números 8, 16, 17, 18, 19 i 63. S'explica que ho fem així, d'una sola vegada, perquè totes aquestes esmenes estan interrelacionades i configuren el sistema subjacent en el model d'Institució de les Lletres Catalanes

que el nostre Grup ha propugnat des que va llançar-ne la iniciativa, i aprofito aquí l'ocasió per dir-li a l'Il·lustre Diputat senyor Curto que justament aquest és el nucli d'articles, de la nostra proposta, que estableix una clara diferència amb la resta de l'articulat de la Proposició del Govern, o del Projecte de Llei del Govern; i dir-li que, naturalment, vostè diu que copiem : nosaltres no podem copiar perquè nosaltres vam tenir la iniciativa. En tot cas, el Projecte del Govern ens copia a nosaltres, i després recopiem el Projecte del Govern, però no és cert que el 90% —com vostè ha dit— del nostre articulat sigui una còpia del Projecte del Govern, perquè, en realitat, és a la inversa.

Bé, aquestes esmenes que ara presentem, senyor President, en realitat han de ser acceptades o rebutjades en bloc, puix que allò que caracteritza un sistema és l'encast solidari de les seves parts : s'altera una part i s'altera el sistema. És ben clar que allò que pretenem ara mitjançant aquest torn de defensa és que siguin acceptades en bloc per una majoria de les il·lustres senyores diputades i dels senyors diputats presents a l'hemicicle. No ho considerem a la bestreta una pretensió vana, per molts i sorruits que siguin els averanys desfavorables; «de més verdes en maduren», diu la saviesa popular, i després cal pensar que els actes de contricció més eficients i definitius, com se'ns va ensenyar a la catequesi, són els que es fan *in extremis*. Aquesta profunda consideració va adreçada en particular, evidentment, a la majoria que dona suport al Govern; fins i tot podria ser aquest un moment oportú per adreçar-se al sector de la meua esquerra topogràfica de la Cambra —topogràfica, topogràfica— i, potser emprant el to una mica escruixidor dels redemptors apocalíptics, cridar : «Pecadors de la majoria absoluta, penediu-vos!, la fi de la legislatura s'atansa.» (*Rialles.*) Bé, sembla, senyor President, que no s'ho prenen massa seriosament; són, definitivament, uns pecadors relapses. (*Rialles.*) Bé, realitzarem aquest darrer esforç per veure si aconseguim ablanir el cor empedreït d'aquesta majoria absoluta.

L'esmena número 8 és un simple enunciat dels òrgans rectoris unipersonals o col·legiats de la Institució. Tres d'aquests enunciats —el president, la junta de govern i el director executiu— coincideixen amb els del Dictamen de la Comissió —efectivament, una coincidència d'aquestes a les quals feia referència l'Il·lustre Diputat senyor Curto—, però són d'indole totalment diferent. L'enunciat és el mateix, però el contingut és totalment diferent.

Quant al ple de la Institució, és una particularitat bàsica de la nostra proposta que no té equivalent en el Dictamen de Comissió. Tot això ho substanciarem tot seguit, en ocupar-nos de les esmenes subsegüents.

En efecte, aquestes són : la 16, sobre el president; la 17, sobre el ple de la Institució; la 18, sobre les funcions d'aquest ple, i, finalment, la 19, sobre la junta de govern. Les quatre reflecteixen la idea-força —i això és realment allò important, allò que avui se'n diu impròpiament la filosofia— que el nostre Grup creu que ha d'informar l'estructura orgànica i el funcionament de la Institució. Aquesta idea és ben senzilla : la Institució de les Lletres Catalanes ha de ser democràticament autogestionada en mesura decisiva pels mateixos representants del món literari català, en consideració a l'excel·lent caràcter i a la important missió dels quals la Institució es constitueix. Així, el ple de la Institució —esmena número 17—, integrat per set

membres procedents de l'esfera governamental i per setze —més del doble— procedents de l'esfera, diguem-ne, estatal —també se'n podria dir vocacional o professional—, designats per les corresponents organitzacions, és la plataforma democràtica fonamental, dipositària del grau de sobirania específica de què, al nostre parer, ha de gaudir la institució. La junta de govern deriva del ple —esmena número 16—; consta de nou membres elegits, efectivament, pel ple, d'entre els seus components, de tal manera que tots els estaments constituïts del ple hi siguin proporcionalment representats. El president i els vice-presidents deriven al seu torn de la junta de govern —esmena número 16. Com es veu, doncs, els òrgans de govern col·legiats i unipersonals són legitimats democràticament, mitjançant la delegació de mandats decidida lliurement a través de les eleccions corresponents. Ses senyories tenen ben clar que les quatre esmenes en conjunt caracteritzen la Institució com l'organisme escrupolosament democràtic, representatiu i en bona mesura autogestionari que nosaltres creiem que ha de ser, en virtut de les consideracions que ja hem explicat.

Quant a l'esmena número 18, sobre les funcions del ple, atribueix a aquest —plataforma democràtica i representativa bàsica, ho repetim—, ultra l'elecció de la junta de govern, l'elaboració i aprovació de la normativa de règim interior que regularà el funcionament de la Institució; aprovació anual del pla general d'actuació de la Institució; aprovació anual de la memòria sobre la gestió i l'explotació, i el projecte de pressupost de la Institució. Volem subratllar aquí el punt a) d'aquest article, perquè és un exponent més del caràcter realment autònom de la institució que nosaltres propugnem; és a dir, l'article que disposa que sigui la mateixa institució la que determini quines són les seves normes de funcionament intern.

Pel que fa a l'esmena número 63, que proposa la supressió de tot el text de la Disposició Final Segona del Dictamen de Comissió, no li trobem ja a aquestes alçades massa sentit i, per tant, anunciem la seva retirada.

Bé, dono així per defensat aquest conjunt d'esmenes.

Senyores diputades, senyors diputats, tinguin present que l'aprovació o el rebuig en bloc d'aquestes esmenes significa l'opció d'allò que serà o deixarà de ser la Institució de les Lletres Catalanes: un consell assessor supeditat al poder polític o una entitat amb cara i ulls propis; un apèndix més o menys utilitzable de la Conselleria de Cultura o un organisme realment autònom i autogestionat pels qui tenen a llur càrrec la comesa nacional —subratllo «nacional»— de produir i difondre l'art literari català.

És, senyores diputades i senyors diputats, una darrera oportunitat. Ses senyories ho han de decidir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat doctor Colomines.

El Sr. COLOMINES (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, també, doncs, per a les esmenes 8, 16, 17, 18, 19 i 63.

Senyor Lorda, sóc un pecador, evidentment. Sóc un considerable pecador, i m'ho he passat molt bé (*rialles*), però vostè com a evangelista no m'ha convençut. De tota manera, els penediments sempre vénen a darrera hora —vostè ja ho sap, també—, i aleshores, encara en parlarem. De moment, no m'ha convençut. Vostè ha explicat una mica més detallada-

ment, molt clar i molt bé, tot el que abans ja ens havia dit en l'esmena a la totalitat. Jo no li puc repetir tot això, perquè, encara que comprenc que a la gent els agradaria molt de tornar-ho a sentir, però penso que no cal. Però voldria destacar el que també ja he dit en aquell moment, que em sembla que és destacable: el problema no és només la composició de si n'hi ha més d'una banda o n'hi ha més d'una altra; el problema, per a mi, és com s'originen aquests òrgans de govern, ja ho he dit, i, sobretot, la proporcionalitat amb què les persones integren aquests òrgans de govern i el que això ha representat.

Aleshores, aquest és el nostre Projecte, aquest és el Projecte treballat, pactat, que ha estat gestat a través de molt temps. En aquest moment no el podem desfer. No li podem acceptar això de vostè perquè ens desfà tot aquest treball que hem fet en aquest temps, en dues coses fonamentals, per exemple: amb la inclusió a darrera hora de l'interventor delegat, que vostè mai no l'hi havia posat, la qual cosa vol dir que tenia realment una concepció completament diferent del que era un ens autònom, i amb la retirada, ara, dels Premis d'Honor de les Lletres Catalanes, quan, a nosaltres, doncs, ens ha costat tant que hi fossin, i a través d'una esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya, doncs, les hem admès.

És a dir que nosaltres pensem que, també per coherència, hem de dir «no» a totes aquestes esmenes parcials, que, en definitiva, no fan altra cosa que voler incorporar la seva concepció de la Institució, que no és la que nosaltres, doncs, en aquest moment hem projectat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, si no hi ha inconvenient, posaríem a votació la totalitat d'aquestes esmenes, llevat de la darrera, o sigui, la número 7, que ha estat retirada.

Hi ha alguna dificultat que fem aquesta votació conjuntament? (*Pausa.*) No hi ha dificultat? Bé, doncs, aleshores sotmetem a votació les esmenes 3, 4, 5 i 6, del Grup Socialista.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 26 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Ara anem a la votació del text del Dictamen per a l'article 4.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Passem ara al Dictamen de l'article 5, perquè, havent estat retirada l'esmena, podem passar ja a votació el text del Dictamen.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 5, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 5 ha estat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

A l'article 6 hi ha una esmena número 8, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Senyor President, senyories, si el senyor President m'ho permet, defensaré les tres esmenes que nosaltres tenim en aquest Projecte, o sigui l'esmena número 8, l'esmena número 11 i l'esmena número 12. Totes elles van lligades i es correlacionen.

Hem dit que aquesta Institució de les Lletres Catalanes..., s'ha parlat molt de si era un simple consell assessor, i que per fer un simple consell assessor no calia una llei. Aquesta Llei, nosaltres l'abonem perquè —com han dit aquí ja els diputats que m'han precedit en la tribuna, llargament, s'ha fet la història— és una llei fortament desitjada pels mitjans professionals de les lletres catalanes i en aquest sentit l'hem abonada. I per donar una mica més d'entitat i no limitar-lo a un simple consell assessor del senyor Conseller, que per a això no calia una llei —com també s'ha dit i com moltes vegades nosaltres hem mantingut en aquesta tribuna—, no calia la creació d'una institució simplement per assessorar; hi ha els consells assessors normals, que crea el senyor Conseller per decret, i ja n'hi ha prou. Per donar una mica més d'entitat i una mica més de pes a aquesta entitat, donaven al consell assessor de l'entitat; proposem que es doni la possibilitat d'elaborar o, en certa manera, perquè, elaborar..., perquè l'aprovi el ple de l'entitat, que elabori aquest consell assessor el pla d'activitats anual, o sigui, evidentment, tal com es diu en una de les esmenes, «d'acord amb les possibilitats pressupostàries que li indiqui la junta de govern», o sigui que dintre d'un límit; la junta de govern dirà del que es disposa i el consell assessor proposarà les activitats. Això ens sembla que és dotar mínimament d'una possibilitat d'intervenció d'aquest consell assessor d'aquestes entitats de les lletres catalanes que formen el consell assessor, que puguin pesar una mica en les decisions, amb la proposta aquesta del pla general d'actuació, que després —recordem-ho— ha de ser aprovat pel ple de la Institució.

Com que ens sembla que això dóna una mica més de pes a totes les institucions que configuren les lletres catalanes dintre del nostre àmbit, que puguin incidir d'una manera més positiva en la marxa de tot el que en direm el món de les lletres, doncs, nosaltres fem aquesta proposta i esperem que els senyors diputats la tinguin en consideració i ens votin favorablement.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat doctor Colomines.

El Sr. COLOMINES (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, nosaltres creiem que cal precisar que el consell assessor no és el consell assessor del Conseller; això, que quedi clar! És el consell assessor de la Institució, que és una altra cosa, completament. El Conseller, doncs, ja té els seus mecanismes, el que sigui, però això és el consell assessor, diguem-li consell assessor, diguem-li ple, com vostès en volien dir, o diguem-li un altre nom, però és de l'Associació. Aleshores, té un paper concret, l'article 10 el defineix, i aquest paper concret fa referència a la possibilitat d'emetre opinions, i ha de ser escoltat preceptivament abans que la junta de govern faci qualsevol acció; participa, aquest consell, en tot el que fa referència a ajuts, borses, tot el que s'hagi de fer, alguna participació de la junta, hi ha de ser el consell assessor i, a més a més, pot proposar accions.

La gestió, senyor Casanovas, la fa el director. La gestió, el pla de gestió, el fa el director, ho diu la Llei, i aquest director és un director que, per al seu nomenament, ha d'haver estat es-

coltada prèviament la veu del que ara en diem el consell assessor.

I, en virtut d'això, nosaltres, aquestes tres esmenes, no les podem admetre.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Ara anem a posar a votació l'esmena número 8, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 52 en contra i 5 abstencions.

Passem ara a la votació del text del Dictamen per a l'article 6.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article 6 ha estat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Ara som als articles 7 i 8, que no tenen esmena; per tant, podem passar ja a la votació del text del Dictamen per a aquests dos articles.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per als articles 7 i 8 ha estat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Som ara a l'article 9, que té unes esmenes que són per a l'addició de nous paràgrafs. L'esmena 9, del Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Esta esmena simplement és manifestar que el Grup Popular entén que en el consell assessor, com a òrgan consultiu de la Institució, hi siguin presents un representant de la Universitat de Filosofia i Lletres i un representant de la Universitat Autònoma, perquè nosaltres també entenem que un Consell integrat per vint-i-sis membres funciona igual que un Consell integrat per vint-i-quatre, tenint en compte que la finalitat d'est consell assessor és precisament opinar, assessorar i proposar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'altra esmena és la número 10, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Riera... (*Pausa.*) Perdó, senyor Riera. La presidència ha omès un tràmit indispensable. Per a un torn en contra d'aquesta esmena presentada pel Grup Popular, té la paraula el doctor Colomines.

El Sr. COLOMINES : Sí, senyor President. Bé, nosaltres aquesta esmena no la vam acceptar en Comissió, tampoc l'acceptem ara. Pensem que en el consell assessor hi pot haver escriptors vinculats a les universitats, el que passa és que no entenem, doncs, que d'una manera així, doncs, sistemàtica, hi hagi d'haver universitaris que potser no són escriptors. Per tant, aquest és el sentit del nostre refús, a part d'una qüestió tècnica que, en tot cas, aquesta ja l'haguérem resolt, que en tot cas hauria de dir la Facultat de filosofia i lletres, no la Universitat.

Però, vaja!, aquest no és el tema, això ho podríem arreglar i ja està; el tema és el tema més de fons, aquest que jo li he explicat.

En aquest sentit, nosaltres no podem admetre la seva esmena.

El Sr. PRESIDENT : Ara sí, l'Il·lustre Diputat senyor Riera té la paraula per defensar la seva esmena.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta esmena pertany al grup d'esmenes pactades entre les diverses associacions —alguns dels quals aquí presents— d'editors, d'escriptors en català, d'escriptors en castellà, de joves escriptors, etcètera, amb la Conselleria de Cultura.

Aleshores, és justament —hi ha alludit també el doctor Colomines quan ho ha presentat— la importància que hi havia en aquests moments d'incloure en un col·lectiu d'escriptors tots aquells escriptors que no són estrictament escriptors de llibres, i, per tant, es deia : «representants de mitjans àudio-visuals» —hauríem estat disposats a suprimir el parèntesi, perquè ens sembla innecessari : «(cinema, ràdio, televisió, premsa, teatre...)», i moltes altres coses que puguin sorgir —, designats pel Conseller de Cultura a proposta del consell assessor.»

Bé, aquesta esmena, ja dic, si totes les altres han estat acceptades —i, a més, hi havia una promesa formal que totes elles serien acceptades pels representants del Grup majoritari—, aquesta no ha estat acceptada, i diu només que «tres representants dels mitjans àudio-visuals designats pel Conseller de Cultura».

Bé, suposo..., les raons que se'ns han dit és perquè en el primer acte constitutiu d'aquest consell no hi serien tots. Això és un problema, en tot cas, fotogràfic, però ens sembla que encara que tots no hi siguin, a la foto, és millor que siguin designats després d'ésser escoltat el consell assessor. I explico per què : perquè si no hi ha un greuge comparatiu; els representants de les altres associacions són sempre revocables i designats per les mateixes associacions en votacions internes. Aleshores resultarà que els únics que, per tant, no seran revocables i que només seran designats pel Conseller, seran aquests tres representants dels mitjans àudio-visuals, cosa que em sembla que, ja que per fi havíem amnistiats els mitjans àudio-visuals, tornar-los a castigar ara em sembla excessiu i fora de lloc, i consti que amb aquesta cosa no vull dir res contra el Conseller de Cultura —com saben, he tingut la sort de conèixer-ne, i molt de prop, tres, i és una de les meves especialitats conèixer consellers de cultura—, en ser d'una gran honradesa i d'una gran eficàcia, però em penso que, per tant, no és contra la seva autoritat ni moral ni tècnica, en aquest cas, sinó per dues raons, que defensem l'esmena : primer, perquè s'havia acordat així i tothom hi estava d'acord, i, per tant, em semblaria un frau a un acord fet anteriorment; i, segon, perquè ens trobaríem que els únics membres que no podrien ser revocats ni elegits, que no tindrien similitud de situacions amb els altres, serien aquests dels mitjans àudio-visuals, que Déu els perdoni.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula al doctor Colomines. (Pausa.) No hi ha torn en contra? Bé.

Aleshores, en aquest moment ja podem passar a la votació de les esmenes a l'article 9, que en són dues, una del Grup Popular i l'altra del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Posem a votació l'esmena número 9.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

Ara posem a votació l'esmena número 10, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text d'aquesta esmena número 10 ha estat aprovat per unanimitat dels presents. (Pausa.)

El Sr. PRESIDENT : Bé, la Mesa proposa de fer una petita rectificació formal en el text que s'acaba d'aprovar. Es fixaran els il·lustres membres de la Cambra que hi ha un moment en què hi ha uns punts suspensius, que naturalment no semblen gens procedents en un text legislatiu. En aquest cas, doncs, el que fariem és posar «etcètera».

Sembla bé?

El Sr. RIERA I GASSIOT : Perfectament.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Com que es tracta d'una addició d'un nou paràgraf, no procedeix la votació del text del Dictamen.

Som ara a l'article 10. (Pausa.) Ah!, sí, perdó, sí, el text del Dictamen per a l'article 9, per als paràgrafs que no eren els addicionats.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 9 ha estat aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Som ara a l'article 10, a la lletra a) del qual hi ha una esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya, que ha estat ja defensada i contradita.

L'esmena 12 també semblantment.

Ara hi ha l'esmena 13, del Grup Popular. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, per anunciar la retirada de les esmenes 13 i 14.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé; moltes gràcies. Podem procedir ara a la votació, doncs, de les esmenes 11 i 12. (Ll. Sr. Casanovas s'aixeca per parlar.) Digui, digui.

El Sr. CASANOVAS : Considero que les esmenes 11 i 12 han quedat decaigudes en votar-se desfavorablement l'esmena número 8.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé; moltes gràcies. Aleshores anem a la votació del text del Dictamen per a l'article 10. També podem posar a votació els articles 11 i 12. (Pausa.) Article per article? Molt bé.

Votem ara, doncs, el text del Dictamen per a l'article 10.

Que tinguin la bondat de posar-se de peu dret els qui hi siguin favorables.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?



El text del Dictamen per a l'article 10 ha estat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Posem a votació ara el text del Dictamen per als articles 11 i 12. *(Pausa.)* No? Doncs, 11.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 11, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 11 ha estat aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Ara passem a la votació del text del Dictamen per a l'article 12.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 12 ha estat aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

Som ara a l'article 13, que té una esmena, número 15, del Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Esta esmena a l'apartat b) de l'article 13 proposa que el recurs extraordinari de revisió s'interposi davant el Conseller de Cultura en lloc del Consell Executiu de la Generalitat, perquè nosaltres entenem que, a més de l'agilitat administrativa que suposa esta esmena de modificació, lo seu redactat és coherent amb l'esquema de recursos que estableix l'article 127 de la Llei de Procediment Administratiu, que assenyala que : «tot recurs extraordinari de revisió s'interposarà davant el Ministre competent», en est cas, a Catalunya, davant el Conseller de Cultura.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat doctor Colomines.

El Sr. COLOMINES : Sí, nosaltres hem de fer un vot en contra. Nosaltres pensem que el Conseller de Cultura és el president de la junta; nosaltres entenem que la responsabilitat és col·legiada del govern i, tradicionalment, aquí sempre s'ha fet d'aquesta manera, que la responsabilitat s'ha donat col·legiadament a tot el govern, i és en aquest sentit que nosaltres mantenim el nostre text.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Posem a votació, doncs, l'esmena número 15 del Grup Popular.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 8 vots a favor, 84 en contra i cap abstenció.

Posem a votació ara el text del Dictamen per a l'article 13.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 13 ha estat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

Ara tenim a la vista la Disposició Transitòria, les Disposicions Finals, l'Exposició de Motius i el títol. Però cal tenir en

compte que hi ha una esmena, número 16, del Grup Socialista, a la Disposició Final Segona. *(Remor de veus.)*

Retirada? Bé, doncs, aleshores podem passar a la votació del text del Dictamen per a aquest conjunt que acabem de descriure.

Els que siguin favorables a aquest conjunt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt que hem descrit abans ha estat aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

Ara pertoca, doncs, passar a l'explicació de vot, i aquesta Presidència està a disposició dels Grups que vulguin formular-la. *(Pausa.)* El senyor Garriga té la paraula per a la seva explicació de vot.

El Sr. GARRIGA : Senyor President, senyores i senyors diputats, amb la creació de l'Entitat Autònoma de la Institució de les Lletres Catalanes hem fet —penso jo— un pas més endavant per prendre consciència que el nostre fet cultural és una realitat cada vegada més arrelada en l'esperit de tots els que conreen la nostra llengua i a la qual volem donar el màxim relleu dins el nostre àmbit lingüístic i arreu del món, amb la projecció internacional que el català mereix.

El fet que entronquem amb l'entitat creada l'any 37 és important i, a la vegada, significatiu de l'esperit que ens anima en el treball de difusió de la nostra llengua, però cal tenir en compte l'evolució experimentada per tots els mitjans de comunicació en aquests cinquanta anys. I jo penso que aquesta Llei que hem aprovat ara, ha estat adequadament consensuada, treballada i elaborada des de tots els grups, amb la col·laboració de la Conselleria de Cultura, de la Direcció del Patrimoni Escrit i Documental, i penso que s'ha fet una tasca molt positiva en aquesta direcció.

Així, doncs, aquesta Llei afronta obertament el repte que tenim tots els que estimem aquest noble vehicle d'expressió que és el català, i aquest ha estat, crec jo, que és l'estímul que ens ha esperonat a tots els que hem treballat en ponència i comissió per enllaçar una institució de l'any 1937 amb el repte de futur que ens hem d'imposar tots els que estimem i emprem el català.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Casanovas té la paraula per a l'explicació de vot en nom del seu Grup.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, hem votat favorablement la major part de l'articulat d'aquesta Llei, lamentant de tota manera que aquesta Llei en la qual els medis de la gent involucrada en les lletres catalanes havien posat tanta esperança, l'hem votada favorablement amb la recança que no hagi pogut ser una llei més extensa en què el consell assessor hagi tingut unes majors atribucions.

De tota manera, hem de dir que en aquesta Llei han estat acceptades una gran quantitat —la majoria— de les esmenes presentades per nosaltres i això, dintre de tot, ens consola una mica perquè, d'acord amb el nostre punt de vista, ha millorat la Llei. I ha millorat la Llei un dels punts que creiem que prestigia aquesta Llei : és la inclusió d'una esmena nostra en la qual, en el consell assessor, s'hi ajunten els tres escriptors més recentment guardonats amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, i, conjuntament, en aquesta esmena també hi ha la

forma de cessament d'aquests representants, que la Llei no deia, i que, doncs, els representants de les diferents associacions cessen en el moment en què la institució a la qual representen els retira la confiança o cessen en el càrrec.

D'altra banda, voldria dir que això obre unes expectatives, aquesta Llei. Les associacions d'escriptors i gent dels medis de les lletres catalanes tenen posades en aquesta Llei tota una sèrie d'esperances que volem veure desenvolupades tots plegats. Això és una eina en mans del Conseller, que pot ser bona o dolenta, segons el Conseller desitgi. Perquè si mirem la composició de la junta de govern, evidentment, està formada per vuit membres de l'Administració i vuit membres —diguem-ne— del consell assessor o de fora de l'Administració. Com que el president té vot de qualitat, doncs, evidentment, és al servei de les institucions, del Govern de la Generalitat.

Voldria remarcar al senyor Colomines que, evidentment, el consell assessor és consell assessor de l'entitat, però el consell assessor de l'entitat és el consell assessor de la junta de govern, d'una junta de govern formada, majoritàriament, per gent de l'Administració catalana. Per tant, és consell assessor de la Conselleria a través de la junta de govern de la institució.

Això nosaltres hauríem volgut —ja ho hem expressat aquí— el desig de veure ampliades les competències d'aquest consell assessor : que no es limités, únicament i exclusivament a ser un simple consell assessor, que tingués una major volada, i, aquesta volada, creiem que són prou grans totes aquestes persones i tenen pes els representants que hi ha al consell assessor per poder formular ells el pla d'activitats de l'entitat.

Formular-lo, no aprovar-lo, i formular-lo d'acord amb unes possibilitats marcades pel ple de l'entitat. Ens sembla que això era un dels mínims que podíem esperar, i lamentem que la votació no ens hagi estat favorable en aquest aspecte, perquè creiem, sincerament, que això hauria enriquit i potenciat la institució d'una manera substancial.

Res més, esperem llarga vida i un fruitós treball a aquesta nova institució. Desitgem que no defraudi les esperances que tots hi tenim posades. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Riera i Gassiot perquè parli en nom del seu Grup.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, acabem d'aprovar una llei que segurament serà molt important per molts aspectes; una llei que té en el seu article segon una formulació com aquesta : la Institució de les Lletres Catalanes té com a objectiu el de promoure la creació literària en llengua catalana i el seu coneixement i difusió dins i fora de Catalunya.

Nosaltres hem votat a favor aquests primers articles, que eren els que proposaven les grans intencions d'aquesta Institució de les Lletres Catalanes, que recorda, només pàl·lidament, aquella altra Institució de les Lletres Catalanes que havia existit ara fa cinquanta anys en temps de la Generalitat republicana.

No hem votat a favor, en canvi, els articles que parlaven de com havia de funcionar tot això. Hem dit abans per què. Perquè ens sembla que és molt important que comenci a haver-hi un criteri nou : el Govern com a motor d'iniciatives i no el Govern com a lloc de treball de tots els que tenen iniciatives.

Aquesta diferència de dir : «Ens interessa promoure allò

que de veritat és viu, allò que belluga i donar suport, recursos, etcètera», allò que diu, «sense necessitats de controlar-ho, sense voler dirigir aquesta política», ens sembla que seria un concepte molt més progressista, molt més obert; almenys els que creiem en la societat civil, ho creiem així.

Voldria, en aquest cas concret, dir que la Llei és important perquè, per primera vegada, es torna a parlar dels escriptors com d'una peça fonamental en la reconstrucció nacional de Catalunya. Invocaré Enric Prat de la Riba, si m'ho permet el meu secretari general, per dir que, justament, ell va ser capaç de convocar tots els col·lectius d'escriptors primer, perquè era el del tot necessari en aquells moments enfortir la llengua, fer que el català fos una possibilitat d'expressió de totes les coses, i alhora, perquè el prestigi de Catalunya es devia, en gran part, al prestigi de les seves lletres.

Allò que ens immortalitza és, justament, aquesta presència de poetes, autors dramàtics, novel·listes, etcètera, que han estat traduint els sentiments profunds de Catalunya —i vull invocar, per exemple, el darrer Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, el senyor Enric Valor, que és capaç, a través d'una novel·la extraordinària, d'explicar-nos els neguits dels sectors populars del País Valencià i dels més depauperats en aquests moments, com a element fonamental d'aquesta visió nova de Catalunya —de la Catalunya gran, en aquest cas, dels Països Catalans—, doncs voldria dir que això és absolutament fonamental.

Ara, també voldria insistir en una cosa que he dit abans : en aquests moments ens trobem amb una nova llei que —ho repeteixo— pot ser un element de dinàmica i de prestigi, però pot ser un element també de frustració, i això depèn de la voluntat política a l'hora d'aplicar aquesta Llei. I com que en qüestions polítiques funciona també aquell principi kantianista que allò que no té partida pressupostària no existeix, jo voldria, si us plau, que tinguessin en compte que en aquests moments aquesta Llei, sense una partida pressupostària seriosa i forta no servirà de res. I els esforços que durant tot aquest any ja han estat fent escriptors per la seva banda, i editors per la seva banda i traductors-intèrprets i joves escriptors, etcètera, seria, en tot cas, un esforç malmès.

Finalment volia dir que aquesta Llei allibera les associacions d'escriptors d'una part de la feina que feien, en aquest cas, feina de suplència. Les associacions d'escriptors feien feina de difusió del llibre català que no els corresponia. En endavant es podran dedicar més als seus aspectes gremials, als seus aspectes sindicals, als seus aspectes laborals, que bé que ho necessiten.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat senyor Curto té la paraula per parlar en nom del seu Grup.

El Sr. CURTO (*de l'escó estant*) : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en lo nostre posicionament davant l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, ja hem anunciat, d'alguna manera, la decisió i els motius pels quals donàvem suport al Projecte de Llei que regula la Institució Autònoma, la Institució de les Lletres Catalanes. En est sentit, senyor President, per economia de temps i per no caure en consideracions que probablement serien reiteratives, renunciem a est torn que per dret ens correspon.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Lorda té la paraula per parlar en nom del Grup Socialista.

El Sr. LORDA (*de l'escó estant*) : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, tal com s'han produït les deliberacions parlamentàries en Ponència i Comissió entorn al Projecte de Llei de creació d'una institució de les lletres catalanes, i tal com ha quedat plantejada la qüestió davant el Ple, el nostre Grup, que, com ja s'ha dit, ha mantingut la iniciativa d'aquest tràmit legislatiu durant gairebé quatre anys, i que des que ho va fer per primera vegada ha propugnat un determinat model de la institució a crear que es diferencia substancialment del que configura el Projecte de Llei del Govern, el nostre Grup, dic, només podia optar per l'abstenció en tot allò relatiu a un model d'institució com el que ha fet prevaler la majoria, que no em satisfà ni de bon tros.

El vot afirmatiu em situava en una contradicció, i el negatiu ens presentava com a obstructors d'una institució de les lletres catalanes, l'existència de la qual el nostre Grup propugna des de fa quatre anys. Que determinades actituds l'hagin reduïda a una mínima expressió, perquè es diu que el consell assessor és el conseller de la institució, i, en realitat, el que s'ha de dir és que la institució queda reduïda a un mer consell assessor, això nosaltres ho lamentem.

En el curs del debat s'han explicat aquestes actituds i se n'ha discutit la consistència. De tota manera, hem votat afirmativament totes aquelles esmenes, majorment d'Esquerra Republicana de Catalunya i del PSUC, el tenor de les quals significava una certa aproximació al nostre model i, per consegüent, un allunyament del model presentat pel Govern.

Ara, per últim, voldríem expressar davant ses senyories les raons de fons que han determinat la nostra concepció de la institució, i, en conseqüència, la nostra actitud i el nostre capteniment parlamentari. Ho faré, si m'ho permeten, mitjançant una mena de paràbola : Lluís XIV de França, el rei sol, que era rei només per la gràcia de Déu o, si es vol, només en virtut del seu «pedigrí» zoològic, sentia una secreta enveja —no per secreta menys impetuosa— per totes aquelles personalitats de la seva època que, per llurs mèrits propis, sense apel·lacions transcendents de dubtosa verificació, destacaven en qualsevol terreny de les més nobles activitats humanes —ciència, art, filosofia, etcètera. Com que el rei sol era un gran depredador —va dir allò de : «l'Estat sóc jo», però el que volia dir en realitat era «l'Estat i tota la resta»—, va idear un mètode per mig apoderar-se de l'obra dels grans talents contemporanis i també de llur esperit. Consistia el mètode a oferir una pensió vitalícia a canvi de figurar ell en la portada de les obres, naturalment amb la tipografia i els termes tiroferaris deguts a tan refulgent monarca, i que els agraciats mai no atemptessin contra la política, als seus propis ulls impecable i enlluernadora, que menava. Un dels escollits va ser Baruch d'Spinoza, el gran filòsof sefardita amsterdamès de les dècades centrals del segle XVII. El príncep de Condé, generalíssim de les tropes franceses que ocupaven en aquells moments els Països Baixos, convocà l'autor de *L'Éthique* a Utrecht per oferir-li, en nom del rei, la temptadora pensió vitalícia. Baruch d'Spinoza hi va acudir, és clar, perquè, sotmès el seu país a una invasió i ocupació d'un exèrcit estranger, era molt arriscat no fer-ho. Hi anava, però, fermament decidit a refusar l'oferta de la manera més persuasiva i diplomàtica possible, perquè la considerava —amb raó— com l'intent d'hipotecar la seva llibertat de pensament i d'expressió, que el filòsof havia defensat sempre amb gran ardidesa

i que estimava irrenunciable.

La bona fortuna va voler que en arribar Spinoza a la caserna general del príncep de Condé, li van comunicar que el generalíssim havia hagut d'absentar-se, sol·licitat per afers més importants i urgents, i probablement molt més nocius per a la humanitat que l'entrevista amb un filòsof. Spinoza, com ja podran endevinar, lluny de sentir-se decebut, va veure el cel obert i fugí d'Utrecht com un esperitat, i això li va permetre mantenir la seva llibertat fins a la mort.

Doncs bé, senyor President, senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup, a imitació de Baruch d'Spinoza volia evitar que cap rei sol —metàfora en aquest context, no s'alarmin—, del poder polític intervencionista pogués immiscir-se massa en els afers interns d'un col·lectiu —el món literari català—, que posseeix una consciència prou profunda i lúcida per confiar-li l'administració de la seva pròpia llibertat.

No ho hem aconseguit; la Llei ha estat aprovada com ha estat aprovada. Ens sotmetem, no cal dir-ho, a la voluntat de la majoria. Tant de bo que la Institució de les Lletres Catalanes que aquesta majoria ha volgut beneficiar, després de tot, els creadors artístics de la nostra llengua i fomenti els merescuts coneixement, reconeixement i difusió de llurs obres.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El Grup de Convergència i Unió. Perquè pugui parlar, dono la paraula a l'Illustre Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta Llei que hem aprovat és una bona llei; una bona llei per a Catalunya, en tota la seva extensió literària, i per als escriptors.

L'explicació inicial que ens ha fet el Conseller amb l'excusa de parlar-ne amb detall, i també estic d'acord amb moltes de les explicacions que han fet els diferents grups parlamentaris.

El nostre afany és fer de la literatura un instrument de formació; això, Prat de la Ribà ho tenia molt clar, com ha dit el senyor Riera; ho tenia molt clar Rafael Campalans, i ho tenia molt clar Gramsci, i l'anomeno, si m'ho permet el senyor Riera, que ara no hi és, de dir-ho. Senyor Riera, s'ha reintegrat al seu lloc, però amb aquella esmena que li hem aprovat ja avançarà. (*Rialles.*)

Hem fet una bona feina, penso, i s'ha fet un bon treball de consens. Hem incorporat esmenes : l'augment a dos vicepresidents, un dels quals és escriptor, que l'anomenem «degà»; el poder delegar les funcions del president precisament en aquest degà; el substituir el nom d'«administrador» per «director»; augmentar el consell assessor en tres membres dels àudio-visuals, i precisar la Disposició Final. Això són esmenes que ens vénen de les associacions d'escriptors, i que les vam assumir, però també vam aprovar esmenes en Comissió del Grup Socialista —les esmenes 1, 2, 4, i 5, que fan referència a l'estructura de la Llei— i l'esmena 46, d'Esquerra Republicana, que incorpora el mateix secretari del consell a la junta, aquest havia estat un oblit que havia sortit en el text i, sobretot, l'esmena de la incorporació dels tres premis literaris amb el mecanisme de la incorporació i la desincorporació d'aquests membres, donat que cada any tenim un premi d'honor de les lletres catalanes.

Voldria parlar un moment de l'esmena del PSUC que hem votat aquí. Aquesta és una esmena que presentàvem el Grup

de Convergència i Unió i el PSUC, conjuntament, perquè era una de les esmenes provinents dels escriptors.

Una vegada estudiada i en Comissió, el nostre Grup es va adonar que això produïa una separació de temps en la constitució del consell assessor. Si aquests tres membres eren uns membres que havien de ser proposats pel consell assessor, vol dir que el consell assessor s'havia de constituir abans que hi fossin aquests membres, i donat que aquests membres havia costat tant que s'incorporessin i que es donés aquesta amplitud a la llei, a nosaltres ens semblava que això podria semblar un decalatge, i podrien semblar membres amb dues categories.

A nosaltres ens han convençut les explicacions que ha donat el senyor Riera : aquests membres no tenen una entitat on recolzar-se; aquests membres no tenen una entitat col·legiada, vull dir, que sigui l'entitat que els aporta i l'entitat que els retira el crèdit per estar dintre del consell. Això es fa a través del Conseller, i, evidentment, ens sembla precautòria aquesta fórmula, que ja s'havia donat inicialment, i és per això que nosaltres hem votat aquesta esmena, no en contradicció del que havíem pensat abans, sinó per aquestes raons que acabo de dir, i per rigorositat, i això ho hem volgut mantenir fins al final, fins que ens ha semblat que aquestes explicacions eren convincentes, i, sobretot, perquè els representants dels mitjans audiovisuals no es tinguessin com a menystinguts.

Agraeixo a tots els que han intervingut en el tràmit del Projecte i de la Llei; agraeixo, sobretot, una altra vegada ho torno a dir, al senyor Lorda, el Baruch d'Spinoza d'aquesta època, i agraeixo també a tota la gent i als escriptors que hi han participat. Espero que aquesta Llei doni els fruits que d'ella s'esperen.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

**Proposta de Resolució per la qual s'acorda
de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats
la Proposició de Llei sobre les Competències de
Qualificació i Registre de les Societats Anònimes
Laborals de Catalunya**

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem de passar ara al punt següent de l'ordre del dia, que és : Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre les Competències de Qualificació i Registre de les Societats Anònimes Laborals de Catalunya, d'acord amb els articles 104.1 i 109.2 del Reglament. (*Ll. Sr. Vives demana per parlar.*) El senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Senyor President, el nostre Grup parlamentari, en la mesura que és el proponent d'aquesta presa en consideració, ha demanat la paraula per tal que, a tenor del que estableix l'article 109 del Reglament de la Cambra, sol·licitar del Ple d'aquesta la retirada d'aquest punt de l'ordre del dia, i, en conseqüència, de la Proposta de Proposició de Llei a presentar al Congrés de Diputats, i demanàriem un torn d'explicació del perquè d'aquesta petició de retirada.

El Sr. PRESIDENT : Bé, perfectament. Abans de donar-li la paraula per aquesta finalitat, aquesta Presidència voldria dir que, després de la intervenció d'aquest Grup parlamentari, hi haurà possibilitat de fer un torn en contra si algú ho sol·licita. Acte seguit, es durà a terme la votació sobre el decàim de la tramitació de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de

presentar a la Mesa del Congrés de Diputats la Proposició de Llei sobre les Competències de Qualificació i Registre de les Societats Anònimes Laborals de Catalunya, i, finalment, podran intervenir aquells grups parlamentaris que no hagin intervingut anteriorment, per explicar el seu vot.

A conseqüència d'això, doncs, aquesta Presidència té el gust de donar la paraula a l'Il·lustre representant del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya senyor Padullés. La seva intervenció és limitada a deu minuts.

El Sr. PADULLÉS : Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, breument, per tal d'explicar per què proposem que el Ple voti la retirada d'aquesta Proposició de Llei a presentar a les Corts Generals.

Vostès recordaran que aquest és un tema que fa referència a les societats anònimes laborals. És a dir, les Corts Generals van aprovar una llei de creació de les societats anònimes laborals. Són, les societats anònimes laborals, unes entitats mercantils, que tenen la personalitat jurídica a partir que s'inscriuen en el registre mercantil, però per la seva condició de laborals, és a dir, el 51% del capital és a mans dels treballadors, hi ha un registre previ que està en el Ministeri de Treball i Seguretat Social, el qual l'ha ubicat en la Direcció General de Cooperatives.

A partir que aquest registre les qualifica, les empreses poden anar al registre mercantil, que, en inscriure-les, els dona personalitat jurídica. És clar que l'Estatut d'Autonomia de Catalunya no ens dona competència en matèria mercantil i sí que ens la dona en matèria laboral; per tant, nosaltres enteníem —perquè tenim competència en matèria laboral i també perquè el treball d'aquest registre és estrictament de qualificació, perquè la personalitat jurídica li dona el registre mercantil—, nosaltres enteníem que aquesta competència havia d'estar a Catalunya, i que fos en el Departament corresponent de la Generalitat on es fes aquesta qualificació, per després anar al registre mercantil.

A partir d'això, nosaltres vam presentar aquesta iniciativa parlamentària, de presentar una proposició de llei davant de les Corts Generals. La seva presa en consideració es va fer en aquesta Cambra, amb l'acord i el suport de tots els grups parlamentaris, i es va iniciar el tràmit parlamentari, tràmit que va cloure en Comissió fa poc, amb esmenes acceptades i una altra no acceptada per part de la majoria dels grups parlamentaris, i que avui havia d'arribar aquí.

Què ha succeït, doncs, perquè nosaltres plantejem que el Ple voti la retirada? Ha succeït que en aquest període s'ha plantejat una discussió : és a dir, si aquesta competència, l'Estatut, és a dir, la Generalitat a través de l'Estatut ja la tenia o no la tenia, i, si la tenia, què ens faltava? És a dir, ens faltava —si la tenia— estrictament la funció, poder executar-la.

Bé, en aquest període, també, aquest tema s'ha traslladat a la Comissió Mixta, i a la Comissió Mixta se n'ha començat la discussió, i per les informacions que té el nostre Grup parlamentari, aquest és un tema acceptat per la banda de l'Administració central i, per tant, que està en tràmit de solució favorable. En ser així, ens podríem trobar la contradicció que, mentre aquesta Cambra reclama una competència per la via de la Comissió Mixta, de fet es reconeix que tenim la competència i es tracta només de negociar la tramitació de la funció, és a dir, el traspàs de la funció al Govern de la Generalitat.

Entenem, per tant, que aquesta lectura, que ja tenim la co-

competència, és la més correcta, i que si la Cambra tirés endavant aquesta iniciativa ens podríem trobar, si més no, amb una certa contradicció. Per això nosaltres proposem al Ple de la Cambra que voti, tal com diu l'article 109.2 del Reglament aprovat recentment, que voti la retirada, per tal que aquest tema quedi mort des del punt de vista parlamentari, i esperem a veure què succeeix amb tota la negociació en la Comissió Mixta, entenent —el nostre Grup ho entén— que, si llavors això no es dugués a terme, caldria posar en peu una altra vegada una iniciativa parlamentària, i en aquell moment ho faríem a través del mecanisme tècnic jurídic necessari, que seria la llei orgànica.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun il·lustre parlamentari vol fer ús del torn en contra per a aquesta proposta que s'acaba de fer? *(Pausa.)* No? No hi ha torn en contra? Doncs, aleshores, podem passar ja de seguida a la votació, per si s'accepta la proposta de decàim de la tramitació i de la proposta de resolució que abans hem llegit.

Els qui siguin favorables a aquest decàim, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta de decàim ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Ara, aquesta Presidència està a disposició dels senyors diputats per donar la paraula per a l'explicació de vot. Algú vol fer ús d'aquesta facultat? *(Pausa.)* El senyor Castellnou té la paraula.

El Sr. CASTELLNOU : Gràcies, senyor President. Des de l'escó, i molt breument, per explicar que el nostre Grup ha votat en favor de la retirada d'aquest Dictamen, i que si no s'hagués retirat, com ja sap el senyor Padullés, hauríem votat en contra d'aquesta Proposició de Llei, perquè entenem que, efectivament, no és que estiguem en contra del fons de la qüestió, sinó perquè la Generalitat és competent en aquesta matèria, i que, per tractar-se d'unes competències executives, en aplicació de la legislació laboral, el que cal no és una llei per poder exercir la competència, sinó un decret, un reial decret de transferències, d'acord amb l'article 11 de l'Estatut. Per tant nosaltres també, en aquest sentit, modificaríem la nostra actitud anterior, i per això dèiem que votariem en contra de la Proposició de Llei si s'hagués presentat.

Però voldria també manifestar que aquesta actitud nostra d'avui ja era la primera intenció en el moment de presentar-se la Proposició de Llei del PSUC, però que, per estar d'acord amb el fons de la qüestió, i malgrat que la nostra intenció era que aquest tema es tractés —i s'hi tractarà, i hi està situat— en la Comissió Mixta de Traspassos, vàrem mantenir i vàrem donar la nostra conformitat a tot el tràmit fins al moment d'avui, perquè entenem, efectivament, que és millor l'altra via, la del decret, que no pas la de la Proposició de Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* No hi ha cap més explicació de vot. Bé, podem deixar aquest afer per substanciat.

Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei per la qual es regula la Participació de les Comunitats Autònomes en la Gestió del Sector Públic Econòmic de l'Estat

Ara som a la designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei per la qual es regula la Participació de les Comunitats Autònomes en la Gestió del Sector Públic Econòmic de l'Estat. Aquests, fetes les degudes inquisicions, s'ha arribat a la conclusió que han de ser tres els diputats que han de ser designats per a aquesta defensa.

Anem, doncs, a procedir a la votació d'aquests diputats. Això, doncs, es farà pel procediment ordinari per paperetes, que anem ara, doncs, a repartir i recollir.

(Pausa.)

Estan repartides, ja, totes les paperetes? *(Pausa.)* Doncs, anem a començar a cridar els senyors diputats.

Un il·lustre senyor Secretari farà el favor de llegir els noms dels diputats perquè pugin a votar?

El Sr. SECRETARI PRIMER : Sí, senyor President.

(D'acord amb l'article 80 del Reglament, les I. Sres. diputades i els I. Srs. diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin a l'urna les paperetes. El M. H. Sr. President de la Generalitat, els H. Srs. diputats que són membres del Consell Executiu, el M. H. Sr. President del Parlament, la I. Sra. diputada i els I. Srs. diputats que són membres de la Mesa són cridats al final.)

El Sr. PRESIDENT : Tots els diputats han estat cridats ja, eh? No hi ha ningú que hagi estat omès? *(Pausa.)* Bé, doncs anem a procedir a l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT : El resultat de la votació és de 111 vots a favor del senyor Montaña, 110 a favor del senyor Vives, 109 a favor del senyor Cigarrán i tres vots en blanc.

Per tant, queda ja resolta aquesta votació.

Interpелlació al Consell Executiu sobre el desconcert i la desinformació que es van produir la nit del 14 d'octubre de 1987

Passem ara al punt de l'ordre del dia referent a les interpel·lacions. La primera interpel·lació és la tramitada pel procediment d'urgència al Consell Executiu sobre el desconcert i la desinformació que es van produir la nit del 14 d'octubre de 1987 i que formularan els Diputats Il·lustres senyors Josep Maria Sala i Griso, Santiago Riera i Olivé i Carlos Cigarrán i Rodil, del Grup Socialista, a un dels quals tinc el gust de donar la paraula. El senyor Sala té la paraula.

El Sr. SALA : Senyor President, senyores i senyors diputats, la nit del dia 14 d'octubre, a tres quarts d'onze, una avaria en un interruptor d'una línia d'alta tensió, concretament la línia d'alta tensió Sentmenat - estany Gento, de l'estació transformadora de Sentmenat, va provocar un efecte en cadena que va deixar sense llum la pràctica totalitat del territori de Catalunya i també altres zones de l'Estat.

Probablement, i aquest és un tema que jo crec que s'anirà aclarint a mesura que es rebi més informació sobre l'avaria, l'a-

Govern que no actua en els moments d'emergència deixa de ser un Govern : es converteix, senyores i senyors diputats, en una caricatura del que hauria de ser un Govern. I la nit del dia 14 el Consell Executiu, senyores i senyors diputats, no va actuar; el Consell Executiu es va quedar a casa; el Consell Executiu va desaparèixer; durant aquelles hores, mentre els ciutadans de Catalunya demanaven orientació i informació, cap membre del Govern de Catalunya, cap membre del Govern de Catalunya, cap director general va prendre cap tipus d'iniciativa per intentar corregir, encara que sigui de manera petita, els efectes de l'avaria; no es va fer el més mínim esforç per informar l'opinió pública, i el fet encara és més greu quan l'emissora oficial de la Generalitat, *Catalunya Ràdio*, si que funcionava, i, per tant, el canal de comunicació si que existia. Cap conseller, senyores i senyors diputats, va moure el més mínim dit durant aquella nit.

Com veurem, els que han informat on estaven aquella nit estaven a casa. Aquesta situació, però, no ens ha d'estranyar; en situacions d'emergència aquest és el comportament habitual del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya. Fa poques setmanes vam assistir a Catalunya a unes inundacions relativament importants, a unes riuades d'una importància —jo crec— bastant notable, durant les quals, mentre les inundacions estaven en curs, pràcticament la intervenció del Govern de Catalunya va ser mínima; cap conseller durant aquells dies va organitzar —ni tan sols els consellers que sí que tenen responsabilitat, com després veurem, en aquestes qüestions—, va organitzar el més mínim dispositiu de coordinació i d'informació i, com moltes altres vegades, van ser els ajuntaments, les administracions municipals, les administracions municipals de tot color, les socialistes, les comunistes, les d'Esquerra Republicana i les de Convergència i les d'Aliança Popular, les que aquella nit o aquells dies de les inundacions van haver de donar la cara, durant les inundacions, per intentar corregir els efectes. Ni en les inundacions es va veure el Consell Executiu, ni en la nit de la gran apagada es va veure per enlloc el Consell Executiu, cosa que, al marge de la falta de llum, obeeix a una voluntat d'ocultació d'aquest Govern.

I això no ens ha d'estranyar, perquè el màxim responsable, després del President, en aquestes qüestions, que és el Conseller de Governació —President, per altra banda, de la Comissió de Protecció Civil de Catalunya—, ens diu en els diaris que aquella nit va estar tota la nit localitzable a la seva casa i atent a si se'l necessitava. És a dir, senyores i senyors diputats, la reacció del màxim responsable, després del President de la Generalitat —que encara, en aquest tema, podia haver-hi intervingut, però no té per què intervenir-hi; però el Conseller de Governació sí—, ens diu amb tota tranquil·litat, el dia després, en els diaris, que estava tota la nit localitzable a casa seva i atent a si se'l necessitava. Qui havia de decidir, senyor Bassols, si algú el necessitava, si no vostè? Vostè no sap que té un despatx, que té un dispositiu..., suposo que algun tipus de dispositiu ha de tenir en la seva conselleria per preveure situacions d'aquestes, per recollir informació, per donar informació. I vostè afirma amb tota tranquil·litat que es queda a casa.

Però no acabem aquí la qüestió : el director General d'Energia, que probablement no té tantes responsabilitats directes en temes de protecció civil com el senyor Conseller de Governació, però que alguna responsabilitat suposem que ha de tenir

varia d'aquest interruptor va haver d'anar acompanyada necessàriament, en els moments posteriors, per l'avaria d'un altre element de la xarxa, perquè —com és sabut— la xarxa preveu l'avaria d'un element d'aquesta i és capaç de recuperar-la sense provocar una caiguda general. Per tant, és evident que acompanyant l'avaria de l'interruptor es va haver de produir també l'avaria d'un altre element de la xarxa.

La normalitat es va recuperar al cap d'unes dues hores, una mica més d'unes dues hores. Durant aquest temps, el conjunt dels ciutadans de Catalunya van viure sense els serveis que tots els instruments de la societat actual que depenen de l'electricitat els poden facilitar. Van viure, per tant, en una situació de desconcert; jo diria, en determinats moments, també, d'angoixa. També hi va haver centenars de ciutadans que van patir directament els efectes de l'avaria : es van trobar atrapats al metro, es van trobar atrapats en ascensors, alguns en espectacles públics, alguns als carrers sense llum... L'efecte, de totes maneres, va ser general en el conjunt de la població i durant dues hores el conjunt del país, el conjunt dels ciutadans de Catalunya van viure sense la llum i, per tant, patint els efectes d'aquesta manca.

Aquesta avaria ha posat en evidència, un cop més —no és el motiu de la interpellació, però val la pena deixar-ho sobre la taula—, la precarietat en què es troba una part de la xarxa elèctrica del nostre país. També, fa no molts mesos, les nevades que es van produir l'any passat van posar en evidència que també en aquest tema la xarxa elèctrica es troba en una certa situació de precarietat. Tornem a tenir en evidència que el sistema elèctric de Catalunya no està encara —potser en aquest sentit sí que hem avançat—, no està encara a l'alçada que hauria d'estar. També ha posat en evidència probablement que els mecanismes de control i d'inspecció per part de totes les administracions —en aquest tema hi ha competències compartides o competències complementàries, tant de l'Administració de l'Estat com de l'Administració de la Generalitat— potser encara no s'exerceixen amb la contundència suficient com per intentar reduir al mínim una avaria d'aquesta naturalesa. De totes maneres, també és evident que una avaria d'aquestes sempre es pot acabar produint i, per tant, potser el tema no està situat en aquesta qüestió.

A nosaltres no ens interessa tant —encara que jo crec que és un tema que ens interessa, però avui el motiu de la interpellació no és tant esbrinar les causes de l'avaria, jo crec que hi ha altres interpellacions d'Il·lustres diputats que també van en aquest sentit—, no ens interessa tant esbrinar si els sistemes d'inspecció de control, que estan en aquests moments en marxa per part dels organismes competents, actuen amb l'eficiència necessària, sinó que ens interessa sobre tot, perquè creiem que és el tema políticament més significatiu, el que ha posat més en evidència aquesta avaria, si el Govern de Catalunya va actuar com havia d'actuar en el moment que l'avaria es va produir.

Perquè, senyores i senyors diputats, en cap moment és més necessari un Govern, en cap moment és més necessària l'actuació d'un Govern que quan es produeix una situació d'emergència. En cap moment els ciutadans d'un país necessiten més del seu Govern que quan es trenquen les condicions normals de vida d'aquests ciutadans, quan es trenca la normalitat. Un Govern sobretot s'afirma en els moments d'emergència; un

en el moment que l'avaria es va produir.

Perquè, senyores i senyors diputats, en cap moment és més necessari un Govern, en cap moment és més necessària l'actuació d'un Govern que quan es produeix una situació d'emergència. En cap moment els ciutadans d'un país necessiten més del seu Govern que quan es trenquen les condicions normals de vida d'aquests ciutadans, quan es trenca la normalitat. Un Govern sobretot s'afirma en els moments d'emergència; un Govern que no actua en els moments d'emergència deixa de ser un Govern: es converteix, senyores i senyors diputats, en una caricatura del que hauria de ser un Govern. I la nit del dia 14 el Consell Executiu, senyores i senyors diputats, no va actuar; el Consell Executiu es va quedar a casa; el Consell Executiu va desaparèixer; durant aquelles hores, mentre els ciutadans de Catalunya demanaven orientació i informació, cap membre del Govern de Catalunya, cap membre del Govern de Catalunya!, cap conseller, cap director general va prendre cap tipus d'iniciativa per intentar corregir, encara que sigui de manera petita, els efectes de l'avaria; no es va fer el més mínim esforç per informar l'opinió pública, i el fet encara és més greu quan l'emissora oficial de la Generalitat, *Catalunya Ràdio*, sí que funcionava, i, per tant, el canal de comunicació sí que existia. Cap conseller, senyores i senyors diputats, va moure el més mínim dit durant aquella nit.

Com veurem, els que han informat on estaven aquella nit estaven a casa. Aquesta situació, però, no ens ha d'estranyar; en situacions d'emergència aquest és el comportament habitual del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya. Fa poques setmanes vam assistir a Catalunya a unes inundacions relativament importants, a unes riuades d'una importància —jo crec— bastant notable, durant les quals, mentre les inundacions estaven en curs, pràcticament la intervenció del Govern de Catalunya va ser mínima; cap conseller durant aquells dies va organitzar —ni tan sols els consellers que sí que tenen responsabilitat, com després veurem, en aquestes qüestions—, va organitzar el més mínim dispositiu de coordinació i d'informació i, com moltes altres vegades, van ser els ajuntaments, les administracions municipals, les administracions municipals de tot color, les socialistes, les comunistes, les d'Esquerra Republicana i les de Convergència i les d'Aliança Popular, les que aquella nit o aquells dies de les inundacions van haver de donar la cara, durant les inundacions, per intentar corregir els efectes. Ni en les inundacions es va veure el Consell Executiu, ni en la nit de la gran apagada es va veure per enlloc el Consell Executiu, cosa que, al marge de la falta de llum, obeeix a una voluntat d'ocultació d'aquest Govern.

I això no ens ha d'estranyar, perquè el màxim responsable, després del President, en aquestes qüestions, que és el Conseller de Governació —President, per altra banda, de la Comissió de Protecció Civil de Catalunya—, ens diu en els diaris que aquella nit va estar tota la nit localitzable a la seva casa i atent a si se'l necessitava. És a dir, senyores i senyors diputats, la reacció del màxim responsable, després del President de la Generalitat —que encara, en aquest tema, podia haver-hi intervingut, però no té per què intervenir-hi; però el Conseller de Governació sí—, ens diu amb tota tranquil·litat, el dia després, en els diaris, que estava tota la nit localitzable a casa seva i atent a si se'l necessitava. Qui havia de decidir, senyor Bassols, si algú el necessitava, si no vostè? Vostè no sap que té un despatx, que

té un dispositiu..., suposo que algun tipus de dispositiu ha de tenir en la seva conselleria per preveure situacions d'aquestes, per recollir informació, per donar informació. I vostè afirma amb tota tranquil·litat que es queda a casa.

Però no acabem aquí la qüestió: el director General d'Energia, que probablement no té tantes responsabilitats directes en temes de protecció civil com el senyor Conseller de Governació, però que alguna responsabilitat suposem que ha de tenir en el moment que es produeix una avaria elèctrica, el senyor Pere Segarra, també amb tota la innocència —jo crec que la innocència en política a vegades és bona, però a vegades, sobretot quan es reconeix o incompetència o manca de responsabilitat, la innocència deixa de ser bona—, ens reconeix el dia després a la premsa que ell va rebre informació de les companyies elèctriques, que va intentar utilitzar el telèfon per explicar-li aquesta informació al seu Conseller, que com que no va poder localitzar-lo —el telèfon no acabava de funcionar— va intentar també trucar a les emissores de ràdio, també comunicaven, es va guardar la informació i també, com el senyor Bassols, es va quedar a casa esperant —suposem— que algú decidís si feia falta o deixava de fer falta.

Comportament de dos membres del Govern de Catalunya; el Conseller de Governació i el Director General d'Energia, que demostra quina és l'actitud del Consell Executiu davant de situacions d'aquesta naturalesa: l'actitud d'amagar el cap sota l'ala, de desaparèixer, de fer-se fonedís. I actuant d'aquesta forma, senyor Conseller Bassols, actuant d'aquesta forma el Govern de Catalunya incompleix la primera obligació d'un govern, que és la d'actuar en moments d'emergència.

Durant aquella nit, de tota manera, és incert que no hi va haver actuació del Govern de la Generalitat, sí que es va produir una actuació. Durant aquella nit, un organisme dependent de la Generalitat, durant aquella nit i durant els dies anteriors, un organisme dependent de la Generalitat, dependent també del Conseller responsable de la protecció civil a Catalunya, un organisme com l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat, tenia funcionant en el territori de Catalunya una xarxa de comunicacions pirata. Jo no dic que sigui una xarxa de comunicacions pirata o illegal, ho diu vostè mateix, senyor Bassols, que en un escrit posterior a aquell dia, dirigit a la Delegació del Govern —cosa que ja coneixen els diaris—, afirma literalment: «Este Departamento» —i cito literalment la seva carta— «ha comprobado que la Entidad Autónoma de Juegos y Apuestas ha puesto en funcionamiento una red radioeléctrica de servicio fijo, sin la asignación definitiva de frecuencias por parte de la Dirección General de Telecomunicaciones.» Emisora pirata, senyor, xarxa de comunicacions pirata. Xarxa de comunicacions que aquella nit, senyor Bassols, interferia la xarxa de comunicacions de FECSA. Vostè ha de saber que la Companyia FECSA —això també ha sortit als mitjans de comunicació— enviava el dia 15 a les 16,57 un tèlex en el qual deia el següent: «De acuerdo con lo hablado, le confirmo fuerte interferencia en el enlace Santarena-Valldaura, que impide mantener el servicio. El enlace pertenece a la concesión Sr.», tal, tal, «y opera en las frecuencias de 915,4 y 928,6 megaceltios, con clase de emisión», etcètera. «Urgencia máxima en dejar libre el enlace que se utiliza para telecontrol», «telecontrol»!, senyor Conseller de Governació, «de la red eléctrica». Un organisme dependent de la Conselleria que, en tot

cas, hauria de tenir cura de la protecció civil de Catalunya provoca interferències «en la red de telecontrol» de l'empresa FECSA.

Jo en aquests moments no diré —perquè jo crec que això s'haurà d'investigar, suposem, o algun tipus d'informació tècnica se'ns donarà en algun moment, o aquest Parlament ho investigarà— si, realment, es va produir just en el moment en què l'avaria es produïa, o en el minut anterior, o dos minuts després que l'avaria es produís, o durant les hores en què l'avaria estava en funcionament, si es va produir una interferència efectiva sobre la xarxa de comunicacions de FECSA per part de la xarxa pirata de l'Entitat Autònoma de Jocs. Jo, això, no ho sé, i, com que no ho sé, no ho afirmo. El que sí que sé és que és igualment irresponsable haver creat les condicions per part d'un organisme oficial que s'hagués produït aquesta interferència. Quan un cotxe circula pel carril contrari en una autopista, la irresponsabilitat del conductor és exactament la mateixa tant si topa amb un cotxe o no topa contra un altre cotxe, i aquella nit, senyores i senyors diputats, el Consell Executiu tenia un cotxe circulant per carril contrari en una autopista : la xarxa de comunicacions pirata de la Generalitat, de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat, interferint la xarxa de FECSA.

Senyores i senyors diputats, per acabar —i molt ràpidament—, el Consell Executiu podrà al·legar —jo espero que no ho faci— que no té competències en aquest tema. En primer lloc li voldria dir al Consell Executiu que en un moment d'emergència tothom té competències, tothom que les vol exercir té competències, i ningú no pot al·legar que no té competències per actuar en situacions d'emergència. Però és que, a més, vostè, senyor Bassols, presideix una Comissió de Protecció Civil de Catalunya, vostè presideix una Comissió de Protecció Civil de Catalunya que en el moment que es produeix una emergència vostè, segons el Reglament d'aquesta Comissió de Protecció Civil, es pot convocar. Potser les competències d'aquesta Comissió seran més o menys grans, però aquesta Comissió existeix, vostè la presideix, vostè l'ha constituït —amb cinc mesos de retard—, la constitueix des que apareix el Decret, i aquesta Comissió, a vostè, senyor Bassols, li hauria permès no quedar-se a casa esperant que algú li digués el que havia de fer, sinó potser agafar la iniciativa, anar al Departament, on aquesta Comissió, en principi, té la seva seu i, en tot cas, prendre mínimes mesures d'informació i d'orientació a l'opinió pública.

Senyores i senyors diputats, el Consell Executiu, un cop més, en una situació d'emergència ha deixat de fer el Consell Executiu, ha optat per la comoditat d'amagar-se, per la comoditat de desaparèixer, i, en aquest sentit, jo crec que ha prestat un flac servei, un pèssim servei als ciutadans de Catalunya, i ha prestat un flac servei a l'autogovern de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Tenint en compte que hi ha altres dues interpellacions amb el mateix tema, sembla procedent —i aquesta presidència ho decideix així— de fer intervenir ara els altres diputats interpellants perquè prossegueixin aquest conjunt d'interpellacions.

Per tant, en aquest sentit, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives. (*L'I. Sr. Clotas s'aixeca*

per parlar.)

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : Senyor President, en nom del Grup Socialista jo volia fer avinent que considerem que les tres interpellacions presentades afecten temes diferents. Per tant, veiem una mica inexplicable que es vulguin acumular les tres intervencions per part del Conseller en resposta a aquestes interpellacions.

És cert —i ho coneixem— que s'atorga al President de la Cambra la potestat, en virtut del Reglament, d'ordenar els treballs de la manera que cregui més convenient. Ara bé, per analogia amb l'únic mecanisme de comportament, diríem que hi ha una Comissió en aquest Parlament que sí que especifica en el seu Reglament de funcionament com s'ha de fer la sol·licitud d'acumulació. Aquesta Comissió és la de control parlamentari de Ràdio i Televisió, que estableix que quan algú vol presentar la proposta d'acumulació sigui d'acord entre les dues parts, entre la part del qui interpella —o dels qui interpeilen— i la part dels que han de respondre.

Creiem que, en aquest cas, no es produeix ni tan sols aquesta mínima cortesia obligada per part del Conseller, sobretot tenint en compte la importància del tema que estem debatent, la diferència dels temes que estem tractant en les tres interpellacions i que no es produeix ni aquesta —ho repeteixo— mínima cortesia de fer avinent als interpellants els motius pels quals es vol acumular la resposta del Conseller, que, sens dubte, comporta un establiment d'un temps superior per part del Conseller al dels interpellants que formulen les preguntes en qüestió.

(*L'I. Sr. Vives demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : El senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Sí, senyor President, en tot cas per sol·licitar de la Presidència de la Mesa la reconsideració de l'acumulació de les tres interpellacions. Entén el nostre Grup parlamentari que és la primera vegada que en aquesta Cambra es debaten interpellacions d'urgència; que, per tant, el precedent que sentem avui és important; que la fórmula en què estan redactades les tres interpellacions són substancialment diferents, i que, per altra banda, el que fa la Presència en acumular-les, tenint en compte que estem en un tràmit d'interpellació d'urgència, és perjudicar el contingut concret, puntual, de cadascuna de les interpellacions, que entenem que en cap cas es pot donar en un tràmit d'urgència com el que estem.

Per tant, a partir d'aquestes premisses, voldríem sol·licitar de la Presidència la reconsideració d'aquest extrem i que finalment la resolució que s'adopti sigui la de no acumular les tres interpellacions, encara que sigui, com deia ara el senyor Higin Clotas, fins i tot per consideració als mateixos grups proposants, que poden veure part dels seus arguments diluïts en una acumulació de resposta a les tres interpellacions presentades. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, encara que el plantejament estricte —gramatical, podríem dir— és diferent, però la temàtica és la mateixa. És per això que aquesta Presidència ha cregut que s'havia d'acumular.

Cal tenir en compte que, malgrat tot, el desenvolupament de les interpellacions serà després independent amb les contestacions i rèpliques. Per tant, no hi ha confusió de les tres interpellacions, sinó que hi ha acumulació en allò que siguin coincidents, i és per això, doncs, que aquesta Presidència

manté que això s'hagi de fer d'aquesta forma.

Aleshores, jo, tinc el gust de donar... (*Ll. Sr. Clotas demana per parlar.*)

El Sr. CLOTAS : Senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Digueu.

El Sr. CLOTAS : En tot cas, senyor President, i amb tot el respecte a la Presidència d'aquesta Cambra, per deixar constància de la queixa del Grup Socialista d'aquesta decisió. En primer lloc perquè creiem que s'està prejutjant amb antelació la consideració que voldran fer els altres Diputats interpellants sobre matèries que —ho repeteixo— són diferents en el seu contingut a les dels interpellants del Grup Socialista. I en segon lloc, senyor President, per deixar constància que en el Reglament elaborat per la Mesa d'aquest Parlament, de funcionament d'aquesta Comissió que abans he citat, es diu específicament al seu punt sisè : «El President de la Comissió podrà decidir l'agrupació de preguntants si hi havia acord entre preguntants i preguntat». No entenem com, ni per analogia ni per cortesia parlamentària, no s'aplica aquesta mesura, que sembla de tot punt lògica amb el funcionament del Ple d'aquesta Cambra.

El Sr. PRESIDENT : Bé, es tracta d'un tema diferent perquè es tracta de la Comissió i no del Ple. Per tant, l'analogia, en aquest cas, seria —suposo— excessiva.

Bé, en aquest cas, anem a donar la paraula... (*Ll. Sr. Vives demana per parlar.*) Senyor Vives, té la paraula.

El Sr. VIVES : Sí, senyor President, respectuosament i perquè consti en el *Diari de Sessions* la protesta del Grup parlamentari del PSUC per aquesta interpretació, i, en qualsevol cas, fer el suggeriment a la Mesa de l'estudi —ara que acabem de modificar el Reglament— de possibles criteris interpretatius a interpellacions d'urgència, perquè aquest fet, al qual ara anem a introduir-nos, no pogués establir un precedent de cara a futures interpellacions d'urgència, en la defensa, amb el convenciment que aquestes interpellacions s'han de substanciar una per una, i no agrupant-les en la forma amb què a continuació ho anem a fer.

El Sr. PRESIDENT : Constaran en acta, naturalment, les manifestacions dels il·lustres diputats i ara, doncs, aquesta Presidència dóna la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives perquè es substanciï la seva interpellació.

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Ho faria en nom meu el Diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Rafael Ribó té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la resposta a les situacions d'emergència que afecten tot el territori català

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, la nostra interpellació lliga de forma coherent amb la pregunta que férem a l'Honorable President de la Generalitat durant el debat de política general i que ell —entenem— no ens va respondre. I ara, amb un altre exemple, a part del que citarem aleshores, ens carreguem de raó per replantejar la pregunta. La pregunta és molt senzilla i és : qui governa a Catalunya? Si ens poden respondre, senyors del Consell Executiu, qui governa a Catalunya.

Davant d'uns aiguats, s'ha explicat abans, davant d'una apa-

gada general del llum el dia 14, ens trobem, com a ciutadans de Catalunya, sense una imputació de responsabilitats per part de cap Administració. Ens trobem que avui, a hores d'ara, ningú ha donat una explicació plausible del que succeeix el 14 d'octubre. Ens trobem que, en primer lloc, les companyies elèctriques i FECSA fins i tot són expedientades per una de les autoritats pel fet de no haver donat aquesta explicació. Ens trobem amb la sorpresa —i ho confessem ingènuament— de descobrir que a Catalunya encara hi ha un Director Provincial de Indústria del Ministerio de Industria y Energía, o sigui, continuem amb la duplicació d'administracions, sobreposició de competències. Ens trobem amb la desaparició del Consell Executiu, com abans citava, la nit del dia 14, i amb unes declaracions a posteriori del Director d'Indústria i Energia que són prou explícites per elles mateixes. I, davant d'això, el President de la Generalitat és absent d'aquest hemicicle, respon ahir per mitjà televisiu a qüestions que avui anem a debatre nosaltres, substitueix una vegada més el Parlament pel fòrum televisiu, amb absoluta ignorància de les regles de joc de l'autonomia i del que és el debat parlamentari, amb la seva absència avui, i em diu que és donar una imatge negativa per al país llançar determinades acusacions, que tot just hi entrarem.

El senyor Bassols, present en aquesta Cambra, arriba a dir, com a Conseller de Governació, que no entén per què s'han de demanar responsabilitats pel que va succeir el 14 d'octubre. Senyor Bassols, si que s'apagui el llum a tot un país no és motiu per demanar responsabilitats, m'agradaria que vostè em digués de quines responsabilitats es fa càrrec com a Conseller de Governació, de la governació del país.

Podríem aquí, si tinguéssim temps, en comptes d'en una interpellació, en una investigació a fons sobre el tema que demanarem, parlar, com a primer informe per part d'enginyers de la mateixa companyia, del que succeeix a Rubí, a Sentmenat i a Begues, i conclouen que hi ha un dimensionament insuficient dels aparellaments d'aquestes centrals per a casos com el del dia 14 : quatre intents de FECSA per refer el sistema; Ascó i Vandellòs enviant energia cap a l'Aragó i fent saltar el sistema de l'Aragó, que, per sort, amb una altra interconnexió, un disjuntor, va aguantar, si no n'hauria anat fent saltar altres en cadena; Ascó que es queda en funcionament amb els equips de socors, equips extrems sobre els quals demanarem més informació al Consell Executiu, amb mecanismes parlamentaris ja introduïts en aquesta Cambra, i, per tant, amb unes clares insuficiències de caràcter tècnic, avui, a Catalunya, sobre aquest sistema. Informes, per si algú no els té, del que significa el que amb l'argot elèctric se'n diu el «bunker», al centre de Vilamarí, des del qual, per via de telecomunicacions, es controla la xarxa de Catalunya.

Nosaltres reiterem que tenim indicis de la relació entre l'apagada del dia 14 i el que significa el funcionament de la Lotto 6/49, i tot just hi entrarem. Al seu dia vam denunciar al Consell Executiu de posar en perill la xarxa elèctrica a Catalunya a través d'aquestes relacions, i dèiem que, si es confirmava —i veurem si aquesta Cambra quan vinguin les mocions pertinents ho voldrà confirmar a través d'investigacions—, si es confirmaven aquests indicis, demanàriem les dimissions de les persones implicades, en primer lloc, del Conseller de Governació.

Volem dir també, perquè quedi clar, que a les Corts Generals

ha entrat una interpellació demanant les responsabilitats del Govern central per aquell apartat que afecta la pregunta, que reitero : qui governa a Catalunya?, quan en quantitat de funcionaris, duplicació d'administracions i de costos no sabem la resposta a situacions com aquesta.

Un tercer informe és el que afecta 6/49. El dia 10 de setembre del 87 Núria Gispert signa una carta adreçada al Ministerio de Transportes, demanant permís per a «una comunicació de datos de nuestra red informática a través de red radioeléctrica»; no es diu per a què. Una xarxa de «red radioeléctrica», no es diu absolutament per què. Respon el Ministeri demanant descripcions i memòries tècniques, que nosaltres sabem —el dia 14— no trameses al Ministeri; no coneixem, doncs, què s'anava a fer i com s'anava a fer.

Tenim actes del Ministeri d'investigacions fetes el dia 13 d'octubre, prop de 36 hores abans de l'apagada, en les quals es posen en evidència insuficiències al centre de Molins de Rei, quant a freqüències. Tenim proves sobre les insatisfaccions legals del centre d'apostes de la Generalitat de Molins de Rei pel que fa a permisos municipals per a les seves instal·lacions; encara avui amb insatisfaccions per al compliment legal. I tenim proves, com tenen vostès, de tot això —més que nosaltres—, que s'emet en una freqüència que coincideix amb la de FECSA.

En un quart informe podríem aplegar el que diu el senyor Mayor —que l'ha citat, sense dir-ho, el senyor Sala—, que circula en cotxe per direcció contrària per un carril i que pot arribar a topar —el senyor Mayor, per si no ho saben, és el Cap de Telemando, de FECSA—, i tenim la declaració de FECSA, textual —la llegeixo— amb un text enviat al Subdirector General d'Inspecció de Inspector Jefe de Telecomunicaciones del Ministeri, dient : «Referente a la red radioeléctrica de la Lotto Cataluña, le comunico que dicha red está provocando interferencias en varios radio-enlaces de FECSA, principalmente al radio-enlace que utilizan para comandar la central de Sentmenat, desde Barcelona. Dicho radio-enlace funciona a la frecuencia de 9.28; dicha central es la que tuvo fallos esta noche pasada, teniendo que utilizar una ruta alternativa para poder comandarla. Urgencia máxima», ja s'ha dit, «en dejar libre esta ruta alternativa.»

Tenim el tèlex que ha llegit el senyor Sala, que és posterior al que jo he llegit ara, que és molt més extens i explica per què el 14 hi havia interferències. Tenim la nota del Ministeri, en la qual diu : «Llamada telefónica del Jefe de Telecomunicaciones de FECSA, senyor Mayor, indicando que tiene interferencias en los radio-enlaces», un SOS. Tenim la nota del Govern Civil de Barcelona, que diu : «Que en la denuncia de FECSA que es produce el 15 d'octubre es confirma la fuerte interferencia en el enlace que impide mantener el servicio», l'endemà de l'apagada. I vaig rapidíssimament. Per la quantitat de proves, nosaltres demanaríem que, una vegada més, ens cedissin el pas, com a majoria que tenen, perquè es fes una comissió d'investigació sobre aquestes proves per poder abundar-hi i poder parlar serenament, i no amb retalls, del que va succeir. I tenim, en aquest sentit, informes de com el senyor Bassols intenta resoldre aquesta qüestió amb una carta adreçada al senyor Martí Jusmet el dia 25 d'octubre del 87, que en el seu darrer paràgraf li diu que, a partir d'ara, Lotto 6/49 anirà per línia telefònica, «una vez en funcionamiento nuestro sistema, se procederá a

levantar el actual equipo radioeléctrico de servicio fijo», la qual cosa, a nosaltres, ens dóna peu a parlar també de la Lotto 6/49, del que signifiquen 2.500 milions de pessetes invertits en una xarxa de radiotelefonía que vostè, senyor Bassols, s'ha permès l'afirmació de dir que «ja la utilitzaran els bombers i la policia autonòmica», explicarà en aquesta Cambra o a la Comissió —avui potser no tindrem temps d'entrar-hi a fons— com, tècnicament, s'adapta el que són terminals de loteria, als bombers i a la policia autonòmica? 2.500 milions de pessetes, amb l'agregant que ara el contracte telefònic el pagarem els contribuents, perquè en la contractació que ha fet —i hi entrarem més endavant en aquesta Cambra— de manera privada, privada, no pública, la Generalitat amb Luditec, es diu explícitament que si cal anar a Telefònica, pagarem tots, no pagarà Luditec, que continuarà rebent els mateixos percentatges de beneficis.

Senyors del Consell, jo els vull preguntar : és cert o no que s'emet amb la mateixa freqüència de FECSA des de fa temps? És cert o no que hi va haver una inspecció el dia 13 —i és una pregunta que farem també el Govern central, senyor Bassols, no només a vostès, perquè em sembla igual irresponsabilitat per part d'ambdues administracions tenir indicis el dia 13 i no actuar trenta hores i escaig abans de l'apagada? És cert que el mateix dia, a través de Catalunya Ràdio, es feien provatures de la 6/49 a la mateixa hora? És cert que vostès coneixien les demandes SOS de FECSA sobre aquestes interferències? És cert que el senyor Iago Balanzó, càrrec de la Conselleria de Justícia, es passa una tarda al jutjat de Sant Feliu de Llobregat negociant que no hi hagi ordre judicial de precinte de les instal·lacions? Què hi fa un càrrec del Conseller de Justícia barrejant-se en un tema de la loteria, senyor Xicoy? És cert o no? Respongui'ns. I, per últim, és cert que en aquest tripijoc de negociacions sobre els precintats s'ha oblidat un element de sentit de seguretat en la continuïtat de les emissions.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Continuant amb aquest conjunt d'interpellacions, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Fernández Díaz.

Interpellació al Consell Executiu sobre les causes de l'avaria de l'estació transformadora de FECSA a Sentmenat

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la interpellació d'urgència que en relació amb aquesta mateixa qüestió presento, en nom del Grup Popular, té bàsicament dues línies argumentals i de motivació.

Una és saber de veritat, si és possible, quines van ser les causes que originaren l'avaria elèctrica que va produir l'apagada general a Catalunya.

I, l'altra, doncs, lògicament, són els criteris de capteniment del Consell Executiu per afrontar situacions d'emergència com la que es va produir a Catalunya el passat dia 14 d'octubre.

I per argumentar i motivar això, vull llegir el que estan dient els mitjans de comunicació respecte a això, perquè jo crec que ho diuen millor que jo i, en tot cas, reflecteixen una opinió que està generalitzada entre l'opinió pública de Catalunya.

Un diari el dia 15 d'octubre deia : «Más de dos largas y nerviosas horas duró el insólito apagón total, que desde las 22

horas y 50 minutos de la noche a las 0 horas y 40 minutos sumió a Cataluña entera y a diferentes puntos de su geografía limítrofe en una oscuridad de rumores y temores que no se disiparon totalmente hasta que ya de madrugada y con la electricidad volvió la tranquilidad y todos pudimos apagar la luz para irnos a dormir.» I segueix : «Pero la realidad es que, como en Nueva York ahora hace veinte años, tampoco nunca aquí se sabrá la verdadera causa del percance y, aunque así sea, cada uno se quedará con aquella versión que mejor responda tanto a sus inquietudes como a esas ilusiones nacidas alrededor de una vela. Hasta de ovnis se llegó a hablar cuando el apagón de Nueva York.» Aquí no s'ha parlat d'ovnis, es parla de loteria, però, en definitiva, es parla de coses que, en definitiva, i en una primera impressió, no haurien de sortir relacionades amb aquest incident. I parlo que les causes veritables que van produir aquesta avaria encara no s'han aclarit i no hi ha una informació oficial i definitiva; jo crec que és aquí, davant del Parlament, on s'ha d'exigir aquesta informació, perquè, en definitiva, també els mitjans de comunicació reflecteixen absolutament aquesta manca d'informació.

El dia 15 d'octubre, 15 d'octubre..., no, 16 d'octubre, dos dies després : «Informe de las empresas eléctricas de la zona catalana», informe oficial, nota oficial, i signen FECSA, ENHER, Hidroelèctrica de Catalunya Segre. El mateix dia 16, quan resulta que hi havia teòricament una informació oficial de totes les companyies elèctriques que operen a Catalunya aclarint el que havia passat, resulta que aquell mateix dia un altre mitjà de comunicació, en primera pàgina, deia : «FECSA encara no sap el motiu de la gran apagada. S'investiga la causa de la destrucció d'un interruptor de Sentmenat.» El dia 17, un altre diari, en aquest cas el diari *Avui* : «No saben per què va explotar. FECSA investiga les raons de l'avaría d'un interruptor força nou.» Dos dies després de la nota oficial de les companyies elèctriques, es diu en els diaris que les companyies elèctriques no saben encara quina ha estat la causa que va originar aquesta situació d'emergència, aquesta apagada general. I, després, han sortit més informacions encara, però totes contradictòries. Jo sé que no és culpa directa i immediata, en tot cas, del Consell Executiu, però crec que sí que tenim el dret de saber, i saber tot Catalunya, a través del Parlament, quines han estat aquestes causes i, en tot cas, en quina línia d'investigació està actuant el Consell Executiu i el Departament d'Indústria.

Perquè, ho torno a repetir, el que va passar és una cosa : quan no hi ha informació, quan hi ha una manca d'informació, quan no hi ha transparència informativa és quan neixen els rumors, i, per tant, no ens hem de sorprendre que es digui que la causa d'això és la de la Lotto 6/49, perquè utilitzava una freqüència radioelèctrica que interferia la freqüència de FECSA. I saben vostès quin és el contrarumor que està sorgint en aquests moments? Vostès no ho sabran; en determinades comarques de Catalunya s'està dient ara el contrarumor : no, que això havia estat provocat pels socialistes, el fet de l'apagada, per després poder tancar la Lotto. (*Remor de veus i rialles.*) Això que sona a broma..., no, no, perdó, és evident que això és una ximpleria, però és que això s'està dient ja en el carrer, perquè hi ha una manca absoluta d'informació. I quan hi ha una manca absoluta d'informació, hi ha manca..., i no hi ha transparència informativa, neixen aquestes coses. Fa vint anys, a Nova York,

es parlava dels ovnis; aquí es parla de loteria, i ara es dirà que això és una baralla entre els socialistes i els convergents pel tema de la Lotto, de la loteria, i tal. I és evident que això no és seriós, això és de país tercermundista, però la culpa la tenen vostès, perquè no van saber en el seu moment actuar com havia d'actuar un govern.

I continuo amb els mitjans de comunicació. Què diuen, què diuen els mitjans de comunicació? I tots, perquè aquí tinc un recull de premsa absolutament exhaustiu del que ha sortit respecte això; de tots els colors i de totes les llengües : «Algo que de cualquier forma y al igual que cuando las recientes riadas que asolaron Cataluña...», i jo afegeixo i les gelades i les nevades, «...ha quedado de manifiesto es la enorme descoordinación existente entre los responsables de la Administración pública, así como su evidente lentitud y total falta de previsión en cualquier situación extrema a la que nos enfrentamos. Hubo de transcurrir más de una hora a partir del momento en que se produjo el apagón para que un portavoz del Gobierno Civil se atreviera a dar las primeras informaciones acerca de la naturaleza del incidente que había desatado el nerviosismo y la alteración del habitual ritmo ciudadano, a partir del propio silencio oficial sobre una simple avería técnica, pero la luz se hizo y hoy el sol brilla de nuevo. Hasta el siguiente desastre, nadie volverá a preocuparse de prever lo que mañana o esta misma tarde pueda volver a pasar.» Es diu també : «La versió definitiva», en un altre diari, «La versió definitiva del que havia passat no es va conèixer fins a la una de la matinada. Abans, la confusió i la falta d'informació van presidir les actuacions de tots els organismes. Ni la Generalitat, ni la Delegació del Govern, ni tan sols el Ministre de l'Interior van poder donar als mitjans informatius una versió fiable del que havia passat.» I un altre mitjà de comunicació diu que «sólo la Compañía Telefónica daba ayer síntomas de tener la suficiente capacidad como para afrontar el suceso con eficiencia y dignidad. El Presidente de la Telefónica, Luis Solana, daba la cara, cuando muchos otros responsables de servicios de igual importancia eran ilocalizables o se escudaban en el cómodo "no pasa nada"» Aquesta és la tònica de tots els mitjans de comunicació, i aquesta és l'opinió que té la ciutadania de Catalunya, i nosaltres tenim l'obligació aquí, aquí, d'exigir, lògicament, responsabilitats polítiques. Que s'aclareixin definitivament, o, en tot cas, que ens informin com s'està investigant, de quines van ser veritablement les causes de l'avaría, i, després, si d'una vegada per totes podem confiar en el Govern de Catalunya, que davant d'una situació d'emergència d'aquest tipus no deixi al país absolutament al pare i amb una intranquil·litat total com va succeir aquella nit.

I jo diré una cosa, perquè en l'anterior Ple el senyor Conseller de Governació va parlar arran d'una interpellació que va substanciar el Diputat senyor Alay sobre la Llei de Protecció Civil, sobre el Reial Decret, sobre la seva impugnació per un possible conflicte de competències, però va parlar també d'una cosa : que, de comú acord amb el Governador civil de Tarragona, amb l'Ajuntament de Tarragona, s'havia fet el PLASEQ-TA, que era un pla territorial, afectava la província de Tarragona, era un pla sectorial, afectava un sinistre que afectava un sector determinat, la indústria química, i, lògicament també, no era definitiu, sinó que era provisional fins que es pronunciï el Tribunal Constitucional sobre aquest conflicte de

competències. Aleshores, jo pregunto : senyor Conseller de Governació, el Consell Executiu de la Generalitat s'ha posat d'acord o en contacte —no ara, no; abans— amb l'Administració de l'Estat, i en concret amb el Delegat del Govern a Catalunya per fer un pla d'actuació a nivell de tot el territori de Catalunya davant d'una emergència com la que es va produir el dia 14? Perquè diré una cosa : no és la primera vegada que una cosa d'aquestes succeeix i, per tant, és evident que en aquest cas sí que la imprevisió seria pitjor que un crim, seria un error, un error gravíssim de tipus polític sobre el qual, lògicament, nosaltres, si s'esdevenia, exigiríem responsabilitats.

Per tant, en definitiva, i ja per acabar, senyor President, el que lamentablement s'ha posat de manifest en aquest cas és la manca de capacitat de resposta política del Govern de Catalunya davant una situació d'emergència d'aquest tipus, com s'ha dit abans. I això és cert. Ja sabem que no tenen vostès la culpa, d'això, però vostès han de tenir previst el mecanisme de resposta davant d'una situació d'aquestes, i, en tot cas, amb una absoluta claredat informativa, que el país tingui la certesa que el que s'està dient és la veritat, tota la veritat i només la veritat.

Va donar la impressió, per acabar, senyor President, senyores i senyors diputats, que els consellers funcionen a base d'impulsos elèctrics, i que resulta que, davant d'aquesta avaria, van quedar desconnectats i no van tenir l'energia suficient com per afrontar aquesta situació.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Alavedra té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Macià Alavedra) : Senyor President, senyores i senyors diputats, en l'últim debat de política general, el senyor Obiols, en la seva intervenció, ens feia una recomanació, que era de sortir del debat parlamentari com a lluita lliure o com a lluita greco-romana, per realment parlamentar. Jo voldria, per tant, aquí, recollir el seu consell, i entrar en aquest esperit. Sembla que, d'aquest debat, en podrien sortir algunes explicacions convincentes i potser algunes propostes de cara a l'actuació de futur, sobretot en un tema de tanta confusió —i això ho hem de reconèixer tots— com la protecció civil, de la qual parlarà després, també, el meu col·lega, el Conseller senyor Bassols.

Però, evidentment, com que una de les interpellacions parlava de les causes de l'incident, i com que els altres interpellants també s'hi han referit i s'ha dit que no hi havia hagut informació, jo lamento que dins del recull de premsa que ens ha fet el Diputat senyor Fernández, que ens podria estalviar —per cert— els que fem periòdicament a la Generalitat, doncs, s'ha oblidat de dir que el dia 16 d'octubre ens vam reunir amb les companyies d'electricitat, el senyor Bassols i jo mateix, i ja vam donar informació de l'incident, i de l'apagada, i que, per tant, aquest recull, ell l'ha oblidat en la seva exposició, molt detallada, de la premsa d'aquests dies.

Molt breument, per tant, informaré del tema. A les 22.45 del dia 14, des del *dispatching* de la FECSA s'ordena, per fer la comanda, la desconnexió de l'interruptor de 400 quilovolts de les dues línies de 400 quilovolts que uneixen l'estació receptora de Sentmenat amb la central de Sallent.

Voldria dir que aquesta és una operació ordinària, que es fa cada dia, que, a més a més, l'ordena a FECSA REDESA, a través del centre de control d'electricitat de REDESA, que és

l'empresa nacionalitzada d'interconnexió elèctrica, perquè aquesta línia pertany a l'esquema de REDESA. Per tant, REDESA ordena a FECSA, FECSA fa una operació de tràmit i es desconnecta aquest interruptor de 400 quilovolts.

Es rep la informació en el *dispatching* que l'operació s'ha realitzat correctament, i, senyor Ribó, les comunicacions, les telecomunicacions funcionen perfectament per a aquesta operació; ha estat confirmat i ha estat comprovat.

I, al cap d'un minut, aquest interruptor fa explosió. Fa explosió i, en explotar, cau sobre les barres de 400 quilovolts, crea curt circuit, funciona el sistema de protecció i es desconnecten totes les línies de 400 quilovolts de Catalunya. Immediatament, la càrrega es traspasa a l'estació de Rubí, que és una estació d'ENHER, i aquesta estació té tres connexions bàsiques : una amb França, a través de Vic i Baixàs, que està a la Catalunya Nord, als Pirineus Orientals; una altra amb la resta de l'Estat, a través de Mequinensa, i una altra amb les centrals nuclears, a través de Begues.

Aleshores, la càrrega, successivament, es concentra en cada una d'aquestes línies, crea una situació de sobrecàrrega i van saltant successivament. Salta la connexió amb França, salta la connexió amb la resta de l'Estat, i, quant a la connexió amb les centrals nuclears, funciona el sistema de seguretat i les centrals nuclears, doncs, deixen de produir i d'emetre electricitat.

Aquest és el tema, és el tema que ha passat, i és, molt breument, amb una explicació potser massa senzilla, en la qual no s'introdueixen elements tècnics per culpa del qui els informa, i també perquè aquí és una Cambra de tipus polític, això és el que es crea. I aquesta és una cosa que s'ha produït en altres països. Evidentment, això no serveix d'excusa, però vull dir que la posada a zero del sistema s'ha produït en molts altres països, no precisament del tercer món : s'ha produït a l'estat de Nova York, dues vegades; s'ha produït a França, el 1978; s'ha produït a Suècia, el 1983, i, en general, la recuperació d'un incident d'aquest tipus ha estat molt més llarga en tots aquests països. No em referiré a la típica i tòpica de Nova York, que va durar tota aquella nit, famosa en novel·les i en pel·lícules, però em referiré a l'última del 1983, a Suècia, que va tardar sis hores.

Hi ha una altra cosa que cal explicar, que és, en definitiva, el que determina tota aquesta seqüència d'esdeveniments, que és el perquè de l'explosió de l'interruptor. L'interruptor és de la marca Westinghouse; hi ha uns tècnics de Westinghouse que immediatament van venir aquí, que estan encara investigant-ne les causes, perquè vostès saben que aquestes coses són llargues, i que de vegades les informacions precipitades poden induir a greus errors, però sembla que la causa —no confirmada— és l'existència d'una junta interna de material plàstic degradable que va contaminar l'hexafluorur de sofre que actua de gas aïllant dins de l'interruptor. I la primera notícia que tenim —no confirmada— és que, per aquesta causa tècnica, doncs, fa explosió l'interruptor, crea el curt circuit de les barres de 400 quilovolts, desconnecta les línies de 400 quilovolts i va desconnectant les línies essencials de Catalunya, que formen part del conjunt de REDESA.

Aquest és l'esdeveniment. La causa? S'hi pot aprofundir, hi pot haver més informació, hi pot haver més detall, però, això, des del dia 16, va ser donat als mitjans de comunicació i jo ho repeteixo avui, aquí, perquè no es digui —que es diu en la in-

roducció de les tres interpellacions— que ha faltat explicació quant a les causes de l'incident.

Sobre les interferències de freqüències, el senyor Ribó hi ha entrat amb molt detall, i ha ensenyat documents. No he vist que ensenyés el document que és el desmentiment de FECSA. No, és que, FECSA, segons com... Vull dir, el fet de les interferències per explicar això, hagués pogut... FECSA fa un desmentiment dient que aquella nit les connexions van funcionar perfectament; REDESA també diu el mateix i la Generalitat diu el mateix. És a dir, senyor Ribó, no hi ha connexió entre la interferència de freqüència de FECSA —que aquesta sí que és una realitat—, perquè vostè diu : «Digui'm exactament si la Loto Ràpid utilitzava la mateixa freqüència de FECSA» Sí! Però les comunicacions, aquella nit que jo, com a Conseller d'Indústria, li haig d'aclarir, pel moviment de l'interruptor i per la telecomanda, van funcionar correctament, i no hi ha relació entre l'apagada i les telecomunicacions. El motiu de l'apagada és el que jo acabo d'explicar.

I això queda molt clar, i em sembla que també és una gran precipitació per part de vostè, senyor Ribó, haver llançat a l'opinió pública aquesta acusació, aquesta afirmació, amb precipitació i sense prou comprovació, i comprenc molt bé que ara vostè vulgui justificar el que va dir i insisteixi en un tema que considero que és un error. Però, com que d'errors en cometem tots, de vegades és molt difícil de reconèixer-los en política, i vostè cau en el mateix error de no reconèixer els errors.

Què es pensa fer per al futur? Això també em sembla que és un tema més interessant que l'erosió política en si. És evident que les companyies d'electricitat de Catalunya han fet un esforç molt considerable en la producció d'energia. Les grans inversions en les centrals nuclears —inversions que han estat causa de les dificultats financeres de FECSA— han concentrat tot l'esforç de les empreses elèctriques en la producció, i, evidentment, ara cal fer un esforç en el transport i en la distribució.

Em sembla que en això hi estem d'acord tots. Jo, poc abans de l'apagada, precisament, ho deia, i ho deia per un motiu, que també és molt important : per la qualitat del subministrament d'electricitat. És a dir, les petites deficiències del subministrament d'electricitat amb empreses totalment automatitzades, informatitzades i robotitzades, crea unes dificultats enormes en la producció, perquè la petita deficiència, la petita parada posa a zero els programes i, després, tornar a iniciar la producció és molt greu. I jo fa temps que vinc insistint a les companyies d'electricitat en una millor qualitat del subministrament.

Evidentment, l'apagada posa en relleu d'una manera contundent i d'una manera dramàtica que cal fer un esforç en el transport i en la distribució. Aleshores, a aquest efecte hi ha una comissió de les quatre empreses catalanes amb la Direcció General d'Energia per estudiar el que cal fer en el futur, perquè una apagada com aquesta no es reproduïx, o es reproduïx amb molt poques probabilitats, perquè una cosa és certa : l'incident, en la producció industrial o en qualsevol cosa de la vida, és difícil evitar-lo totalment. El que cal és que les conseqüències siguin molt menors. És a dir, l'explosió o l'incident d'un interruptor o de qualsevol màquina, no hi ha ningú que pugui garantir que no es produirà; el que cal intentar garantir és que l'explosió d'un interruptor no tingui les conseqüències que va tenir.

Aleshores, hi ha unes mesures concretes que ens proposarà aquesta comissió. Jo en voldria avançar algunes. És a dir, proposar el manteniment de generació tèrmica convencional dins la zona elèctrica catalana, i, en especial, a l'entorn de Barcelona, perquè, evidentment, la recuperació que es va fer i el fet que amb una mitjana d'una hora i mitja, dues hores, es pogués subministrar electricitat a tota la zona de Catalunya, va ser a partir de la producció de les hidràuliques, i va ser a partir de les tèrmiques, i, per tant, convé molt que hi hagi un manteniment de generació tèrmica convencional al voltant de Barcelona.

Això significa un increment del preu del quilovat/hora, però representa una seguretat molt més gran, i dins d'aquesta línia intentarem actuar, junt amb les companyies d'electricitat, que són companyies, evidentment, independents de la Generalitat, a les quals nosaltres donaríem aquestes recomanacions.

Es tracta de substituir les limitacions de l'aparellatge actual perquè puguin suportar una sobrecàrrega; és a dir, les línies, en si, quan es va concentrar la sobrecàrrega a la connexió, per exemple, amb Vic i Baixàs, les línies haurien pogut suportar la sobrecàrrega, però l'aparellatge, està limitat, i està limitat, molt sovint, per actuar de protecció, no va poder suportar la sobrecàrrega i va desconnectar la línia.

Es tracta d'estudiar si aquestes limitacions de l'aparellatge per motius de seguretat i de protecció no són excessives, i, evidentment, es tracta d'augmentar el mallat elèctric de Catalunya i d'ampliar la xarxa de 400 quilovolts, tant les que són internes de Catalunya com les interconnexions amb el sistema peninsular i les interconnexions amb el sistema francès.

Jo els haig de dir que, aquests temes, evidentment, els he parlat amb les companyies d'electricitat, com els deia i els he parlat amb REDESA. Jo haig de dir que, quan van desconnectar les centrals nuclears, van deixar de donar electricitat a una part d'Aragó, a una part de València i fins a Extremadura, perquè tot el sistema espanyol està interconnectat.

Jo els haig de dir que l'opinió de REDESA i l'opinió del Ministeri d'Indústria és que, realment, la rapidesa a tornar donar electricitat a Catalunya va ser extraordinària, donada la magnitud del que va passar. Jo no voldria exagerar ni insistir massa sobre aquest tema, però vull que sàpiguen que, per exemple, una posada a zero del sistema català com la que es va produir, tenia grans probabilitats d'incidir en tot el sistema espanyol, i en aquell moment la recuperació hauria pogut tardar quaranta-vuit hores. Aquesta és l'opinió dels tècnics, no de FECSA ni dels tècnics d'ENHER : és l'opinió dels tècnics de REDESA. Crec que això val la pena mencionar-ho.

El senyor Ribó fa una pregunta que em sembla que és del màxim interès, del màxim interès polític; ho fa, evidentment, per posar en dificultats el Govern de la Generalitat —és la seva funció com a oposició—, ho trobo perfecte. Fa la pregunta que ja va fer en el debat de política general, i és dir : «qui governa a Catalunya?, qui governa a Catalunya?» Bé, senyor Ribó, és que ens trobem en un cas en què aquesta pregunta és perfectament encertada, és la pregunta que cal que ens fem, és la pregunta que hauríem de respondre tots plegats. És a dir, estem en un cas —a partir del moment de l'incident, a partir del moment de l'aiguat, a partir del moment de l'incendi—, en un cas de protecció civil, estem en un cas de protecció civil. Poques competències porten a tanta confusió com aquesta —i ara estic entrant a parlamentar com ens recomanava el senyor

Obiols. El senyor Sala ha dit : «que ningú acusi ara l'Administració central» (*remor de veus*), no, «que ningú imputi que no té competències sobre el tema» —ho veurem en el *Diari*, senyor...—; vostè crec que ha dit —almenys l'esperit era aquest i és lògic que ho digués— : «ara vostès no es defensin dient que la culpa és de l'altra administració.» Evidentment, aquesta és una temptació que sempre tots tenim.

Jo voldria fugir-ne, però voldria clarificar els punts —i d'això en parlarà molt més el senyor Bassols que jo mateix, perquè diríem que és l'objecte de la seva intervenció; jo simplement m'avanço una mica per contestar el que ha dit el senyor Ribó— : valdria la pena que la lliçó que traguéssim tots plegats d'aquesta apagada fos una clarificació en els temes de protecció civil, i crec que està al nostre abast fer-ho, perquè el tema és d'una gran confusió : hi ha una Llei de Protecció Civil que dóna les competències, quan es tracta d'un tema general —i en aquest cas va ser de més d'una comunitat autònoma, perquè va agafar Extremadura, va agafar part de València i Aragó—, que dóna les responsabilitats al Ministre de l'Interior, que quan és de tot Catalunya dóna les responsabilitats al Delegat del Govern, quan és de la província al Governador Civil i quan és del municipi a l'alcalde; això està en la Llei, és la Llei vigent. Aquesta Llei està al Tribunal Constitucional.

Després hi ha un decret de desenvolupament d'aquesta Llei, hi ha un conflicte de competències presentat per la Generalitat; vol dir que és una Llei vigent, però amb la qual no estem d'acord. I aleshores potser es crea una situació que no tenim prou clarificada, i valdria la pena que d'aquesta apagada en traguéssim una conclusió positiva en lloc d'acusar-nos els uns als altres, que és que realment a partir del moment d'un incident, que té una repercussió sobre la població civil, hi hagués un sistema clarificat d'actuació i que hi hagués una unitat de comandament, que és el que recomana tota actuació en protecció civil; que fugíssim del voluntarisme de «nosaltres ens sentim govern de Catalunya i, per tant, hem d'actuar»; que el Governador Civil obre un expedient a FECSA, en virtut de què l'obre? En virtut que l'obertura de l'expedient és reconèixer que és la seva competència, si no, per què obre un expedient?, i que el tema que afecta Catalunya també afecta la delegació del Govern, i aleshores que això ho clarifiquéssim i que diguéssim : en un cas d'incident, en un cas d'emergència actua aquest senyor que comunica, a través d'uns sistemes, per cert, que no fallessin, perquè aquella nit va fallar tot, o va fallar quasi tot, i que pogués haver-hi una autoritat, la que fos, perquè en definitiva es tracta de serveis a la població, que actués amb unitat de comandament —en aquests moments ja ni tan sols entro en la discussió que de qui és la competència de protecció civil.

Vull recordar, no obstant això, que aquest Parlament ha reclamat diverses vegades el traspàs de la competència de protecció civil —senyal que reconeixia que no la teníem—; que el tema de protecció civil va ser un oblit de l'Estatut, que els que vam redactar l'Estatut —jo hi era— ens en vam simplement oblidar, i que després aquest Parlament ha fet una Proposició de Llei —no recordo ara si votada per unanimitat, però no m'estranyaria— reclamant el traspàs de la competència de protecció civil a Madrid, i que, per tant, ens trobem en un tema en què la pregunta que encertadament fa el senyor Ribó, «qui governa a Catalunya?», en aquests temes té una resposta molt difícil.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Bassols vol intervenir per aquest torn de contestació? (*Pausa.*) Bé, jo demanaria que tinguin present que tenim uns temps molt limitats i que, encara que la matèria s'ho val, i per això aquesta Presidència ha tingut benevolència en l'ús del temps, però tinguin present això, que no podem allargar indefinidament aquest debat. Per tant, el senyor Bassols té la paraula per al torn de contestació... (*Pausa.*)

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Agustí Bassols) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, se m'indica per Presidència que tinc només deu minuts per exhaurir el temps; evidentment són pocs per totes les coses que jo crec que havia de comunicar, traslladar a la Cambra. Hauré de fer-ho, doncs, amb una certa precipitació per mirar de no deixar ni un sol punt sense lligar.

El Conseller Macià Alavedra ha tocat ja o ha iniciat el tema de protecció civil. Jo sobre el que ell ha dit només vull precisar, recordar que encara no està aprovada la norma bàsica que fa operativa la Llei i que el decret de mesures provisionals en el seu article segon, i en el paràgraf d), diu que : «en les mesures provisionals, en cas d'emergència, s'hi comprèn», en aquest apartat d), n'assenyala diverses, «la informació a la població», i l'article cinquè del mateix decret diu que : «correspon la direcció i coordinació de les actuacions relacionades amb protecció civil», i, per tant, de totes aquestes d'emergència que donen lloc a les mesures que especifica l'article 2 i, en conseqüència, la informació a la població, «als alcaldes, quan l'emergència no excedeixi els límits del municipi; als governadors civils o delegats del govern, en les comunitats autònomes uniprovincials, i als delegats del govern o al Ministre de l'Interior en els altres casos.»

Bé, això no ho dic, en absolut, per carregar les culpes a ningú ni a cap administració, ho dic simplement per recordar que si la Generalitat de Catalunya —i per les raons que ja indicava el Conseller Alavedra, perquè alhora a l'Estatut, per les raons que sigui, es va oblidar el tema de competències en matèria de protecció civil, i perquè després ha estat repetidament reclamada i no s'ha aconseguit que ens fos transferida—, que la Generalitat de Catalunya ha d'actuar amb gran prudència precisament quan apareix una situació d'emergència, en el cas que estem comentant, que corresponia la direcció al Delegat del Govern o potser al Ministre de l'Interior i, fins i tot, que segons quines informacions s'haguessin donat al públic contradient aquesta normativa podien representar una interferència amb el que paral·lelament pogués comunicar des de Madrid el Ministre de l'Interior o des de Barcelona el Delegat del Govern. (*Remor de veus.*) No dic que no s'hagués de comunicar informació : dic que s'havia de fer amb extrema prudència. I no se'm parli que jo presideixo una comissió de protecció civil, perquè aquesta és una comissió que té facultats, una comissió de vint-i-una persones, òbviament impossible de reunir en una situació d'emergència, i, per tant, només se li demana..., és un organisme d'informació, de consulta, d'assessorament i d'aprovació dels plans municipals i provincials de protecció civil, missió que no pot fer perquè aquests plans han d'estar subjectes a les grans directrius que ha d'assenyalar la norma bàsica que porta dos anys i mig sense ser aprovada.

Bé, però estic molt d'acord amb alguna al·lusió que ha fet el

Diputat senyor Fernández, i potser els altres il·lustres diputats en les seves interpellacions, que a l'hora d'una emergència i, a més, tot el que passi a Catalunya afecta el Govern de Catalunya i no ens en podem inhibir. I aquí, perdonin que, no obstant la brevetat del temps de què dispenso, contesti alguna al·lusió que s'ha fet a la meua persona i que no és justa: si la premsa —jo no sé d'on ve la tergiversació, no vull culpar ningú— ha dit que jo vaig manifestar que estava tota la nit localitzable a casa meua ha canviat les meues declaracions, perquè jo vaig dir simplement que estava localitzable tota la nit, i no solament localitzable, sinó localitzat, perquè durant tot el temps que va durar aquesta emergència, és a dir, des que vaig ser advertit que no era una simple avaria d'una àrea petita, sinó que afectava greument tot Catalunya —i això era molt aviat, no havien passat potser deu minuts des que es produí—, vaig estar en contacte constant amb els serveis de Bellaterra, amb els de la Direcció General de Seguretat, amb el Director dels Serveis de Prevenció i Extinció d'Incendis i de Salvament, amb el Director de Seguretat Ciutadana i amb la Secretària General del Departament, i de mi van sortir idees i iniciatives i vaig recollir informacions.

I donada la premsa amb què m'he de moure, vaig a llegir esquemàticament totes les actuacions que en aquells moments van portar a cap el cos de bombers de la Generalitat de Catalunya i també la policia autonòmica: en primer lloc, i per mitjà dels controls centrals de Lleida, Girona i Tarragona, vam conèixer que l'avaría era extensiva a tot Catalunya, l'avaría, en definitiva l'apagada, perquè no se sabia en aquell moment —això passava a les 22'50— que es tractés d'una avaría encara; en aquell moment es van preveure i preparar tots els equips de generadors elèctrics disponibles per si es presentaven necessitats urgents, de manera que els bombers estaven alertats i treballant; a les 23 hores, a les 23 hores, i després durant tota l'apagada —vull dir que abans, m'he anticipat— vaig estar en contacte amb tots aquests directors i serveis meus. I per indicació meua es va intentar un contacte amb el Govern Civil i amb els serveis de protecció civil que corresponen al Govern Civil; es van fer intents continuats de comunicar amb els telèfons 319.25.00, 203.90.22, 215.92.35 i 309.25.00, tots els que eren possibles, i no es va aconseguir mai el contacte, i aquest contacte es buscava per aconseguir informació i per fer oferiment de les nostres possibilitats, dels nostres mitjans i recursos. Es va insistir constantment amb les companyies elèctriques per tenir informació sobre el que ocorria; aquests contactes incipients, inicials, en els primers moments, van ser possibles, però no vam rebre la deguda informació, perquè les companyies estaven desinformades en aquells moments; quan ens va ser donada, per una sola companyia, que probablement es tractava d'una avaría, els nostres serveis de bombers, que ja estaven, que com a mínim estaven desfent errors i alarmes que detectàvem a través de Catalunya Ràdio, perquè hi havia persones que telefonaven denunciant incendis inexistents o altres situacions d'alarma que nosaltres sabíem que no eren veritat, vam estar telefonant a Catalunya Ràdio perquè es desmentissin aquests fets, i quan vam saber que probablement obeïa a una avaría es va donar la nota en sentit tranquil·litzant. I quan aquesta notícia, que es va donar de seguida, abans que me la passessin a mi, per tranquil·litzar el públic, em va arribar a mi, en aquells moments el portaveu de protecció civil estava

donant també una versió a la ràdio que impedia que jo l'interferís, i que després vaig saber que no era exacta, però és que en aquells moments l'únic que sabia és que era una avaría, que és el que estava dient el portaveu, encara que indicava o assenyallava com a causa una que després s'ha vist que no era la real.

Durant tot aquell temps, durant tot aquell temps els bombers van estar disponibles per atendre qualsevol situació difícil, es van enviar vehicles de bombers a l'empresa Solvay, a unes empreses de Tarragona i a unes empreses de Sant Adrià, perquè el fum normal que en situacions regulars és imperceptible donava la sensació de grans flamarades i intranquil·litzava la població; es van personar els bombers i els van tranquil·litzar, en tots els punts on això es va produir; van entregar grup electrogen a un únic hospital, un hospital de Terrassa, que ho va reclamar. De manera que en tot moment i a tota hora van estar, com se'n diu, al peu del canó donant els seus serveis sempre i, paral·lelament, la policia nostra, els mossos d'esquadra, van reforçar els nostres efectius en el Palau en què ara ens trobem —en el Palau del Parlament—, en el Palau de la Generalitat, en el domicili del President; teníem únicament set vehicles disponibles, ningú s'estranyí, perquè la migradesa de les nostres dotacions i dels nostres efectius és prou coneguda, aquests set vehicles van posar-se en servei immediatament per vigilar en les zones que creiem o que veiem més insegures i, naturalment també, les nostres instal·lacions de ferrocarrils. He oblidat dir que els ferrocarrils van ser, els Ferrocarrils de la Generalitat van ser també cridats telefònicament per si tenien emergències, per si hi havia persones atrapades en un túnel. No va ser necessària cap intervenció perquè la resposta va ser tranquil·litzant i negativa en aquest sentit.

De manera que tot el que estava a la nostra mà va ser portat i va ser fet, i tot l'altre que es pugui dir és rumorologia, notícies tergiversades i, que realment —i això és cert— jo no vaig sortir a la televisió, que no funcionava, ni per Catalunya Ràdio, que sí que funcionava, perquè ja ho havia fet, en el moment en què podia donar la primera explicació, molt vaga, que semblava que es tractava d'una avaría, ja ho estaven fent des de Protecció Civil, que és a qui —insisteixo— corresponia.

He de dir, contestant també alguna al·lusió més que m'afecta a mi, que jo aquella nit no solament estava localitzable, sinó que estava localitzat, com dic. Però és que ho estic sempre, perquè fins en aquelles situacions en què de vegades, més aviat el cap de setmana, que em puc trobar que no estic pròxim a un telèfon dels que habitualment coneixen tota la gent que depèn de mi, porto —i potser alguns de vostres m'hi hauran vist alguna vegada— el missàfon corresponent, el telèfon del qual, per ser avisat, coneixen els dos Directors Generals dels Serveis d'Extinció d'Incendis i de la Policia Autonòmica, coneix la Secretària General, i coneixen, a Bellaterra, i coneixen al carrer Pujades.

De manera que, durant la vint-i-quatre hores del dia, dels set dies de la setmana i dels vint-i-vuit, trenta o trenta-un dies del mes, i els tres-cents seixanta-cinc de l'any, jo puc ser localitzat sempre. No sé si tothom podria dir el mateix, però, perdonin aquesta petita presumpció que respon a una estricta veritat.

Bé, jo he de dir encara, si se'm permet un moment més, he de dir que aquestes responsabilitats que s'estan buscant ara a l'Entitat Autònoma del Joc com a causant o, almenys, d'una

major durada de l'apagada del llum que ens ocupa, que de cap manera hi poden tenir la menor relació.

Jo comprenc, senyor Ribó, que vostè no estigui suficientment informat, perquè aquesta informació s'ha de garbellar millor, però també li he de dir, si més no, perquè crec que és un deure, que vostè acaba de llegir una carta de la Secretària General del meu Departament, del dia 30 de setembre, que no té res a veure amb aquest problema. Estigui'n segur.

La freqüència que ha motivat aquesta interferència és una freqüència que va ser demanada el mes de març, de la qual se'ns va comunicar que quedava reservada provisionalment el mes de juny, i que, per tant, reservada provisionalment, que és el que jo he dit sempre. I no parli de la carta que jo vaig signar i vaig adreçar al senyor Delegat del Govern, perquè aquesta carta és un dictat (*remor de veus*). I se m'acaba l'hora, però hi ha una última cosa que he de demanar i he d'explicar.

Jo he dit que les instal·lacions contractades o adquirides per l'Entitat Autònoma del Joc podrien ser utilitzades per la policia autonòmica o pels bombers, però, senyores i senyors diputats, em refereixo, únicament, a aquelles, que són molt poques, a aquelles instal·lacions que són molt poques que no puguin adequar-se al servei telefònic que haurem d'acceptar. Perquè tots els terminals, tots els ordinadors terminals, que és el que constitueix el major cost d'aquesta inversió, i que òbviament no servirien o potser ens costaria trobar-li..., potser ens costaria trobar-li la utilització per als bombers o per a la policia autonòmica, aquests terminals són perfectament adequables al nou sistema telefònic. I, per tant, les instal·lacions que s'hauran de desmuntar són escasses, i jo crec que utilitzables amb altres aplicacions o vendibles o, sempre es pot arribar a un acord amb el subministrador.

Jo demano perdó a la Cambra i al senyor President per haver-me excedit del meu temps, però em penso que era necessari que donés totes aquestes precisions.

Moltes gràcies, per tant, senyores i senyors diputats; senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ara, aquesta Presidència està a disposició dels diputats interpellants per al primer torn de rèplica.

El senyor Sala té la paraula.

El Sr. SALA : Senyor President, en primer lloc per posar sobre la taula i fer especial menció, crec que serà un tema que haurem de parlar en el futur en aquesta Cambra, per una afirmació gravíssima, que el Conseller de Governació ha fet al final de la seva intervenció, en la qual ha afirmat que un escrit signat pel Conseller de Governació de Catalunya, firmat el 25 d'octubre pel Conseller de Governació de Catalunya havia estat un escrit fet per dictat.

Un Conseller de Governació de la Generalitat no pot acceptar mai, aquest Parlament no pot acceptar mai que un Conseller de Governació digui a aquest Parlament que ha escrit un document oficial per dictat de ningú, senyor Conseller. I si un Conseller ha de signar un escrit per dictat, explica clarament per què ho ha fet i, en qualsevol cas, jo crec que les responsabilitats polítiques de la persona que ha signat aquest escrit per dictat s'han de prendre, una persona amb un mínim de dignitat política hauria presentat immediatament la dimissió. És inacceptable que el Conseller de Governació de Catalunya, senyor Bassols, digui a aquesta Cambra que ha firmat un escrit oficial per dictat. (*Remor de veus.*)

En segon lloc, i entrant ja en el tema concret de la interpellació.

Jo, en primer lloc, li voldria dir al senyor Bassols que si els membres del Govern de Catalunya haguessin estat la nit del dia 14 a l'alçada dels bombers de la Generalitat, estaríem molt satisfets. En cap moment hem posat en discussió l'eficiència, el treball, dels bombers de Catalunya, ni en aquesta emergència ni en cap altra emergència, ni tampoc ho hem fet dels mossos d'esquadra, i estaríem molt contents, i hauríem estat molt satisfets i probablement aquesta interpellació no l'hauríem formulat si el Consell Executiu, els membres del Govern i, molt especialment, la persona que políticament els dirigeix, que és el Conseller de Governació, haguessin estat a l'alçada dels seus bombers. Perquè vostè aquella nit, senyor Bassols, no va estar a l'alçada. Vostè aquella nit —i l'explicació que ens acaba de fer, una explicació patètica del comportament del Conseller de Governació en una nit d'emergència com aquella, una explicació patètica amb aquelles gestiones impròpies d'un Conseller de Governació—, vostè aquella nit no va estar a l'alçada, com no va estar a l'alçada cap membre del Govern de Catalunya. Cap membre del Govern de Catalunya aquella nit va donar la cara davant la població, que és la primera obligació d'un polític. Cap membre del Govern de Catalunya, durant aquella nit, va donar la més mínima orientació a la població —la més mínima orientació a la població. Cap membre del Govern de Catalunya va donar la més mínima informació a la població durant aquella nit; cap membre del Govern de Catalunya va estar en el seu lloc, i el seu lloc és la Conselleria. Hi ha un retall de premsa que jo he llegit literalment en el qual vostè diu, vostè no ho va desmentir, que : «había estado toda la noche localizable en mi casa, y atento a si se me necesitaba». Vostè diu : no vaig estar a casa meua, vaig estar en un altre lloc; no li pregunto on, el que segur que no va estar és a la Conselleria de Governació, era en el seu despatx, que era el lloc on la seva obligació l'hauria hagut de portar. I, senyor Bassols, vostè no em comenti que vostè no té l'obligació de reunir-se o que aquesta Comissió de Protecció Civil no té l'obligació de reunir-se en aquests casos, perquè vostè firma decrets i l'única cosa que jo li demanaria quan vinc en aquest Parlament és que els decrets que vostè ha firmat, sàpiga què diuen. I vostè constitueix, dos anys després que la Llei li permetés aquesta constitució —dos anys després—, una Comissió de Protecció Civil de Catalunya, un decret que signen vostè i el President de la Generalitat, decret 152/1987, de 9 d'abril, en el qual s'estableix que té l'obligació de protegir eficaçment les persones i béns davant les situacions de greu risc, calamitat pública o catàstrofe, que és necessari preveure i coordinar, que se li donen una sèrie de funcions, i que una funció concreta i explícitament remarcada diu : «Amb caràcter extraordinari es reunirà, a proposta del President, o una quarta part dels seus membres, de manera excepcional —de manera excepcional—, sempre que hi hagi fets que es puguin qualificar de situació d'emergència, greu risc, calamitat pública o catàstrofe. Un Decret que vostè ha signat, senyor Conseller Bassols, diu que el Ple de la Comissió s'ha de reunir per convocatòria de vostè, que no sé on estava, però segur que no era en el lloc on havia d'estar, que era a la Conselleria de Governació, recollint informació a la Conselleria de Governació, donant instruccions des de la Conselleria de Governació, no connectat amb un missàfon o en-

ganxat a un telèfon, intentant marcar desesperadament telèfons que no li contestaven, amb una xarxa de comunicacions que suposem que té vostè a la Conselleria de Governació per a aquestes circumstàncies, recollir la informació i donar les ordres des d'on s'han de donar, que era des de la Conselleria de Governació. Vostè no va estar aquell dia on havia d'estar i, en aquest sentit, va incomplir absolutament les seves funcions i les seves responsabilitats.

Vostè, si vol, senyor Bassols, té competències en aquest tema, i té possibilitat d'actuar. La Generalitat provisional, amb moltes menys competències i molt menys recursos que vostès, però amb voluntat política, va donar la cara, perquè vostè el que no té aquella nit són ganes de donar la cara, senyor Bassols, no té ganes d'enfrontar-se al poble de Catalunya a explicar, exactament, que estem en una situació difícil, que hi ha una apagada, que hi ha unes causes, que potser es corregiran, que potser no es corregiran, que potser trigaran un temps, que és l'obligació d'un polític, és la seva primera obligació. I això, vostè, aquella nit, no ho fa. I per això no fa falta tenir competències, i podem discutir les competències i podem regular-ho, i no és un tema d'interferència de competències, perquè creiem que no hi va haver interferència de competències, perquè una de les parts, en tot cas, el Consell Executiu de la Generalitat, aquella nit, no va fer res. Ho van fer els bombers —ho van fer els bombers—, és clar que ho van fer els bombers, la seva obligació tenen i, en aquest sentit, tots els hem d'estar agraïts, com van fer la guàrdia municipal, ho van fer els bombers dels ajuntaments, etcètera. Però també li he dit abans, senyor Bassols, aquest no és un fet nou, en situacions anteriors, per exemple, en el tema de les inundacions tampoc el Consell Executiu, tampoc vostè va moure un dit per informar, per orientar, per coordinar, no ho va fer; ho van fer els ajuntaments.

El mateix President de la Generalitat, per exemple, el dia de les inundacions —i reflecteix una mica el tarannà d'aquest Govern, d'abdicació de responsabilitats en moments d'emergència, que li torno a repetir, els moments d'emergència és quan els ciutadans necessiten més, amb competències o sense, amb competències definides o indefinides, és en els moments d'emergència en què els ciutadans necessiten més dels seus governs. I és en el moment en el qual els ciutadans tenen més obligació d'intervenir, en situacions d'emergència, que és quan s'afirmen. Un govern s'afirma en situació d'emergència, un govern que no actua en una situació d'emergència és un govern que no vol fer de govern. El President Tarradellas, això, ho sabia molt bé. I sense competències i sense recursos, en situacions com aquestes que se li han produït, va tenir una actuació molt més clara i molt més neta davant de l'opinió pública que no pas vostès.

Jo crec que el Consell Executiu, la nit del dia 14, no va estar a l'alçada de les circumstàncies, va abdicar de les seves responsabilitats. El Conseller de Governació, com a primer responsable dins del Consell Executiu de la Protecció Civil de Catalunya, no va estar a l'alçada de les seves circumstàncies. Jo crec que, en aquest sentit, van fer un flac servei als ciutadans de Catalunya i a l'autogovern de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Ribó vol intervenir ara?

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyor Alavedra, el senyor

Pujol practica molt bé el que li va dir el senyor Obiols en el debat, que sortíssim molt del debat parlamentari, que no féssim lluita greco-romana; ho practica tant que ni ve al debat parlamentari, se'n surt tant del debat parlamentari que ni hi és.

Entrant en matèria, jo ara els torno a fer la pregunta de qui mana a Catalunya? Senyor Alavedra, vostè que, molt solemnement ha reprès la pregunta, no ens ha explicat què va fer el Govern de la Generalitat, ens ha explicat el telex de FECSA una informació de Westinghouse, però vostè no ens ha explicat, ni el senyor Bassols, què ha fet la Generalitat.

El senyor Bassols ha dit coses molt més gruixudes, es podria prestar a la broma a dir : «qui governa a Catalunya? El qui dicta, senyor Bassols»; perquè resulta que hi ha hagut un «dictat» sobre una afirmació tan important, si més no perquè afecta vora 3.000 milions de pessetes a l'erari públic, eh? 2.500 per una banda, i 500 per una altra, i en parlarem amb calma en aquest Parlament, d'aquest tema.

Competències o explicacions és la típica, el típic tapaforsats que vostès fan servir. Presidència de la Comissió de Protecció Civil, altres matèries, set anys i mig governant, per això fèiem la pregunta de : qui governa? I com ha dit el senyor Sala, altres òrgans de la Generalitat van actuar; jo aquella nit, senyor Bassols, personalment, vaig intentar contactar amb vostè i li demanaria que després ens donés les formes del missàfon o similars, si és que tenim la possibilitat, senyor Escudé, no és una desviació de dret, que els diputats puguem connectar amb els Consellers. A la Conselleria de Governació no el vaig poder trobar, vaig provar a la Generalitat i Presidència, vaig parlar amb Seguretat Ciutadana de l'Ajuntament de Barcelona, l'únic lloc amb què vaig poder contactar, indirectament amb Bombers de Catalunya, que em van fer arribar que si l'apagada durava molt se'ls acabarien les piles o els recàrrecs elèctrics per a la xarxa de ràdiotelefonía amb què connectaven entre ells.

Hi ha una insuficiència clara de les línies elèctriques, el que el senyor Alavedra ens ha dit de l'aparellament és el mateix que nosaltres hem dit, i és el que ha dit FECSA —i ho subratllem— i és de responsabilitat de tots nosaltres i, en primer lloc, de vostès actuar a partir d'aquí, constatem que hi ha aquesta insuficiència, perquè vostè ens ha pintat un quadre, senyor Alavedra, que sembla normal que vagin saltant centres i altres centres; i va saltar això, i allò i el de més enllà, i es va parar aquí, com una cosa normalíssima... (*Rialles.*)

És clar, aleshores, li sembla normal —i va a pregunta per escrit, demanant informació—, que Ascó hagués de funcionar amb els equips de socors, és normal? Sí, doncs, demani als seus tècnics què passa als Estats Units quan una nuclear ha de funcionar amb equips de socors. Quin és el pas següent en una nuclear?

Nosaltres creiem que està claríssima la coincidència de freqüències entre 6/49 i la xarxa de FECSA. Senyors del Govern, els sembla seriós que la xarxa 6/49 envaeixi la xarxa de telecomandament de FECSA? Els sembla normal, tranquils? Això, no em responguin ara que ara ja els han autoritzat, quan ja han tingut temps suficient de prendre notes per donar-nos-en resposta, quan hi ha inspeccions, hi ha indicis d'interferències, els sembla normal continuar emetent i fer un sorteig espectacular aquella nit, que per fer-lo el senyor Pujol, en persona, va haver d'assistir amb retard a diversos actes públics, haver de negociar fins a última hora que no hi hagués un precinte i el

senyor Jaume Balanzó —si no m'ho volen respondre vostès ja els respondré jo, perquè tinc testimonis—, era al Jutjat intentant pressionar el Ministeri de Justícia per evitar un precinte. Els sembla normal, això? Això és un país normal?

Senyor Alavedra, FECSA ho ha desmentit, i jo li faig un desmentiment molt més rotund: no hi ha causa-efecte entre la ruptura del disjuntor de Sentmenat i la xarxa 6/49; claríssim. Hi ha evidències, i no precipitades —ja li ho tornaré a llegir—, entre la incapacitat de FECSA a reaccionar quan es produeix això i la interferència en la freqüència. Es precipita FECSA quan emet aquest tèlex al Ministeri —i no l'ha desmentit, senyor Alavedra, aquest tèlex no ha estat desmentit, d'aquesta interferència? Es precipita? Es precipita el Ministeri rebent aquest tèlex i fent aquest escrit, que vostè coneix millor que jo? Es precipita el Govern civil quan explica als mitjans de comunicació aquest mateix expedient? Es precipiten, senyor Alavedra, aquells que demostren, des de la mateixa Generalitat, que la xarxa de Catalunya Ràdio, que és la que connecta amb Molins de Rei tenen provatures la mateixa nit i el mateix període temporal en què hi ha l'apagada? Tot això són precipitacions? I, si són precipitacions, votin, a la propera sessió, una comissió d'investigació, que ens darà tota la raó i farà llum i taquígrafs sobre aquesta qüestió. I ja m'imagino que no la votaran, no cal que m'ho faci amb el cap, que ja me'ls conec.

Senyores diputades, senyors diputats, el públic de Catalunya, la nit del 14, va ser agredit; va tenir una lesió dels seus interessos públics. (*Remor de veus i rialles.*) Per una banda... (*Se sent que algú diu des de l'escó: «Quina parida!»*) Quina parida? O sigui, que tot un país es quedi sense llum no és una agressió? És una casualitat, que hi ha hagut un mag que ha baixat del cel i, aleshores, ha fet dormir totes les possibles reaccions de totes les administracions, i, miri, quina mala sort! Això se'n diu «autogovern»? Això sí que és una parida! No saber realitzar això amb el que s'està expressant en un fet tan greu com aquest.

Senyores i senyors diputats, aquest públic, la ciutadania de Catalunya es queda sense electricitat, es queda amb problemes d'ordre públic, es queda amb la seva desconfiança respecte les administracions i, el que és més greu, en una relació amb el joc.

Senyor Bassols, recordarà que nosaltres, en el debat de política general al senyor Pujol, li vam demanar sobre Luditec, eh? I ell va dir: «U... uditec?», Luditec, l-u-d-i-t-e-c.

Senyor Bassols, vostè sap perfectament quins són els termes amb què Luditec té adjudicada la concessió de la Loto instantània i la Lotto 6/49. Sap perfectament amb quina contractació privada s'ha fet; sap perfectament quins són els beneficis i com afecten els equips de radiotelefonía que estem analitzant aquí, i sap perfectament —i avui ha corregit el que va dir als mitjans de comunicació— com podran utilitzar una inversió de 2.500 milions de pessetes, feta per tots els contribuents, i una nova inversió que haurem de fer —que vostès reconeixen pel cap baix, i també preguntarem per escrit— de 500 milions, pel cap baix, de la radiotelefonía. Mentre, un 28% del 20% de la instantània i del 10% de la 6/49 se'n van a una part de Luditec, que es diu Imperial Trading, que és a Irlanda, o a Suïssa —i en parlarem a fons—, i demanarem nosaltres si això afecta o no la ciutadania de Catalunya, o és una parida.

El Sr. PRESIDENT: Prego a l'Il·lustre Diputat que tingui en compte que el seu temps ha estat més que consumit.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, acabo a l'instant, abusant de la seva generositat, perquè hem tingut dues rèpliques i que fins i tot han passat del seu temps, dient que «el que més preocupa l'opinió pública és la indefensió en la qual es va trobar sobtadament sense que durant una bona estona ningú fos capaç de donar-ne una explicació raonable.» Això és l'editorial del diari *Avui* del 16 d'octubre del 87, que és l'únic diari que jo he arribat a citar en aquesta Cambra perquè em sembla que és poc sospitos d'anar a interpretacions malèvols respecte al Govern de la Generalitat, o d'oposició, i que diu clarament la preocupació que està estesa arreu de la ciutadania.

Traiem una visió molt positiva al debat, senyor Alavedra, i jo estaria absolutament d'acord amb votar, per exemple, una comissió d'investigació, que no entenem quina por els fa; però quan es posa en perill la distribució de l'energia elèctrica a través d'un joc, i d'un joc concedit amb dubtoses característiques, senyor Alavedra, és molt poca conclusió positiva que podem treure d'aquest debat.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Fernández Díaz, vol parlar ara? (*L'I. Sr. Fernández Díaz s'aixeca per parlar.*)

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ: Senyor President, senyores i senyors diputats, jo suposo que quan el senyor Conseller d'Indústria ha parlat de «sense voluntarismes» s'està referint al President de la Generalitat, quan diu això que res del que succeeix a Catalunya li és aliè, a la Generalitat, en relació amb el tema de la falta de competències que té atribuïda la Generalitat de Catalunya per una omissió involuntària del legislador en el moment de la redacció de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Però, en tot cas, aquesta afirmació del President de la Generalitat s'ha d'utilitzar sempre, no només quan interessa.

Per a mi ha quedat clara una cosa, senyor Conseller de Governació, i és que de la mateixa manera que vostès van fer el PLASEQTA a Tarragona de manera provisional, perquè enteníem que lògicament no podíem aplicar... És allò de «l'un per l'altre, la casa sense escombrar», perquè, lògicament, els accidents, les calamitats, les catàstrofes, no avisen, i no esperen que la legislació sigui l'adequada. El que és evident és que de les seves paraules es desprèn que el Consell Executiu de la Generalitat no va incitar a l'elaboració d'un pla territorial, sectorial i provisional per un cas com aquest, quan hi havia precedents, i, per tant, aquí hi ha una omissió política, una omissió política des del meu punt de vista claríssima. Perquè, és clar, quan les coses no es preveuen, després passa el que passa.

Jo no dubto, lògicament, de la bona voluntat de vostè i de la de la resta dels consellers i de la dels serveis de l'Administració de l'Estat, de la Generalitat..., i ho dic seriosament, de veritat. Ningú no pot dubtar que en aquell moment cadascú va reaccionar com sabia, però, és clar, el que passa és que, com que no hi havia un pla elaborat, lògicament la descoordinació va ser la tònica general i absoluta en aquella nit; absoluta. I, per tant, del que ha de quedar constància davant d'aquest Parlament de Catalunya és que, davant de situacions d'emergència, la Generalitat de Catalunya no té capacitat de resposta, perquè no hi ha elaborats plans de prevenció, plans de protecció civil. I això és molt greu!, això és molt greu; perquè és evident que la ciutadania de Catalunya té tot el dret a pensar que està en una situació d'absoluta indefensió per part dels poders públics, de les administracions públiques que operen a Catalunya i en aquest cas de l'Administració autonòmica, quan es produeix una situació

d'aquestes que, com s'ha dit abans —és cert—, és quan la ciutadania més necessita la protecció, fins i tot psicològica, dels governants. I jo em donaria ja per satisfet, després d'aquesta interpellació, si davant d'aquesta constància expressa o tàcita, aquesta situació es modifiqués i es posessin vostès d'acord amb l'Administració de l'Estat per elaborar aquests plans d'emergència, perquè és evident que no podem continuar amb la mateixa situació fins ara.

I, per acabar, hi ha una cosa : és cert que si no hi havia llum, no funcionava la televisió; el Conseller de Governació no podia sortir a la televisió a donar ni tan sols un missatge de tranquil·litat, de tranquil·litat, que és molt important en aquests moments, a la ciutadania. Però és que després de la una de la matinada, quan va tornar a la llum, tampoc va sortir a la televisió, i molts ciutadans de Catalunya estaven esperant aquest missatge institucional tranquil·litzador i una explicació adequada per part d'una autoritat pública de Catalunya, de la Generalitat de Catalunya.

Jo crec que era absolutament indispensable aquesta presència institucional i política en els mitjans de comunicació que depenen de la Generalitat, un cop va estar restablerta la normalitat, i, per tant, quan ja la televisió funcionava. A la una de la matinada la gent estava, a tot Catalunya, dient : «Què ha passat? Tornarà a marxar la llum, o això ja s'ha arreglat?» Funcionava la televisió, funcionaven les emissores de la Generalitat, la resta també, i no va sortir cap membre del Consell Executiu a donar un missatge de tranquil·litat, una explicació oficial als ciutadans de Catalunya.

Per tant, de tot aquest afer, la conclusió és que hi ha una absoluta imprevisió i que després hi va haver una absoluta manca de resposta adequada.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Els honorables representants del Consell Executiu poden tornar a intervenir, si ho volen.

L'Honorable senyor Alavedra té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument per contestar algunes afirmacions de les que ha fet el senyor Ribó.

Bé, senyor Ribó, vostè diu si jo trobo normal que a partir de l'explosió d'un interruptor hi hagi una successió de fets que deixin Catalunya sense llum. Miri, vostè diu : «S'ha de reconèixer que l'aparellatge de FECSA o de les línies d'electricitat està mal dimensionat.» Miri, vostè ho barreja tot. Vostè només vol anar a la crítica, sense prendre's la molèstia d'examinar els fets amb un mínim d'esperit, no ja cartesà o científic, sinó amb un mínim d'esperit de curiositat. Vostè quan veu un drap vermell (*remor de veus*), no pot resistir la temptació de llançar-s'hi (*remor de veus*); quan veu sang, s'excita, i, aleshores, això li fa dir alguna cosa inexacta. (*Remor de veus.*)

Miri, senyor Ribó, hi va haver una sobrecàrrega que, a partir del moment que van saltar les línies de 400 quilovolts, es va concentrar en unes línies determinades, interconnectades amb Rubí, i, aleshores, a partir d'aquell moment, la càrrega que va anar en aquestes línies, va ser el doble o el triple de la normal, i aleshores, els aparellatges, evidentment van desconnectar. Però és que això, a part que estan infradimensionats, com diu vostè, interpretant per la versió negativa, és que funcionen els mecanismes de protecció, i, evidentment, com que es produeixen sobrecàrregues en cadena, van funcionant els meca-

nismes de producció en cadena, fins a un mecanisme de protecció tan important com el de les centrals nuclears, perquè les centrals nuclears fan molta por a tothom, però aquella nit els mecanismes de protecció van funcionar perfectament, i això és molt més important que no que Catalunya es quedi dues hores sense llum. (*Remor de veus.*)

Vam funcionar perfectament, i el delegat, el portaveu del Govern, senyor Solana, va expressar l'opinió del Govern de l'Estat, quan li van preguntar sobre aquest tema, i va dir : «Estem satisfets perquè tots els mecanismes de protecció han funcionat perfectament», i aquesta és una conclusió, evidentment positiva que es pot prendre del tema. Vostè, les conclusions positives sempre les considera com a defenses. A vostè li agraden les conclusions només negatives, i de les conclusions negatives que vostè ha dit jo li reconec la raó en moltes, però vostè reconegui que no és per ridiculitzar, ni per riure, que els mecanismes de protecció aquella nit funcionessin; és molt important. Vostè ha fet una broma aquí, que és una broma que demostra un gran desconeixement del tema, perquè aquest és un fet positiu. Van funcionar els mecanismes de protecció de les centrals nuclears, i això és enormement important. Jo li volia aclarir perquè, o si no, restarà només en l'ambient la seva broma, que, li ho repeteixo, és fruit del desconeixement. Les ironies són bones quan són un aprofundiment del coneixement, quan a través de la ironia s'aprofundeix en la realitat; vostè fa una broma partint del desconeixement total dels fets, que és que aquella nit van funcionar els mecanismes de protecció.

Vostè torna a barrejar el tema de la freqüència de la Lotto i de FECSA, que tothom sap que és la mateixa, i d'aquí ve el conflicte. Senyor Ribó, no hi hagués hagut conflicte si la Lotto no hagués agafat la freqüència de FECSA. Això és un fet reconegut, és un fet sabut, és un fet dit per carta pel Consell Executiu; és a dir, aquest fet vostès el poden discutir tant com vulguin, dir si està ben fet o mal fet, però no ens el torni a dir com una novetat. Aquesta és una realitat. El que vostè discuteix és que aquesta interferència amb una freqüència vostè té indicis seriosos —va dir a la premsa— que era la causa de l'apagada; vostè ha dit això. Doncs, aquí venim amb retalls de diari; si jo vingués amb els retalls de diaris... Miri, hi ha un retall de diari que diu que el Governador civil va guardar la informació durant setanta-cinc minuts; titular de premsa. Ni tan sols l'he tret aquí, però és que, és clar, em sembla que un Parlament que tots vinguem amb els nostres retalls de diari, és un Parlament molt estrany perquè, normalment, els periodistes treuen informació del Parlament; aquí tots venim amb el nostre recull de premsa (*Rialles.*) El Governador civil va retenir la informació setanta-cinc minuts; no m'ho he cregut, no m'ho he cregut, i el que he fet és trucar-li i demanar-li-ho, i em va dir : «No és veritat», i d'aquí no en parlem més, perquè jo, certes coses... (*Rialles.*) Eh? Entesos. (*Rialles.*)

Per tant, aquí el que es discuteix és si aquesta interferència, que és un fet reconegut, i d'aquí ha vingut el conflicte de la Lotto d'aquests dies, veia una relació de causa-efecte amb l'apagada. Jo ja li he dit que no; el senyor Bassols, també; FECSA, també; tots els tècnics del país diuen que no. Les comunicacions van funcionar aquella nit... Què més vol, senyor Ribó? Vol que els fets li donin la raó? Vol anar lluitant fins al final per tenir raó vostè? Home!, el país no està per donar-li la

raó; el país està per investigar realment el que va passar, i no em parli d'una comissió d'investigació parlamentària que demostrarà la veritat dels fets, perquè, és clar, si la comissió d'investigació parlamentària s'ha d'anar amb aquest criteri d'erosió, vull dir, no em sembla que en temes tècnics com aquests la comissió d'investigació sigui un fet.

Nosaltres hem votat sempre contra les comissions d'investigació, fins i tot a Madrid, i a Madrid estem a l'oposició. I em sembla que hi ha una decisió del Govern socialista de també fer-ho a partir d'ara, perquè, excepte quan és una comissió d'investigació d'un tema polític, això altre, una comissió d'investigació sobre un tema tècnic, s'utilitza tot el desconeixement per fer política d'uns temes que no tenen per què ser objecte d'una investigació per part de gent que no té cap obligació de conèixer aquests temes. Perquè nosaltres, els que som diputats, som representants del poble, independentment de la formació que tinguem. Hi ha uns tècnics que han d'examinar; això no vol dir que vostès no puguin tenir coneixement de la investigació que farem sobre aquest tema. Evidentment que sí. (*Rialles.*) Però jo li haig de dir que els sistemes de transmissió estan dotats de bandes de seguretat i d'equips redundants, i que, per tant, aquesta freqüència en la qual la Lotto va entrar va detectar unes interferències, però va funcionar. Aquests tèlex que vostè diu, que FECSA comunica a la Direcció General de Teletransmissions o de Telecomunicacions del Ministeri de Transport, senyor Ribó, sàpiga que n'hi ha cada setmana, que és enormement freqüent. FECSA detecta interferències en el seu sistema constantment: d'un vaixell que està en el port, d'un vaixell que passa, de qualsevol altre sistema, i constantment envia tèlex al Ministeri. (*Remor de veus.*) I, això, si vol, li donaré una relació dels tèlexs que funcionen comunicació FECSA-Ministeri. Però aquella nit, en tot cas, el tema va funcionar.

Però li diré una altra cosa —això ho explicarà millor el senyor Bassols— (*rialles*) dins de la solució provisional que s'ha trobat, la freqüència que està utilitzant la Lotto és la mateixa; és la mateixa! L'acord aquest amb l'Administració central ha concedit provisionalment, fins que s'arribi a una solució amb Telefònica, la utilització d'aquesta mateixa freqüència. És a dir, imagini's si el que diu vostè està lluny d'osques... (*Remor de veus i rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, Honorable Conseller, però si realment el senyor Bassols ha de parlar, li ha de reservar el seu temps, no? (*Fortes rialles.*)

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, a més a més, s'ha encès el llum, aquesta vegada.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Bassols té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, sé que s'ha encès el llum. Demano disculpes; seré brevíssim. De tota manera, el senyor Alavedra crec que ha explicat temes que m'estalvia a mi.

Jo vull dir només que celebri que el senyor Sala hagi tingut l'equanimitat de reconèixer que no tenia res contra els mossos ni contra els bombers, que havien funcionat, que havien funcionat, que havien actuat degudament, tant ara com —m'ha semblat també que deia— en ocasió de les inundacions. Bé, els mossos i els bombers estan a les meves ordres. Si funcionen bé, suposo, és perquè les ordres també són adequades, i sóc jo

qui ha de saber si he de sortir al carrer o m'he de quedar al telèfon, i jo he sortit al carrer, i a l'aire, quan les inundacions. Això no s'ha mencionat. Jo he visitat Portbou en circumstàncies dramàtiques, he visitat Llançà, he visitat Colera, he visitat Calafell, he visitat Cunit, etcètera. Bé, vostès no n'estan informats, però jo els n'informo precisament per això.

Senyor Ribó, vostè, en fi, ja li he dit que li falta informació; el senyor Alavedra li ho acaba de reblar respecte a aquesta autorització provisional a la qual ell s'ha referit. Jo lamento que vostè m'hagués trucat aquella nit i no hagués aconseguit connectar amb mi. De tota manera, li demano per favor —a vostè i a tots els il·lustres diputats de la Cambra— que compreguin que són cent trenta-cinc i que és pràcticament impossible que, en una situació d'emergència, un conseller pugui connectar amb tots (*Remor de veus.*) De tota manera, demano disculpes per aquesta incapacitat meua de poder-los atendre tots, com seria en aquest cas el meu propòsit. (*Remor de veus i rialles.*)

Bé. Senyor Fernández, vostè parla del PLASEQTA, que va funcionar a Tarragona...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: ...en una determinada emergència. Jo li puc dir que, com el PLASEQTA, en tenim d'altres, però no tenim els dispositius absolutament coordinats com a conseqüència d'aquesta vaguetat en les competències de protecció civil, i que ens impedeixen d'aconseguir que es portin a cap aquests plans amb la intensitat i l'extensió territorial que serien necessàries. Jo, de tota manera, recullo les seves paraules, i crec que les últimes que puc dir en aquesta Cambra, com a resum del que jo he volgut dir i del que recullo del que s'ha dit, és que realment, com a capteniment del Govern de la Generalitat, i jo diria que amb tot el suport de la Cambra, hem de preocupar-nos de veritat que se'ns transfereixin les competències en matèria de protecció civil —almenys aquelles més indispensables—, i també que provisionalment fem un esforç tots plegats —jo em comprometo a fer-lo en el que a mi em correspon— per anar elaborant —encara que sigui amb aquest caràcter provisional, perquè ens falta la norma bàsica— els plans que, en situacions com la que es va produir l'altre dia, puguin ajudar a una major coordinació.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

(*El Sr. Ribó demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Per quin motiu vol intervenir el senyor Ribó, que ja no li toca?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Per una contradicció directa que el senyor Alavedra ha fet a una afirmació meua.

El Sr. PRESIDENT: No, no, no... No hi ha hagut contradicció.

El Sr. RIBÓ: Una contradicció directa, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha hagut més que un diàleg, aquí.

El Sr. RIBÓ: No, no, senyor President, en un text concret, ell ha fet una contradicció directa a les meves paraules...

El Sr. PRESIDENT: No, no. Quina contradicció? A veure, expliqui's.

El Sr. RIBÓ: El senyor Alavedra, senyor President, ha dit que jo tenia la mania que calia redimensionar els aparellaments elèctrics, i vull llegir-li el que diu la companyia FECSA, que «esto nos obliga al dimensionado de los aparellajes y proteccio-

nes para que en el futuro la estación de Begues, Rubí, FECSA-Sentmenat puedan interconectarse en caso de avería, sin que salten aparellajes no adecuadamente dimensionados». És FECSA, també, que deu excitar-se per la sang i entrar al toro.

(L'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : El senyor Alavedra té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Aquesta intervenció em confirma el que jo ja he dit : lamentablement, és que el senyor Ribó no escolta. En la meua primera intervenció he dit que una de les mesures per al futur era aquesta, però aquest aparellatge està dimensionat preveient unes mesures de seguretat determinades, i potser cal, en el futur, augmentar-les. Però l'acusació que ell feia, que l'aparellatge era deficient i que l'aparellatge no funcionava, no té res a veure amb el tema, i el que diu el senyor Ribó i el que diu FECSA, jo ho he dit en la meua primera intervenció, com una de les tres mesures a prendre.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara a suspendre la sessió. S'havia advertit, com vosaltres sabeu, que reprendríem la sessió aquesta tarda a dos quarts de cinc. A causa de l'allargament de la sessió d'aquest matí, que la Presidència ha cregut convenient de no interrompre un debat de la categoria del que s'estava fent, no podem tenir el començament de la sessió d'aquesta tarda a aquesta hora.

També hi havia convocada una Junta de Portaveus per a les quatre. Tot això queda ajornat de mitja hora, i estic segur que la Cambra ho comprendrà perfectament. Per tant, la sessió a les cinc de la tarda; la Junta de Portaveus a dos quarts de cinc.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de tres de la tarda i vuit minuts.)

La sessió es reprèn a un quart de sis de la tarda. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Passem ara, com està anunciat, a la secció de preguntes.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, passem ara a les preguntes amb resposta oral. Aquesta presidència creu convenient de recordar el que diu l'article 136.6 del Reglament :

«En el debat, el Consell Executiu contestarà un cop el Diputat haurà formulat estrictament la pregunta. Aquest podrà intervenir a continuació per replicar o repreguntar, i el debat s'acabarà després de la nova intervenció del Consell Executiu. El President fixarà el temps de les intervencions, però en cap cas la substanciació d'una pregunta no podrà durar més de cinc minuts»; substanciació, eh?, no formulació, o sigui, el conjunt no podrà passar de cinc minuts. Acabat el temps d'una intervenció, el President donarà automàticament la paraula a qui haurà d'intervenir a continuació o bé passarà a la qüestió següent.»

Es prega els Il·lustres membres de la Cambra que s'atenguin rigorosament a la qüestió dels temps; per tant, estiguin molt

amatents als senyals lluminosos que, en aquest cas, només —com que no hi ha, diguem-ne, avís i després retirada, sinó que només hi ha avís— s'encendrà el llum groc, i en veure el llum groc hauran de fer el favor de parar en sec. (Rialles.) I així podrem substanciar el major nombre de preguntes possible. Per tant, aquests dos minuts i mig de què disposa cada una de les dues parts és per fer la pregunta i per fer la repregunta. S'ho distribueixen al seu gust, i, si consumeixen la totalitat per a la pregunta, no quedarà res per a la repregunta.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la mort de tres treballadors al
colector de la Font Santa d'Esplugues,
el 30 de juliol de 1987*

Bé, la primera pregunta ha estat retirada. La segona pregunta és la que fa a l'Consell Executiu sobre la mort de tres treballadors del col·lector de la Font Santa d'Esplugues, el 30 de juliol del 87, l'Il·lustre Diputat senyor Cipriano García Sánchez, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ : Señor Presidente, señoras y señores diputados, la pregunta viene como consecuencia de la fuerte lluvia caída en Barcelona y su entorno en 30 del pasado mes de julio, que tuvo como consecuencia la muerte de tres trabajadores : Tomás Parra, Fernando Alcaide y Antonio Olmos, que trabajaban en el colector de la Fuensanta, al servicio de las empresas FOCSA y Tecnilán. Resulta que una vez más, como vemos, los trabajadores de la construcción pagan con su vida la inseguridad en el trabajo, al entender de este Diputado y de su Grupo. Resulta que en días sucesivos al del accidente ocurrido fueron siendo encontrados los cadáveres en el lecho y en los márgenes del río, y que todo indica que ha habido negligencia, que ha habido negligencia por parte de la empresa; que no se han adoptado las medidas preventivas de seguridad, tal como la ley establece; que no disponían los trabajadores de los equipos protectores para penetrar en el interior a realizar las tareas que tenían que realizar, y al mismo tiempo, y en función de la situación y en medio del drama que supone para las familias y del dolor que supone para las personas que venimos asistiendo a una repetición continuada por parte de un conjunto de empresas que vienen vulnerando constantemente la ley, aparece también que no había..., o por lo menos no está claro cuál era el vínculo que unía a los trabajadores en relación con la empresa a la que prestaban sus servicios. Es decir, si estos trabajadores tenían las garantías de la Seguridad Social, que parece ser que también había ciertas anomalías con respecto a esto.

Y es en función de eso también, la pregunta en este sentido concreto, que yo quiero plantear cuál es el papel de los servicios de inspección de la Generalidad para actuar previniendo y atacando ese desmán de una serie de empresas que vienen en estos tiempos conculcando la ley y que son responsables directas de la muerte de decenas de trabajadores cada año en Cataluña.

Nada más.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol fer el favor de contestar?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia) : Des de

l'escó estant, si m'ho permet, senyor President. Independentment de les actuacions d'altres organismes oficials com els tribunals penals, civils o laborals, que poden intervenir o estan intervenint en aquests casos, per part del Departament de Treball s'actua a través de la Inspecció de Treball i també dels centres de seguretat i higiene. La missió, tant de la Inspecció com dels centres de seguretat i higiene, és, evidentment, indagar, a través dels informes corresponents, les circumstàncies, les causes, que han produït l'accident, prendre les mesures adients i també, si s'escau, procedir a imposar les sancions administratives que puguin correspondre per incompliment —dic, si s'escau— de les mesures de seguretat i higiene.

En el cas que ens ocupa, s'ha procedit talment. La Inspecció de Treball ha fet diferents visites d'inspecció i també el personal tècnic del Centre de Seguretat i Higiene. Els informes que han evacuat són, realment, molt extensos, no puc pas jo resumir-los en aquest acte, però sembla que, tot i que encara són provisionals per la raó que diré, es desprèn que no es van seguir les mesures indispensables de prevenció de la sinistralitat laboral.

Dic que l'informe és provisional perquè s'està pendent encara d'algunes investigacions que, atesa la seva complexitat, no s'han pogut portar a terme, o, almenys, el resultat de les quals no ens ha arribat al nostre coneixement. Em refereixo, per exemple, a les anàlisis que s'estan fent en el Centre de Seguretat i Higiene, d'acord amb el Centre de l'Estat i, fins i tot, amb el Consell Superior d'Investigacions Científiques, sobre els líquids que hi havia a la col·lectora i els possibles gasos que hi havia en emanació. Perquè, encara que realment és inqüestionable que els cossos desafortunats dels treballadors accidentats van ser arrossegats per les aigües, està per esbrinar encara si havien quedat intoxicats o algun d'ells havia quedat intoxicat trobant-se dins la col·lectora.

El Sr. PRESIDENT : El senyor García també havia consumit la totalitat del seu temps; per tant, passem a una altra pregunta. (*Rialles.*)

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la instal·lació al Baix Llobregat
de la quarta universitat de Catalunya*

Pregunta al Consell Executiu sobre la instal·lació al Baix Llobregat de la quarta universitat de Catalunya, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Àfrica Lorente, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. LORENTE : Senyor President, senyores i senyors diputats, poques vegades s'ha aconseguit la unanimitat entorn d'una qüestió, com és el cas de la quarta universitat del Baix Llobregat : els partits polítics, els sindicats, les organitzacions cíviques i ciutadanes, els empresaris, s'han pronunciat a favor de demanar aquesta universitat. En quatre línies diré que el Baix Llobregat és una comarca amb 600.000 habitants, sense tenir en compte la ciutat de l'Hospitalet, que està al seu costat, i que són 300.000 habitants, i, per tant, amb un alumnat potencial molt important. És també una comarca amb una forta implantació industrial, on part de les noves titulacions podrien tenir perfecta connexió amb el món real, de què manquen moltes vegades els estudis universitaris.

Dins l'àrea metropolitana de Barcelona, on hi ha els alumnes

potencials universitaris, trobem que tenim les tres universitats, que estan situades al Barcelonès i al Vallès. No seria extraordinari que la quarta pogués estar situada al Baix Llobregat, però no per una qüestió de repartiment, sinó per una qüestió de descongestió i racionalitat. És sabut que el Baix Llobregat està dotat, si més no, amb uns mínims : per una banda l'alumnat, i per una altra part els terrenys que van ser adquirits per la Universitat de Barcelona, la Diputació i la Corporació Metropolitana.

En unes declaracions fetes a la premsa, el senyor Conseller d'Ensenyament deia que la quarta universitat no se situaria al Baix Llobregat; això, almenys, no va ser desmentit. Nosaltres volem saber per què el senyor Conseller descarta situar la quarta universitat als terrenys de Santa Coloma de Cervelló, i per què no la quarta universitat al Baix Llobregat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Honorable Conseller, vol contestar?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart) : De l'escó, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo no recordo haver dit, i —en tot cas, probablement tampoc ho he desmentit, però és que potser no he llegit el diari—, que jo hagués dit que la universitat no seria al Baix Llobregat. Jo he dit que s'estava realitzant un projecte i que, aquest projecte, en tot cas, encara no ha aparegut i, per tant, jo no ho he exclòs.

Sí que vaig dir que imaginava que aquesta universitat es podria situar a l'entorn de Barcelona, i, per tant, no hi ha hagut cap exclusió i jo, per tant, en aquests moments no em vull pronunciar en cap sentit. El que sí que li voldria dir és que, en tot cas, al que es refereix la senyora Diputada, no hi ha tanta unanimitat; perquè, només per fer referència a sol·licituds del seu propi partit, al mateix temps que jo crec que sí que hi hagut alguns alcaldes del Baix Llobregat, i jo els rebré properament, que demanen que algun centre s'ubiqui al Baix Llobregat, al *Diari de Tarragona*, el dia 2 d'octubre, la comissió executiva de l'Agrupació Socialista de Tarragona demana al Consell Executiu la implantació de la quarta universitat al Camp de Tarragona. I al *Diari de Girona*, del 7 d'octubre, es diu que l'Ajuntament de Girona, que és un ajuntament que té majoria absoluta socialista, amb el seu alcalde al front s'ha plantejat la possibilitat d'iniciar una ofensiva encaminada a portar la quarta universitat a Girona. I el *Punt Diari* mateix, el dia 3 d'octubre, recollia unes manifestacions del senyor Manuel Nadal, que suposo que deu estar aquí present en nom del PSC de Girona reclamant la universitat per a Girona.

Per tant, el que jo no he dit mai, no l'he situat en cap context, no he exclòs cap possibilitat, en tot cas he dit que, en la meua opinió, la quarta universitat es podria situar a l'entorn de Barcelona, però el que no crec —i ho dic sincerament— és que hagi de ser una universitat que porti un qualificatiu, de la mateixa manera que la Universitat de Barcelona no és la universitat de Pedralbes o la universitat de la plaça Universitat; em fa l'efecte que probablement una quarta universitat jo situaria alguns centres com convingués, amb el rectorat on fos el resultat de l'estudi, però crec que hi poden haver centres en altres ciutats o en altres ubicacions, de la mateixa manera que n'hi ha en les altres universitats.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Disposa d'uns pocs segons per repre-

guntar. *(Rialles.)*

La Sra. LORENTE : Doncs, senyor Conseller, sense cap mena de planificació, perquè vostè diu que està en estudi, han creat la quarta universitat, i després vostès mateixos han fet possible aixecar aquestes expectatives, no solament de la gent del meu partit, demanant aspiracions lògiques que la universitat sigui a Tarragona, a Girona, a Lleida, etcètera, sinó del seu mateix partit, atès que la senyora Maria Rúbies també ha demanat la universitat per a Lleida.

O sigui que ni vostès mateixos estan d'acord a demanar la universitat, segurament perquè ho han fet sense un estudi seriós, o sigui que es crea una quarta universitat sense saber per a on. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller...

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor President, senyores i senyors diputats, la quarta universitat, senyora Diputada, no ha estat creada. La LRU diu que es crea per una llei d'aquest Parlament.

L'única cosa que s'ha dit —i vostè pot llegir-ho a tots els diaris— és que el Consell Executiu va donar llum verda a un projecte sobre la creació de la quarta universitat, i ho repeteixo que, d'aquest projecte, espero que en puguem treure llum.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre els accionistes de Luditec, SA,
concessionària
dels jocs de loteria de la Generalitat*

El Sr. PRESIDENT : La pregunta següent és la que ha de formular al Consell Executiu l'Il·lustre Diputat senyor Josep Maria Sala, sobre els accionistes de Luditec, societat anònima.

El Sr. SALA : Senyor President, senyores i senyors diputats, el nou Reglament m'obliga a formular una pregunta telegràfica.

Senyor Conseller Bassols, vostè sap —suposo— que un percentatge important dels ingressos del Joc a Catalunya van a parar a l'empresa Luditec, i que aquest percentatge pot representar milers de milions de pessetes.

Vostè sap —suposo— també, senyor Conseller, que l'accionista principal d'aquesta empresa, de Luditec, és una obscura empresa irlandesa, que té el 28% de les accions de Luditec, la Imperial Trading and Development Limited, que, amb tota la informació de què disposem, podem afirmar que forma part d'una xarxa d'empreses instrumentals irlandeses i suïsses.

Vostè —suposo— també sap que els propietaris d'aquesta xarxa d'empreses irlandeses i suïsses, d'empreses instrumentals i també de l'empresa Imperial Trading, són uns obscurs advocats irlandesos i suïssos : dos de Belfast, un de Friburg, un de Ginebra, un de Londonderry i un de Dublin. Vostè sap també, perquè avui ha sortit als diaris, que un d'aquests advocats, concretament el de Friburg, el Corpataux, és el principal encartat en una estafa bancària, presumptament realitzada a la Caixa d'Estalvis Hipotecària de Friburg, i que va provocar el seu tancament. Vostè sap, senyor Conseller —suposem—, també que la Imperial Trading, en el moment de constituir-se l'empresa Luditec i en el moment que l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes contractés amb Luditec el subministrament de materials i d'assessoraments, la Imperial Trading, principal ac-

cionista de Luditec, era una empresa hivernada, sense activitat, amb un capital simbòlic, i propietària d'aquests accionistes que comentàvem abans. Vostè sap que tot això, senyor Conseller, defineix una empresa instrumental, defineix una empresa pantalla, i suposem que vostè també sap que les empreses tan pantalla serveixen per amagar alguna cosa darrere d'elles.

Nosaltres li formulem la pregunta de com justifica el Consell Executiu la presència d'una empresa com la Imperial Trading and Development Limited entre els accionistes de Luditec.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ *(de l'escó estant)* : Senyor President, senyores i senyors diputats, em cal, no obstant la manca de temps, fer una rectificació al que acaba de dir l'Il·lustre Diputat autor de la pregunta.

Luditec no és una empresa concessionària de les nostres llotjos, la concessió no ha estat atorgada, sinó que simplement és adjudicatària de determinats serveis, serveis de cara al subministrament —ho diu la pregunta escrita—, per als equips, subministrament d'equipaments i de determinats serveis informàtics, de transports i de distribució. Crec que és una rectificació important que cal fer.

Bé, el concurs va ser adjudicat a Luditec perquè els equipaments que oferia permetien una utilització polivalent per raó del preu i també per raó de la composició del seu accionariat, entre els quals, a més a més de la Imperial Trading, que sembla que és el soci que crea aquesta nebulosa, hi havia, per exemple, o hi ha la Caixa de Barcelona, el Banco Hispano Americano, Casinos de Catalunya i Casinos de Mallorca, i amb una participació majoritària, de majoria relativa, del 28%, però molt minoritària en el conjunt, aquesta empresa Imperial Trading. Aquesta empresa va ser..., nosaltres vam contactar amb Luditec, no, naturalment, amb la Imperial Trading, però la seva presència dintre de Luditec era explicable perquè Getec, que és una empresa canadenca, que és la que havia de subministrar els equipaments més importants, és, dintre d'Europa, aquesta, la Imperial Trading, l'empresa de la seva confiança, per a l'assessorament, i advocats...

El fet que avui porta la premsa, jo m'he basquejat aquest matí, no obstant la meua presència aquí al Parlament, per aclarir què és el que passava. No ho he pogut esbrinar encara, però, en tot cas, pensem que si algun problema pogués tenir un soci de la Imperial Trading, que la notícia evidentment no està confirmada, estaríem parlant d'un soci de Luditec. I a qui es van adjudicar aquests serveis va ser a Luditec, no a aquest senyor Corpataux.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Sala disposa d'una fracció d'un minut per contestar. *(Remor de veus.)*

El Sr. SALA *(de l'escó estant)* : La Imperial Trading és el principal accionista de la Luditec. En el moment de concedir a Luditec els serveis i les prestacions dels serveis i de material, Luditec no existia, no funcionava. Vostè, senyor Conseller, no ha contestat a cap, a cap dels meus interrogants. Vostè, senyor Conseller, probablement en aquest tema és un conseller pantalla, i potser seria demanar massa a un conseller de pantalla que aclarís què hi ha darrere d'una empresa pantalla. *(Remor de veus.)* I, a partir d'ara, senyor Conseller, a partir de la seva resposta, de la seva no-resposta, totes les suposicions són possi-

bles, totes, i, fins i tot, tenim el dret a suposar que la Imperial Trading and Development Ltd. és un vehicle per tornar a Catalunya, a butxaques catalanes, a butxaques de poc honorables ciutadans de Catalunya, els recursos del joc de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller, té una petita fracció.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*) : Purament per dir, senyor President, senyores i senyors diputats, que, per ara, no prenc en consideració la qualificació que m'acaba d'atribuir el Diputat senyor Sala, de conseller pantalla; que aquí ha formulat unes afirmacions molt greus i que jo espero que les mantingui.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

Pregunta al Consell Executiu sobre les millores salarials del personal estatutari de l'ICS

El Sr. PRESIDENT : Anem a la pregunta que formula la Diputada senyora Pilar Ferran, del Grup Socialista, sobre el personal estatutari de l'ICS.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, les retribucions del personal de la Seguretat Social habitualment es venia fent amb un decret anual que adjudicava a l'INSALUD aquestes retribucions del personal. En traspasar a l'ICS aquestes transferències, l'ICS ho venia fent igual, és a dir, un decret anual equiparant aquestes retribucions per al personal estatutari de l'ICS. Tot això venia funcionant així fins que s'estableix una nova modalitat de retribucions, que és la jornada partida. Quan sorgeix aquesta nova modalitat, el decret de l'INSALUD és recorregut per la Coordinadora de Metges i no així a Catalunya, que és vigent. Aleshores, ens trobem amb una desigualtat, en el sentit que a l'INSALUD la jornada és exclusiva i a l'ICS la jornada és partida.

Les retribucions de la jornada exclusiva en l'INSALUD és per una oferta generalitzada que es fa a tot el cos facultatiu i la resposta és voluntària —en aquest moment s'hi han acollit, sembla ser, d'un 65 a un 70%, aproximadament, del personal de l'INSALUD. Les retribucions —un exemple— que té, per exemple, un metge adjunt de l'INSALUD per aquesta modalitat vénen a ser 900.000 pessetes l'any.

A l'ICS, què passa? A l'ICS la retribució és per jornada partida; l'oferta es fa generalitzada, però, en canvi, no l'acceptació, que és voluntària. La quantitat que rep el personal que pertany a l'ICS ve a ser, també pel mateix nivell d'un metge adjunt, de 831.000, és a dir, hi ha un desfasament, també, d'unes 70.000 pessetes, aproximadament, entre un metge de l'ICS i un metge de l'INSALUD. Però, a més a més, el juliol d'enguany es firma un acord entre el President de la Federació de Facultatius d'Hospitals de l'ICS i el Director General de l'ICS, en el qual s'acorden les retribucions per a aquest sector de facultatius, però, en canvi, encara en queda a l'ICS tot l'altre personal que no és facultatiu, és a dir, infermeria, administratiu, personal auxiliar, etcètera. És a dir, a Catalunya, l'exclusiva de l'INSALUD ve compensada per la jornada partida, però només per als metges.

Aleshores, la pregunta que es fa aquí és : com pensa el Departament de Sanitat fer efectiu a tot l'altre personal estatutari

les retribucions de l'ICS?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte) : Moltes gràcies, senyor President. Des de l'escó mateix, si m'ho permet.

Senyora Ferran, certament les coses són més o menys tal com vostè ha dit, amb molta aproximació. L'única cosa que jo voldria fer notar és que tan voluntari és agafar la dedicació exclusiva en el territori que governa l'INSALUD com agafar la jornada partida, que no és obligatòria, en el territori de l'ICS.

A part d'això, li vull fer notar, en segon punt, que, evidentment, en tot allò que la nostra distribució de la massa salarial sigui diferent de la de la resta de l'Estat, que ho serà en poques coses i que encara està pendent, segurament, de la tramitació d'un projecte —que volia ser un decret, però que al final serà una llei—, sobre el que en diuen l'«estatuto marco», al qual, segons com vagi, ens haurem d'adaptar, li vull assegurar, a la senyora Ferran, que, certament, totes les altres retribucions de les feines del personal facultatiu continuaran essent iguals per a la resta de l'Estat.

I, finalment, la tercera resposta que li volia donar és que nosaltres, de la mateixa manera que l'INSALUD, començarem a incorporar a les nòmines del més d'octubre els increments que tenen efectivitat retroactiva des del mes de juliol passat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, com que havia consumit... (*Pausa.*) Passem ara a la pregunta 6. Voldria advertir, de tota manera, que la pregunta 7 ha estat posposada, a petició del Consell Executiu.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'exercici dels drets sindicals dels informadors tècnics sanitaris

La pregunta 6 és la que han de formular, sobre l'exercici dels drets sindicals dels informadors tècnics sanitaris, els il·lustres diputats senyors Francesc Casares, Justo Domínguez, Xavier Guitart, Santiago Riera i Florencio Gil Pachón, a algun dels quals tinc el gust de donar la paraula. (*Pausa.*) El senyor Florencio Gil té la paraula.

El Sr. GIL PACHÓN : Muchas gracias, señor President. Señoras y señores diputados, como con esta modalidad el tiempo es muy breve, no vamos a andar de adornos ni preámbulos, y voy directamente al tema por el cual está puesta la pregunta.

Señor Conseller, ¿usted sabe que no se respetan en lo más mínimo los derechos sindicales contemplados en el Estatuto de los Trabajadores de los delegados sindicales de los informadores médico-sanitarios? En primer lugar.

En segundo lugar, ¿sabe de que no disponen de calendario laboral y, si lo tienen, no se les hace entrega del mismo?

En tercer lugar, ¿usted conoce que no se les respeta la jornada laboral ni el calendario de vacaciones?

Seguidamente, ¿sabe el señor Conseller que existe discriminación y persecución, no exenta de sanciones, por ejercitar los derechos sindicales los delegados elegidos para tal fin?

¿Conoce el señor Conseller que el 80% de los despidos que son declarados improcedentes son por desempeñar cargos sin-

dicales o tener una militancia sindical?

Estos interrogantes son los que en mi primera intervención planteo al Conseller para que me conteste «sí» o «no», y qué piensa hacer o qué está haciendo para evitar esta situación.

Gracias.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, l'exercici dels drets sindicals dels treballadors gaudeix d'una àmplia protecció en el nostre ordenament jurídic. Caldria fer una breu referència a les disposicions legals, però em sembla que són prou públiques i notòries.

El Departament de Treball és realment competent per vigilar i fer complir la normativa laboral, com està fent. I aquesta actuació es porta a terme i s'exercita a través de la Inspecció de Treball, que és qui té la competència d'iniciar els procediments sancionadors. És dins d'aquesta funció que cal enquadrar les possibles infraccions als drets sindicals que l'Il·lustre senyor Diputat m'ha anunciat, però que no m'ha concretat. Els drets que, per altra banda, realment l'Estatut dels Treballadors i la Llei Orgànica de Llibertat Sindical, i també altres disposicions reglamentàries o convencionals, atorguen.

És en aquesta línia que ha actuat l'Administració de la Generalitat, en estricte compliment de la normativa i sense que hi hagi, per altra part, cap mena de distinció entre els visitadors mèdics i els altres treballadors per compte aliè.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat pot utilitzar, per a la repregunta, la rèplica, un minut escàs... Perdó, un minut llarg. (*Remor de veus.*)

El Sr. GIL PACHÓN (*de l'escó estant*) : No creo que sea necesario que yo le enumere cuáles son los incumplimientos que puede hacer una empresa en los derechos sindicales de los trabajadores. Le puedo poner varios ejemplos : desde la propia información en cuestión de sanciones, y uno que es principal y obvio, que es que quien tiene más derecho a conocer cuál es el calendario laboral de una empresa es el representante de los trabajadores, elegido en las elecciones sindicales, así como los calendarios de vacaciones y, sobre todo, comunicaciones de las sanciones que haya a los mismos.

Pero, no obstante, yo quiero decirle que eso es un colectivo de 1.800 trabajadores en Cataluña y que trabaja agrupado en núcleos entre 10, 15, y 20 trabajadores aproximadamente, y que, incluso con mucha incidencia y con bastante frecuencia, por parte de estas empresas se está revocando a los cargos sindicales con amenazas a estas plantillas, para que revoquen a estos cargos sindicales en caso de que no caigan simpáticos a las direcciones de estas empresas.

Por lo tanto, yo creo que tiene no solamente la Inspección, sí, usted, usted mismo, una obligación política de bajar a este terreno, controlar estas situaciones y tomar las medidas que sean oportunas para evitar estas situaciones y esta discriminación.

Gracias.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller disposa també d'un minut llarg per contestar.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (*de l'escó estant*) : Quan cal, prenc cartes directes en les qüestions, però, ordinàriament,

és a través de la Inspecció de Treball que actua el Departament. Ara, jo voldria advertir també que hi ha altres procediments. No sols hi ha la sanció administrativa, sinó que també hi ha la jurisdiccional. Per tant, poden anar, evidentment, al contenciós administratiu en alguns casos; poden anar a la jurisdicció laboral, que tampoc és de la meua competència; poden anar fins i tot a la jurisdicció civil en altres casos, i també, si cal, a la jurisdicció i atendre la protecció penal. (*Remor de veus.*)

(*L'I. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : Senyor President, per a un aclariment, si us plau, una qüestió d'ordre. He entès que el senyor President deia que la pregunta número 7, que em corresponia formular, havia quedat ajornada perquè així ho demanava...

El Sr. PRESIDENT : A petició del Consell Executiu.

El Sr. CLOTAS : A petició del Consell Executiu. Entenc també que s'ajorna, per tant, la pregunta número 13? perquè crec que hi ha una petita confusió. (*Pausa.*) No? És que, aleshores, senyor President, jo demano explicacions, perquè la pregunta número 7 i la pregunta número 13 coincideixen absolutament en la formulació. La meua pregunta és : «La retirada o la subvenció atorgada per la Generalitat a la premsa diària en català que es distribuïa a diferents col·legis de Catalunya.» Òbviament la pregunta es refereix a la premsa a l'escola, no m'estic referint a la premsa als cines. (*Remor de veus.*) Per tant, coincideix amb la 13.

Demana, senyor President, explicacions del perquè no se'm vol respondre en aquesta pregunta, que té exactament el mateix contingut i finalitat que la pregunta número 13, i que sembla que no s'ajorna. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, jo voldria que l'Il·lustre senyor Diputat tingui en compte que la Mesa no pot entrar en el fons d'aquesta qüestió. El Govern té dret, en virtut del Reglament, a demanar la posposició d'una pregunta; no hem d'entrar en altres disquisicions sobre aquesta qüestió.

Per un altre cantó, és molt probable que la pregunta a què es refereix l'Il·lustre senyor Diputat no toqui ja dintre d'aquest espai de preguntes, perquè ja només ens queda mitja hora per preguntar. (*Remor de veus.*)

(*L'I. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CLOTAS : Senyor President, un diputat, qualsevol diputat d'aquesta Cambra no pot estar a l'atzar de si pot entrar o no pot entrar per una hora que s'assigna al temps de les preguntes. Aquí estem parlant de fets, de coherència, racionalitat i objectivitat, i no discriminadors. Si se m'anuncia, a mi, que el Consell Executiu, el Govern —pregunta a qui anava adreçada la meua sol·licitud— en sol·licita l'ajornament, jo ho trobo, no lògic —necessitaria explicacions—, però està dins de la seva potestat, de fer-ho així; el que em sorprèn és que sobre el mateix tema, idèntic tema, hi hagi una pregunta formulada després i que no se'n demani l'ajornament. En tot cas, crec que hauria de ser un tractament igualitari, no en relació amb l'altra pregunta, sinó amb la manca d'explicacions de per què el Consell Executiu no vol respondre la pregunta que els formulo sobre quins són els criteris pels quals s'ha deixat de subvencionar la premsa en català a les escoles.

El Sr. PRESIDENT : Bé, el que és evident és que la Mesa no pot entrar en disquisicions sobre el perquè s'ha demanat aquesta posposició; la posposició s'ha demanat en virtut d'un

precepte reglamentari, que és el 128.6, i nosaltres no tenim altra opció que accedir a aquesta petició. *(Remor de veus.)*

(L'H. Sr. Armet demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : El senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET *(de l'escó estant)* : Senyor President, aquí, el que estem fent és una referència històrica, en aquest Parlament, que dues preguntes, diguem-ne, simètriques, a un diputat d'un grup parlamentari se li nega la resposta, i a un altre se li dóna resposta. Si, això, aquesta Presidència que ha de moderar els debats no ho té en consideració, ho lamentem per la dignitat d'aquest Parlament, i que consti en acta el nostre rebuig d'aquesta actuació.

El Sr. PRESIDENT : Evidentment, en acta consten totes les paraules que es pronuncien en aquest hemicycle, però això no vol dir que la Mesa consideri que els senyors que ara ens fan aquesta reclamació tinguin raó. *(Remor de veus.)*

(L'I. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.)

El Sr. CLOTAS : Per informació, sollicitaria que se'm digués quin conseller, en nom del Consell Executiu, ha demanat la posposició de la meua pregunta.

El Sr. PRESIDENT : Se li passarà fotocòpia de l'escrit. *(Fortes rialles.)*

Passem a la pregunta següent, la número 8, que és la pregunta que l'Honorable Conseller d'Agricultura ha de contestar...

(L'I. Sr. Esteve i Oriol s'aixeca per parlar.)

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Senyor President, senyor President!

El Sr. PRESIDENT : Digueu.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Només una pregunta a la Mesa. Les qüestions d'ordre es descompten de l'hora que tenim per a les preguntes, o no? *(Rialles.)* Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Naturalment.

Pregunta

a l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la reestructuració dels serveis veterinaris

Bé, som a la pregunta 8, que és la que ha de formular a l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la reestructuració dels serveis veterinaris el Diputat Il·lustre senyor Josep Maria Santacreu, del Grup Popular, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. SANTACREU : Senyor President, senyores i senyors diputats, de l'escó estant, i passant directament a la pregunta, perquè el Conseller ja té el text, em limitaré a llegir-la : «Per què no s'ha consultat ni ha existit una fase de negociació prèvia a la implantació i la nova normativa, rebutjant sense donar resposta el recurs presentat pels quatre Col·legis de Veterinaris de Catalunya el 7 d'abril de 1986?»

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol) : Gràcies, senyor President, de l'escó estant. Senyor Diputat, el Departament d'Agricultura ha realitzat les corresponents negociacions amb els veterinaris, i les ha fet amb l'organisme que els representa tots, que és el Consell Superior de Col·legis Veterinaris de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Vol replicar, Il·lustre senyor Diputat? *(Pausa.)*

El Sr. SANTACREU : Sí, senyor President. Senyor Conseller, jo tinc aquí la carta del Col·legi de Veterinaris de Catalunya, amb data —un moment, si us plau— del 13 de gener de 1987, que se'm dirigeix dient-me que l'Il·lustre Conseller no li ha contestat les seves cartes ni ha estat possible de tenir-hi una entrevista.

De fet, ha tardat molt, però jo de seguida vaig formular aquesta pregunta, que la vaig formular..., devia ser el mes de maig, i fins ara no s'ha pogut actuar per fer rèplica a aquesta contestació d'aquesta carta. Per tant, senyor Conseller, jo crec que, aquí, aquests noves normatives que han establert vostès en el seu Departament, crec que han fet el que jo diria que no ha fet content ningú; els veterinaris estan enfadats, la pagesia també... Tots sabem, nosaltres, els pagesos, que anàvem a buscar una guia, i, en el mateix fet d'anar a buscar una guia li fèiem una consulta, en assumptes d'urgència, anaves a buscar aquella guia i, ara, amb aquestes noves normatives, vostès han establert que s'hi ha d'anar uns dies taxatius i en aquells dies taxatius només et donen les actes, i en lloc d'anar a cada poble, o s'ha d'anar a Vic o a Manresa, per exemple, en les nostres comarques, i les comarques, successivament, són igual.

Per tant, senyor Conseller, ha fet vostè una normativa que n'està descontent el pagès i n'està descontent el veterinari, com jo tinc aquí aquesta carta que m'ho confirma.

I referent a les fórmules de destinar els veterinaris, fa cinc anys que provisionalment vostès ho estan fent; cinc anys que vostès, amb la «*dedocràcia*», com en el temps del règim passat, que era el del «dit», senyor Conseller, s'està actuant igualment, i no em digui que no, perquè jo li puc dir en aquest mateix moment —que no li ho diré— uns quants, bastants veterinaris, que molts són del seu partit, i que tenen les places més bones...

El Sr. PRESIDENT : Il·lustre Diputat, li prego que tingui en compte que el seu temps ha estat consumit, ja.

L'Honorable Conseller disposa, també, d'un petit temps... *(Remor de veus.)*

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Bastant temps, senyor President, si m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT : No tant, no tant.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Senyor Diputat, sobre el règim anterior, poca cosa li puc dir, perquè vostè el va viure des de dintre i jo des de fora *(forta remor de veus i xiulets en un sector de la sala)*, i els mètodes són molt diferents...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Vostè ha ensenyat una carta, i jo li puc llegir a vostè una cosa que és més important que una carta, que són les referències que figuren en els annals del Col·legi de Veterinaris de Catalunya, del Consell, que expliquen —és el volum 43, de gener-desembre del 86— prou clarament, a partir de la pàgina 35, quan va començar la negociació amb el Col·legi de Veterinaris, acta del 24 de setembre de 1985. Diu : «El President del Consell Superior informa de les reunions mantingudes amb els Consellers d'Agricultura i Salut Pública sobre la reestructuració, que és considerada per l'Administració com una qüestió important, delicada i difícil. El senyor Oms» —un membre del Consell— «fa constar que el Conseller d'Agricultura tenia molt clar que no es podia ofegar l'economia dels Col·legis», et-

cètera. Reunió del 17 d'octubre de 1985 : «Es reuneix el Consell per preparar l'entrevista amb la Conselleria d'Agricultura, a fi i efecte de parlamentar sobre la reestructuració». Reunió del 31 d'octubre de 1985 : «Es passa a estudi del Consell la reestructuració. Les xifres globals ofertes per la Conselleria, » etcètera. «Després de garbellar totes les informacions, sembla que Agricultura concedeix uns emoluments raonables, però que cal defensar, com a nivell assignat, el 20». Reunió del 12 de desembre de 1985 : «Informa el senyor Carol que el Departament de Sanitat i Agricultura estan d'acord amb el decret de reestructuració, però s'han de tenir en compte les retribucions, » etcètera.

És a dir, des de la primera referència que li he citat —24 de setembre de 1985—, el Consell Superior dels Col·legis de Veterinaris de Catalunya estan en negociació...

El Sr. PRESIDENT : Honorable Conseller, el seu temps s'ha acabat. (*Remor de veus.*)

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : ...amb el Departament d'Agricultura.

Pregunta al Consell Executiu

sobre una intoxicació a la Residència del Temps Lliure de Les

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la pregunta número 9, que és sobre una intoxicació a la Residència del Temps Lliure de Les, que ha de formular l'Il·lustre Diputat senyor Cipriano García Sánchez, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ : Señor Presidente, señoras y señores diputados, se trata de la Residencia de Les; aún no sé qué Conseller me tiene que responder, supongo que el de Sanidad. Resulta que el 13 del mes de julio hubo una intoxicación, que el médico de Viella consideró que era salmonelosis, la conocida salmonela, y afectó más de cincuenta usuarios, la mayoría trabajadores de Cataluña y de otras comunidades autónomas.

El hecho es que allí se produjeron vómitos, diarreas, es decir, mal estado y no había ninguna infraestructura dentro de la Residencia para atender a los enfermos, que tuvieron que trasladarse a un médico particular a Viella, y que en función del reconocimiento hecho por aquel médico y del diagnóstico tuvieron que ir a Bossòst a comprar los medicamentos y administrárselos ellos mismos, entre los enfermos, porque no había ningún equipo sanitario.

El día 14 hizo acto de presencia un funcionario del Departamento del Servicio de Estadística de Sanidad para... (*remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ : ...interesarse, pura y simplemente, por qué tipo de medicamentos eran los que habían tomado. Y un día después, el día 15, hizo acto el alcalde de Viella, una diputada de Convergencia y Unión y el responsable de las residencias del Temps Lliure de Catalunya, sin entrevistarse para nada con los enfermos. Y sólo el día 16, pasadas las setenta y dos horas, hizo acto de presencia la señora Mercè Caba Sánchez, que es la responsable de los servicios económicos de las residencias del Temps Lliure, para interesarse por cuándo se iban a marchar, porque habían cumplido el tiempo, debido a la situación en que estaban.

Señor Conseller, ¿es ése el estado en que están y funcionan las residencias del tiempo libre? ¿Es ésa la dedicación que tienen para casos de urgencia o de emergencia? ¿Es ésa la dedicación y la asistencia que se presta a los usuarios? Porque está claro que tuvieron que pasar allí los días atendiéndose a sí mismos, los unos a los otros, sin medios ningunos, durante setenta y dos horas, a merced de que pudieran recuperarse de la situación en la que habían estado.

Nada más.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, lamento dir-li, senyor Garcia, que està molt mal informat. En el seu moment ja ho vaig haver de dir al secretari general del seu sindicat, i em sembla que li vaig donar les atencions degudes. També voldria fer-ho ara amb vostè, però em sembla que la brevetat del temps que ens donen per contestar les preguntes no m'ho permetrà de fer com voldria.

Tanmateix, sí que li ofereixo l'informe detallat, amb la màxima precisió, de tot el que va succeir, que poso a la seva disposició. Ara bé, realment, es va produir a la Residència de Les una intoxicació que, segons l'informe tècnic rebut, va ser intoxicació alimentària, vehiculada per l'allioli consumit el dia 12 de juliol del 87 i produïda pel germen *salmonella steritiris*. Això, pel que fa referència a la pregunta sobre les causes, que vostè em demana.

Quant a la desatenció o incompareixença que diu vostè, fins passades més de setanta-dues hores, dels serveis territorials de la Conselleria de Sanitat, li haig de dir que és totalment fals. A més que el metge del poble —el substitut, perquè el titular estava de vacances, però el metge del poble— es va fer càrrec dels afectats des de la mateixa matinada del dia 13, en què es varen produir els primers casos, que tampoc van arribar al nombre que vostè ha dit, el mateix dia també va ser el servei tècnic, concretament la Secció d'Epidemiologia, que es va desplaçar a Les i va fer les corresponents actuacions, si bé, com és previst o establert per a aquests casos, és el metge del poble qui va continuar amb l'atenció als afectats.

Per altra banda, també puc assegurar-li que les mesures, totes, es van prendre oportunament, van ser les adequades, com prova el fet —potser també gràcies a la sort, no ho sé, això— que no es va haver de lamentar cap complicació.

Moltes gràcies, senyor President.

(*L'I. Sr. García Sánchez demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : Disposa de poquíssim, de cinc o sis segons per contestar. (*Rialles.*)

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ : Señor Conseller, este Diputado no ha tenido sólo la información de la central sindical a que usted se ha referido, sino de los afectados, de los afectados que han estado allí; algunos son del aeropuerto de Barcelona, yo he estado en contacto con ellos, y usted mismo ha reconocido que la enfermedad venía por la alimentación; por la alimentación, lo reconoce, pero, al mismo tiempo...

El Sr. PRESIDENT : Il·lustre Diputat, el seu temps s'ha acabat.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ : ...se demuestra que había una falta de atención sanitaria, y lo podremos comprobar enviándole los boletines a los afectados.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol intervenir encara una mica? *(Pausa.)* No? Bé.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la segregació de Salou*

Anem a la pregunta número 10, que és la que formula al Consell Executiu, sobre la segregació de Salou, l'Illustre Diputat senyor Josep Curto, del Grup parlamentari Popular, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. CURTO : El mes de febrer del 1984, l'Honorable Conseller de Governació va rebre representants de la Junta de Segregació de Salou. En acabar la conversa d'aquests senyors sobre l'expedient de segregació, els va manifestar : «tranquils que això es resoldrà en el pròxim Consell Executiu».

Quan creu que es podrà complir la promesa implícita formulada per l'anterior Conseller de Governació?

Gràcies. *(Fortes rialles.)*

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyores i senyors diputats, aquesta conversa, de la qual jo no tinc coneixement, no em va ser en absolut esmentada quan, després d'haver assumit la titularitat de la Conselleria de Governació, em vaig disposar a acabar aquest expedient, cosa que es va fer, per resolució del 17 d'octubre de l'any passat, en sentit negatiu, desestimant la petició de segregació de Salou del municipi de Vila-seca i Salou per entendre que en aquells moments el mapa municipal de Catalunya no s'havia d'alterar, per tal com les lleis que establien la nova organització territorial de la nostra terra estaven tramitant-se en aquest Parlament.

La resolució del Conseller ha estat confirmada, en virtut del recurs que van interposar els sol·licitants, pel Tribunal contenciós administratiu amb sentència del dia primer d'octubre de 1987, és a dir aquest mateix mes. Ignora el Conseller que parla en aquests moments si els veïns han interposat o no el recurs corresponent davant el Tribunal Suprem. En el cas afirmatiu, el tema està *sub iudice*, per tant, encara, i en mans del Tribunal Suprem; en el cas contrari —en el fons això és el que se'm demana que contesti—, en virtut que han estat aprovades les noves Lleis d'organització territorial i que la Comissió de Delimitació Territorial, que preceptivament ha d'informar aquests expedients, ha quedat constituïda, precisament, amb un acte celebrat ahir a la Conselleria de Governació, els veïns de Salou, sempre que, d'acord amb la nova tramitació que imposen aquestes Lleis siguin, representin el 50% del cens electoral, o el mateix Ajuntament de Vila-seca i Salou, poden reiniciar aquest expedient amb la seguretat que, d'acord amb la tramitació que imposen les noves disposicions, els serà seguit i resolt.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, l'Illustre Diputat vol intervenir?

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. L'any 1981, davant de notari —parlant de tants per cents—, lo 51% de la població de Salou, equivalent a 1.800 firmes en xifres absolutes, avalen l'expedient de segregació. L'any 1982, primera entrevista amb lo senyor Macià Alavedra; no diu ni que sí ni que no; manifesta que es mirarà amb interès l'expedient. L'any 1983, segona entrevista amb lo senyor Macià Alavedra; les mateixes impressions incorporant un nou element : lo senyor Roca i Ju-

nyent, que sortia del despatx del senyor Conseller, «hola», els va dir als membres de la Junta de Segregació, «encara no us han donat la segregació de Salou?». Lo 14 de febrer de 1983 la Junta de Segregació va ser rebuda per tercera vegada pel senyor Conseller de Governació i també per un diputat de Convergència i Unió; a pregunta del Conseller sobre si la segregació s'havia de donar abans o després de les eleccions municipals del 83 lo senyor diputat va respondre que ell opinava que abans; lo senyor Conseller va manifestar que ell creia que després, perquè al President de la Diputació de Tarragona, senyor Gomis, no li semblava bé esta segregació; després van anar a dinar al restaurant Carballeira, de Barcelona. *(Rialles.)* Lo mateix any 1983 la Junta de Segregació s'entrevista amb l'anterior President del Parlament, Molt Honorable senyor Heribert Barrera; avui encara recorden amb respecte i amb gratitud les paraules del senyor Barrera : «en estes eleccions municipals», els va dir, «teniu l'oportunitat de demostrar davant les urnes la voluntat del poble, perquè contra la voluntat d'un poble no s'hi pot anar». Efectivament, les eleccions municipals del 83 donen a la candidatura segregacionista quatre consellers, Convergència i Unió quatre i Aliança Popular un, total nou, davant dels set socialistes i un del PSUC. Immediatament, i davant d'estos resultats, trucada del senyor Roca i Junyent al número 1 de la candidatura de la segregació de Salou, dient-li literalment : «o ens doneu l'alcaldia o no hi ha segregació»; se'ls va donar l'alcaldia. *(Rialles.)* Continuem amb el 1983 : quarta entrevista amb el senyor Macià Alavedra; aquí hi van assistir dos advocats, un per part de la Generalitat i un per part de la Junta de Segregació; en esta ocasió se'ls diu que l'expedient estava incomplet, lo van completar, i el mateix any 1983, després d'esta entrevista, la Conselleria de Governació comunica a la Junta de Segregació que ha desaparegut la meitat de l'expedient; esta meitat se troba un any després, el 1984, en un armari del despatx del senyor Nonó, Director General. El 1984, entre cometes «eleccions al Parlament de Catalunya», és la cinquena entrevista del senyor Macià Alavedra amb los membres de la Junta de Segregació, objecte... *(S'encén el llum que indica que el temps s'ha exhaurit.)*

Gràcies. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar, per acabar de consumir el seu temps.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, el senyor Curto en aquest llarg historial que ha fet ha passat per alt que, per defectes de la documentació presentada pels sol·licitants, l'expedient va haver d'anar tres vegades al Consejo de Estado.

I acabo dient-li que l'expedient va ser resolt en sentit negatiu i que avui els queda oberta la via judicial —si volen apellar al Tribunal Suprem—, i si no han presentat el recurs els queda oberta la via administrativa, ajustant-se a la nova tramitació que assenyalen les lleis, i que, doncs, amb molt de gust la Conselleria considerarà aquesta petició i li donarà la tramitació deguda.

Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
un simulacre de funcionament del PENTA a la zona
de la Central Nuclear Vandellòs II*

El Sr. PRESIDENT : Som ara a la pregunta número 11, que és la que formula al Consell Executiu sobre un simulacre de funcionament del PENTA a la zona de la Central Nuclear de Vandellòs II, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Maties Vives, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyors del Consell Executiu, què pensa fer —quan vam fer la pregunta—, què va fer —ara ja— el Consell Executiu davant la negativa de quatre ajuntaments de les comarques de Tarragona a participar en el simulacre de simulacre de simulacre d'emergència nuclear a l'entorn de la Central Nuclear de Vandellòs?

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Bé, la pregunta segurament és anterior i el senyor Maties Vives deu saber que el simulacre va tenir lloc el dia 22 d'octubre de 1987; per tant, em sembla que la pregunta l'hagués hagut de reformular.

Van participar-hi l'Ajuntament de Vandellòs, el de Tivissa, el de Mont-roig del Camp, el de Pratdip i el de l'Ametlla de Mar. Hi havia quatre ajuntaments, efectivament, que es negaven a participar-hi, hi va haver una reunió a Tarragona el 6 d'octubre amb els ajuntaments i el Director del Consejo de Seguridad Nuclear, al qual vam fer notar unes deficiències en megafonia i en carreteres; el Consejo de Seguridad Nuclear va donar unes promeses d'actuació en aquests camps; es va celebrar el 22 d'octubre el simulacre, i, aleshores, també es van mantenir unes acusacions de deficiències per part dels ajuntaments, sobretot quant a millorar la transmissió de ràdio, i —com sap el senyor Diputat— aquest tema està pendent d'una valoració del simulacre que ha de fer el Consejo de Seguridad Nuclear, que és qui té competències per valorar aquest simulacre.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. VIVES : Oh i tant!, senyor President, perquè suposo que em queden més de dos minuts...

El Sr. PRESIDENT : Quasi dos minuts.

El Sr. VIVES : Quasi dos minuts? Molt bé. Jo no li demano això, senyor Macià Alavedra, jo no li demano què va passar; li demano : quan quatre alcaldes, entre ells alguns de Convergència i Unió, s'oposen a un simulacre d'emergència nuclear —que no és un simulacre, sinó un simulacre de simulacre de simulacre d'emergència nuclear—, vostès què fan? Qui governa Catalunya? —de nou, el tema—, perquè, és clar, vostè dirà : «això és competència de Madrid». Miri, no, no, el comandament màxim del PENTA és responsabilitat de Govern Civil, però dels tres grups del PENTA —sanitari, radiològic i logístic— dos, dos!, estan comandats per vostès : el sanitari i el radiològic. Davant de la negativa de quatre ajuntaments, vostès, copartíeps, còmplices del PENTA en el camp sanitari i en el camp radiològic, què hi diuen?, què fan? Davant de la negativa de quatre ajuntaments de Catalunya —«tot el que passa

a Catalunya és competència del Govern de la Generalitat»—, vostès al costat de qui es colloquen, al costat d'aquells que volen fer el Pla d'Emergència Nuclear com sigui, contra la voluntat de quatre ajuntaments catalans, o al costat dels quatre ajuntaments catalans? Vostès, no davant de les promeses, davant de l'acord signat de la inversió en infraestructura viària de 2.000 milions de pessetes fet per l'Administració central, això els sembla suficient o no els sembla suficient?, creuen que n'hi havia prou o creuen que no n'hi havia prou amb això?, estan al costat d'aquells —ho repeteixo— que volien tirar endavant aquest simulacre de simulacre de simulacre o estan al costat d'aquests quatre ajuntament catalans?

I aquesta és la pregunta que hem de fer al Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya. Lògicament, quan la pregunta es va formular deia : «què pensa fer el Consell Executiu?»; de la seva resposta, jo en dedueixo que no res, que no pensava fer res i que realment no va fer res, ara un cop s'ha fet ja el simulacre d'emergència nuclear.

En definitiva, vostès el que han fet és la callada per resposta, i la callada per resposta en temes tan delicats com aquest no és cert que otorgui, però sí que és cert que vostès es posaven al costat d'aquells que volien tirar endavant el simulacre de la manera que estava previst i, per tant, en contra de la voluntat d'aquells quatre ajuntaments de Catalunya que, lògicament, davant de la imperiosa necessitat de... (*S'encén el llum que indica que el temps s'ha exhaurit.*)

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor President, si tinc temps, només per dir que la intervenció del senyor Maties Vives em sembla d'un surrealisme total.

«Què pensen fer quan quatre ajuntaments s'oposen a participar en un simulacre?». Senyor Maties Vives, aquests quatre ajuntaments ja hi han participat, el dia 22 d'octubre, com a conseqüència d'una reunió que va tenir lloc el 6 d'octubre! Vostè formula una pregunta abans del 22 d'octubre que tenia sentit; sap que s'ha celebrat el 22 d'octubre el simulacre i no té l'atenció de modificar el plantejament de la seva pregunta.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la situació del grup d'empreses
La Farga Casanova*

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara a la pregunta número 12, que és la que formula al Consell Executiu sobre la situació del grup d'empreses La Farga Casanova l'Il·lustre Diputat senyor Cipriano García Sánchez, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ : Señor Presidente, señoras y señores diputados, señor Conseller, se trata del grupo de empresas La Farga Casanova ubicada en el Ripollés, que, como usted sabe muy bien, atraviesa una situación difícil. El INI es el socio mayoritario con el 28%, se le adeudan más de 400 millones de pesetas del Plan de Reconversión aún, hace ya años, y se trata de salvar más de 600 puestos de trabajo.

Yo ya sé que ustedes han adoptado algunas medidas, como inicio, en el camino; por tanto ya tengo conocimiento de que ustedes han anticipado y están en la vía de buscar quién va a llevarse la empresa, quién va a ser el que va...

Pero yo quiero decir, ¿hasta dónde es el compromiso que contrae la Generalitat para salvar el grupo de empresas La Farga Casanova? ¿Quiénes van a ser los futuros socios y cuál va a ser la situación laboral de los trabajadores de La Farga Casanova? Porque el tema es sumamente importante por lo que afecta al conjunto de la comarca, y, teniendo en cuenta que los pasos dados son positivos, consideramos que debe quedar constancia del grado de responsabilidad, de compromiso que la Generalitat contrae en este caso.

Nada más.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Sí, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Diputat senyor García coneix perfectament la situació de La Farga Casanova.

En primer lloc, hem de dir que es tracta d'una empresa que té un passiu de més de 9.000 milions de pessetes i que, fins que no es resolgui el tema d'aquest passiu, no hi ha empresa que tingui viabilitat. I sap que un dels sistemes que hem posat en marxa, conjuntament amb els sindicats, Comissions Obreres i UGT, i amb la direcció de l'empresa, és crear una societat anònima laboral, negociar amb l'Administració central la major part d'aquest passiu, que és Seguretat Social i Hisenda i crèdits del Banc de Crèdit Industrial, i aleshores que aquesta societat anònima laboral faci un contracte de comercialització i de gestió amb una societat que es diu CONFORSA, en la qual haurien de participar els socis de l'empresa i, a més, algun soci industrial que es fes càrrec no d'emportar-se l'empresa —perquè amb un passiu de 9.500 milions el senyor García comprendrà que el tema és més aviat delicat—, sinó que sigui el soci que tiri endavant el projecte de la nova Farga Casanova.

Bé, en aquesta societat de comercialització i de gestió, de moment hi participa la Generalitat amb un crèdit participatiu de 122 milions, i aquest és el nostre compromís : ser-hi, ser-hi presents i creure en aquest pla de viabilitat. Que consti que l'INI, que mitjançant FOARSA és el soci més important de La Farga Casanova amb un 29%, de moment no ens dona resposta, i que la nostra acció va en el sentit de buscar aquest soci industrial, que, com que ja ha sortit als mitjans de comunicació, va en la línia de AZORA i de ACENOR, que demà mateix tenim una entrevista amb ACENOR i que espero que puguem trobar per a aquest projecte el soci industrial que es faci càrrec de tirar-ho endavant industrialment. El nostre compromís, senyor García, és la participació en la societat CONFORSA de comercialització i de gestió.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol replicar? *(Pausa.)*

Bé, aleshores, amb això hem completat ja l'hora destinada a preguntes i podem tornar a les interpellacions. La interpellació que ens toca ara és la que fa al Consell Executiu... *(Pausa.)*

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Si em permeteu, s'ha començat, si no estic mal fixat, a les cinc i vint minuts...

El Sr. PRESIDENT : No, no, a les cinc quinze.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : I, per altra banda, se m'ha dit que el temps per a qüestions procedimentals, que s'havia de descomptar el temps escolat.

El Sr. PRESIDENT : No, no. Una hora de preguntes, i l'hem feta més que completa. *(Remor de veus.)*

El Sr. VIVES : Senyor President, per una qüestió d'ordre,

purament aritmètica, si vostè vol. És a dir, si hi ha cinc minuts per pregunta, i hem fet onze preguntes... perdó, deu preguntes, el que demana el nostre Grup parlamentari és a qui la Mesa ha concedit més temps del compte, de forma que faltin per entrar dues preguntes, és a dir, que encara ens quedin teòricament deu minuts; per tant, temps per a dues preguntes. A qui se li ha concedit més temps del compte?

El Sr. PRESIDENT : La Presidència pot garantir que s'ha començat a l'hora i quart, i acabem a l'hora i setze; i si hi ha fraccions de segon que s'han anat sumant, doncs, això és habitual, i és el costum d'aquest Parlament de no descomptar aquestes coses.

El Sr. VIVES : Senyor President, llavors el nostre Grup parlamentari el que pren nota és d'un cert estratagema parlamentari, que consistirà que quan no vulguem que una pregunta entri, plantejar qüestions d'ordre, de forma que s'allargui el temps i d'aquesta manera no deixar entrar preguntes. Jo crec que és preocupant per al funcionament de la Cambra, i demanaria, per tant, que en qualsevol sessió hi hagi dotze preguntes parlamentàries, a cinc minuts per pregunta, seixanta minuts.

El Sr. PRESIDENT : Bé, en cap cas s'han de calcular mitjanes, hem d'atendre'ns al rellotge; i no hi ha hagut en cap moment ningú que hagi entretingut la substanciació de les preguntes.

(L'I. Sr. Esteve i Oriol demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : Digueu.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : President, a preguntes nostres, vós mateix heu dit que el temps per a qüestions procedimentals es descomptava; i, per tant, em sembla que ara això és tirar-se enrera. D'altra banda —com deia molt bé el Portaveu del Grup del PSUC—, onze per cinc són cinquanta-cinc, i no seixanta minuts, malgrat que ho vulgui la Mesa. I, tercera, la prova palesa... —o deu, perdó, deu—, la prova palesa que no s'ha escolat el temps la tenim que al senyor Cipriano García no se li havia pas encés la llumeneta groga i ha renunciat a la seva intervenció. Per tant, en tot cas, anem a una situació de curt. Jo prego a la Mesa que reconsideri la seva decisió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : En absolut. Si el senyor García ens ha fet gràcia d'aquests segons, li ho hem d'agrair; però, en realitat, si els hagués utilitzat hauria traspassat l'hora.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'abastament d'aigua potable als municipis

Bé, passem ara a la interpellació; la interpellació, que és originàriament el punt set del nostre ordre del dia, que és la que formula al Consell Executiu, sobre l'abastament d'aigua potable als municipis, el Diputat Illustre senyor Pere Aiguadé, del Grup Socialista, al qual tinc el gust de donar la paraula. *(Remor de veus.)*

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, després de les presses d'aquest període anterior, entrariem en una situació de calma. Mentrestant aniré fent temps perquè la Cambra es buidi. *(Remor de veus.)*

És aquesta una interpellació que vol posar en evidència en aquesta Cambra una situació que s'està donant al llarg i ample de Catalunya en els últims temps, i que, d'una manera molt clara i molt específica, s'ha posat d'evidència a les comarques

de Lleida. M'agradaria, abans d'iniciar el contingut d'aquesta interpellació, fer esment d'una sèrie de notícies que aparegueren en els mitjans de comunicació a les terres de Lleida. Per exemple : «En sólo dos días, cien muchachos han sufrido infecciones en Lérida», el 16 de juliol de 1986; o «Alimentos en mal estado intoxican a sesenta y dos jóvenes deportistas reunidos...» en una ciutat de la circumscripció electoral de Lleida. El dia 14 de juliol de 1985 apareix també una altra comunicació, que es diu : «Unos veintitrés niños intoxicados en la Vall de Boí, por ingerir alimentos en mal estado». És curiós que davant d'aquests fets, que eren lamentables, el delegat territorial de la Generalitat a les terres de Lleida es reuneix amb els responsables de Sanitat, Comerç i Turisme, Esports, etcètera, i declara —entre d'altres coses— que «en los casos de Tremp y Boí, donde las infecciones fueron debidas al agua del río, la responsabilidad no corresponde a la Generalidad, sino que responde a los monitores, que tenían que haber vigilado». Lamentable, perquè resulta que uns nens, uns joves, amb uns altres no tan nens, ja gent jove, que estava practicant, teòricament, un esport que havia de ser saludable, s'intoxiquen i resulta que no és culpa de ningú, sinó d'aquells que són els monitors.

L'any 1986 —i només vaig extraient unes petites «perles» de la premsa quotidiana— podríem llegir en un diari de Lleida alguna cosa com aquesta : «Inquietud en la Poble de Segur ante la oleada de diarreas. Los medicamentos se agotaron el domingo. Más de mil afectados.» Podríem llegir que, per a l'any 1987, amb uns titulars de la premsa, i en declaracions dels responsables de Sanitat a Lleida, es titula alguna cosa com això : «Sanitat intensifica el control de establecimientos públicos y la delegación de Lérida informatizará el servicio este verano. Hay deficiencias graves en varios municipios e incluso en piscinas.» El dissabte 4 de juliol de 1987 apareix —tan sols pràcticament un mes després— una notícia a la premsa en què diu que «sólo cuatro poblaciones del alto y medio Aran consumen agua potable».

Això a l'estiu, quan milers de ciutadans del nostre país i de fora del nostre país visiten aquestes comarques privilegiades de Catalunya, això que se'n diu, aquest territori que se'n diu la «Suïssa catalana». Podríem llegir, el 25 de juliol del mateix any : «Treinta niños de colonias intoxicados en el Ribagorça, afectados de gastroenteritis por beber agua no potable en Castelló de Tor». Podríem llegir, el 25 de juliol, la mateixa notícia en un altre diari. Podríem llegir, el dia 12 d'agost, una notícia com aquesta : «Seixanta pobles de les comarques de ponent beuen aigua no potable». La mateixa notícia en un altre diari : «Seixanta ajuntaments continuen sense potabilitzar l'aigua». Podríem afegir que, en aquestes mateixes notícies, la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques —que no és la de Sanitat— mostra la seva satisfacció perquè els representants de la Conselleria de Sanitat a les terres de Lleida fan públiques aquestes notícies, que són, possiblement, positives per a la informació als ciutadans, però no em negaran que altament alarmants.

Però és curiós que ho faci la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, que és, en aquest cas, una de les màximes responsables, junt també amb els ajuntaments, que succeeixin aquestes qüestions, que succeeixin aquestes coses. Resulta que la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques

mostra la seva satisfacció, perquè centenars de joves o de nens s'intoxiquen en aquest país, quan nega, per exemple, la possibilitat de la construcció de portades d'aigua a municipis, quan aquests municipis les han sol·licitades reiteradament; o com, quan jo explicitava en l'anterior Ple la pregunta al Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la portada d'aigües a més de vint i tants pobles de les Garrigues, i li deia : «Vostè, senyor Conseller, va posar en marxa una portada d'aigües sense posar en marxa la potabilitzadora», amb la qual cosa diversos alcaldes es van negar a consumir aquella aigua. Per tant, hi ha una absoluta i total descoordinació entre conselleries. Podríem dir i afegir que, per exemple, el dia 15 d'agost es donen també casos de gastroenteritis a Sant Guim de Freixenet, i així una llarga i innumerable llista de pobles a les terres de Lleida.

Senyores i senyors diputats, no discutiré a la Conselleria de Sanitat l'autoritat de donar, de forma pública, el llistat de municipis que no tenen l'aigua potable. Però jo em pregunto : és que només a Lleida hi ha municipis que no tenen aigua potable, o és que a la resta de circumscripcions electorals del nostre país no es fan les anàlisis microbiològiques que permetrien detectar la no-potabilitat de l'aigua?

Segona qüestió : hi ha una coordinació entre les diferents conselleries que permeti que el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya consideri, d'una manera prioritària i primordial, que la portada d'aigua als municipis i la potabilització passi al davant de la construcció d'un ajuntament o d'unes piscines a un poble com Cervià, que, a la vegada, han de portar-hi l'aigua per beure amb cubes?

Senyores i senyors diputats, creuen que al Pla d'Obres i Serveis la Conselleria de Governació i els serveis territorials han de negar la possibilitat a municipis com Sort la portada d'aigua per a ús de boca, en nuclis de població on després la Conselleria de Sanitat fa pública, d'una manera clara i evident, que en aquell municipi no es beu aigua potable? Creuen, senyores i senyors diputats, que amb aquestes notícies —que dic que tenen tota l'autoritat per a poder-les donar— han fet un bon favor a comarques turístiques importants del nostre país, però comarques també deprimides per raons econòmiques i socials, quan aquest estiu, en plena temporada turística, es donaven notícies alarmants, que feien que algun hotel perdés la meitat dels seus clients en un sol dia, o que s'esgotaven totes les existències d'aigua embotellada als comerços? Creuen, senyores i senyors diputats, que no seria millor que el conjunt de conselleries del Consell Executiu fes un esforç per articular un pla coordinat entre les diferents conselleries a aconseguir, no solament a Lleida, que se sap la situació de no-potabilització de l'aigua, sinó a tot Catalunya, que tinguessin una situació de l'any 1987 i no del segle passat?

Tinc la seguretat que moltes de les competències de donar un servei d'aigua potable als ciutadans corresponen al mateix ajuntament. Tinc la seguretat que ajuntaments socialistes, com ajuntaments convergents, com ajuntaments d'AP, com ajuntaments del PSU, han descuidat aquestes obligacions. Però també tinc la seguretat —i, això, és la meva obligació d'evidenciar-ho en aquesta Cambra— que, des del Consell Executiu, d'una manera coordinada almenys, no s'ha fet el possible per a evidenciar i solucionar un problema que posa en perill la salut i, fins i tot, la vida de molts ciutadans.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol fer el favor de contestar la interpellació?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, Il·lustre senyor Pere Ayguadé, jo estic d'acord amb algunes de les coses que ha dit el senyor Ayguadé; evidentment, no en d'altres.

En línies generals, el problema que planteja el senyor Ayguadé, és a dir, la manca de potabilitat de l'aigua en determinades comarques, és absolutament cert. El que passa és que ell ha recollit notícies de premsa que no sempre són absolutament fidedignes, per desgràcia; i, en fi, a títol de comentari li diré que a la Pobla de Segur, l'any 1986, no hi va haver 1.000 intoxicats, sinó, segons ens consta a nosaltres, n'hi va haver 70 o, en tot cas, n'hi va haver 930 que no es van declarar, vull dir... Dic això només perquè la diferència, en aquest cas, és realment gran i sorprenent. I li anticipo, per endavant, una de les respostes a les preguntes que feia el senyor Ayguadé al final de la seva intervenció. Per què les comarques de Lleida? Per què no les de Girona? Per què no les d'altres llocs?

Miri, el senyor Ayguadé, jo no sé si se'n recordarà, però jo li vaig trametre aquest petit llibret, *Població i salut a Catalunya*, fa dos anys. Jo li recomano, al senyor Ayguadé, que miri una de les taules finals, a la pàgina 46, on hi ha una taula que explica les comarques on són més freqüents determinades malalties de declaració obligatòria : taxes mitjanes per cent mil habitants del trienni 82-84. Jo no les enumeraré, les comarques, però aquí hi ha la brucel·losi, l'enteritis i diarrea, etcètera; hi ha les cinc comarques on aquestes malalties diverses són més freqüents i hi ha la mitjana de tot Catalunya i de Barcelona i el Barcelonès. I bé, les comarques, especialment, de la part muntanyenca de Lleida són, malauradament, les que s'emporten la palma. Nosaltres, les accions, fem les mateixes a tot Catalunya, senyor Ayguadé, no n'hi ha cap dubte, el que passa és que jo, personalment, havia cridat l'atenció al nostre delegat de Lleida sobre aquesta alta incidència de malalties infeccioses evitables —evitables— prenent bones mesures sanitàries, en la immensa majoria de casos.

I és per això que, si s'ha fet alguna cosa especial a Lleida, és perquè és on eren més freqüents aquests tipus d'afeccions.

A part d'això —el mateix senyor Ayguadé ja ho ha dit—, són els ajuntaments, òbviament, els qui tenen l'interès i la responsabilitat de garantir la potabilitat de l'aigua; jo no em poso en el tema de la portada d'aigües, però sí en el tema de la potabilitat, d'acord amb una sèrie de normatives que puc posar, quan vulgui, a disposició del senyor Ayguadé, que estic segur que ell ja coneix : el Reial Decret 1423/82, la Llei Reguladora de les Bases del Règim Local, la Llei General de Sanitat, la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya aprovada no fa gaire per aquest Parlament; totes elles insisteixen en el fet que l'obligació de distribuir aigua potable correspon, com a servei mínim, al municipi. I el Departament de Sanitat no hi pinta res? Sí que hi pinta. El Departament de Sanitat té competències de control i vigilància de la qualitat de l'aigua de boca. I això és el que fa a través de la xarxa de farmacèutics titulats, que vigilen, si més no, d'una manera constant, el nivell de cloració, i que, en tot cas, la delegació territorial fa la supervisió i la coordinació d'aquestes funcions i, en tot cas, els posa mitjans tèc-

nics al seu abast i en fa, quan cal, l'anàlisi microbiològica. I això es fa d'una manera regular i normal; i sempre, senyor Ayguadé —com vostè, sens dubte, sap—, se'n tramet notícia puntual als ajuntaments, generalment per escrit, però, si cal, per telèfon o per telegrama. El que passa és que, malauradament, molts ajuntaments i molts ciutadans d'aquest país no creuen en la necessitat de la potabilització, que és absolutament imprescindible, de l'aigua que beuen; i tots, aquí, estem acostumats a creure que anem a beure aigua de la font tal, que és al peu d'una muntanya o allà on sigui, perquè sempre ha estat molt bona, més bona que la del poble, que té gust de clor, i és sana i enforteix. De vegades, rares vegades, és sana, i no sé si enforteix, però moltes vegades —com sap el senyor Ayguadé— aquesta aigua no és potable, almenys microbiològicament parlant.

Però, és clar, en primer lloc, la gent creu, i els alcaldes —tots, de tots colors, senyor Ayguadé, perquè la majoria d'ajuntaments implicats són de Convergència, ja li ho dic jo, n'hi ha també d'altres, però la majoria són de Convergència— creuen que les aigües superficials naturals no necessiten tractament, no hi volen fer el tractament perquè l'aigua no s'empastifi d'aquell gust de clor, i, en fi, tota una sèrie de circumstàncies, malgrat que s'ha advertit, malgrat que tenim —no cal dir-ho— constància documental escrita que tots els alcaldes havien estat advertits i se'ls havia fet tots els possibles per convèncer-los de la necessitat de clorar l'aigua si no estaven absolutament segurs de la seva potabilitat. El mes de juny de 1987 el 28% de la població, ja només el 28% de la població, consumia aigua no potable en el conjunt de Lleida, excloent-ne Lleida ciutat; però, el mes de juliol, aquest 28%, després dels primers avisos, va baixar al 15,3%; i el mes d'agost ha baixat al 6%, senyor Ayguadé. Jo no sé si ha estat una bona tècnica o no; jo lamento molt, evidentment, que això hagi causat perjudicis, però estic segur que ha causat molts beneficis, i estic també segur que els beneficis han estat superiors als eventuais perjudicis; perquè, que haguem aconseguit que el mes d'agost a les comarques lleidatanes, Lleida ciutat exclosa, només un 6% de població consumeixi aigua que és microbiològicament no potable, és un pas endavant molt important.

No cal dir que a tots els municipis que han sol·licitat un assessorament tècnic per part del Departament, se'ls ha donat, i que, altrament, abans d'acabar aquesta meua primera intervenció, voldria posar de manifest al senyor Ayguadé i a totes les senyores i els senyors diputats que les mesures que cal prendre per assegurar la potabilitat de l'aigua són a l'abast de totes les fortunes, senyor Ayguadé, i que, en tot cas, hi ha mecanismes suficients per tal de tramitar subvencions per als ajuntaments que les necessitin.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol tornar a intervenir? L'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé té la paraula.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, m'agradaria sentir, amb franquesa, una altra resposta per part del Conseller de Sanitat. Una altra resposta, perquè permeti'm que li digui que no em puc creure que la situació de no-potabilització de l'aigua només es doni a Lleida. No he vist cap llista ni a Girona, ni a Tarragona, ni a la província de Barcelona de municipis que subministraven aigua no potable als seus habitants. L'he vist a Lleida, i no l'he vist a altres llocs; i li

dic, des d'aquí, que no m'ho crec, i vostè tampoc s'ho pot creure. Perquè no es pot creure que a pobles de Tarragona s'hi porti l'aigua en cubes, no es clori i sigui potable. No es pot creure. No es pot creure que a municipis de la província de Tarragona hi hagi restriccions importants d'aigua, que aquesta aigua tingui unes determinades condicions i aquesta aigua tingui una potabilització, una potabilitat; entre d'altres coses perquè qui més qui menys ha pogut veure com es podrien una sèrie de situacions que portaven algunes persones als serveis d'urgència d'algun hospital o d'algun ambulatori per problemes de consum d'aigua. Perquè, a la vegada, aquest Diputat ha parlat amb serveis territorials de Sanitat i sap perfectament que el tipus d'anàlisi que es fa a Lleida no es fa a altres llocs. I els felicito perquè a Lleida facin aquest tipus d'anàlisi, perquè, almenys, serveix per conèixer una determinada situació; però jo no em puc creure que només passi a Lleida. I no m'ho puc creure entre d'altres coses perquè passa sobre tot el territori de Lleida, no solament sobre les comarques de muntanya; perquè passa a les comarques de la Segarra, a les comarques de les Garrigues, a la comarca del Segrià, i, a la vegada, la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques fa una sèrie d'obres importants potabilitzadores, de portades d'aigua, que haurien d'estar informades per la Conselleria de Sanitat i que vostè, senyor Conseller, com jo, sap perfectament que no s'informen. No li negaré que potser tampoc hi ha una màxima col·laboració per part de l'ajuntament —és possible—, però sí que és evident que la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques ha realitzat una sèrie d'obres sense els informes preceptius de la Conselleria de Sanitat, i, després, la mateixa Conselleria de Sanitat, amb els seus informes, ha col·locat aquell municipi en la llista de pobles que no tenen aigua potable per als seus habitants.

Les notícies que jo he dit són les notícies que han aparegut a la premsa; és possible —i tinc la seguretat que és així— que la de la Poble de Segur és una notícia extraordinàriament exagerada; però la Poble de Segur té una xarxa d'aigües —i aquí, en aquesta Cambra, crec que hi ha el seu Alcalde— que data de l'any 1906, que està encara feta amb teules, i que difícilment, amb una xarxa d'aquestes característiques, a pesar que es comprés o es fes una inversió de cloració d'aigües —que no dubto que hi és—, difícilment es pot garantir, amb aquestes condicions, el servei d'una aigua amb les mínimes condicions sanitàries. Evidentment que requereix una obra importat de portada d'aigües, de tapar els dipòsits i de la potabilització de l'aigua, i que val molts diners, però aquestes obres jo crec que són obres importants i necessàries. Les competències són, en part, dels municipis, però no em negarà vostè, senyor Conseller, que des de la Conselleria de Governació, en el Pla d'Obres i Serveis, o des de la Conselleria de Política Territorial s'han negat obres tan essencials i necessàries com la portada d'aigües a nuclis de població de bastants habitants per a l'ús de boca, i, en canvi, s'han dedicat, en aquests mateixos plans, diners per a qüestions que no són tan essencials, com ja ho deia —i això ningú m'ho rebatrà—, per a construcció d'una piscina en un poble on durant els mesos d'estiu s'hi ha de portar l'aigua amb cubes —l'aigua amb cubes.

Se m'encén el llum. Però no voldria acabar sense dir-li que aquesta interpellació no ha volgut ser una interpellació crítica, com en alguns casos tinc el costum de fer en aquesta Cambra,

ha volgut ser simplement una interpellació que portés a la reflexió el conjunt dels diputats i, sobretot, el Consell Executiu, perquè s'arbitrés el conjunt de mesures necessàries : primera, per crear o implantar un pla coordinat que doni prioritat a la portada i potabilització de l'aigua als municipis de tot Catalunya dins de les disponibilitats pressupostàries; segona : la coordinació de les diferents conselleries, i considerar que el Consell Executiu ha de tenir la grandesa política d'estar pel damunt de qualsevulga institució i no a la contra de qualsevulga institució, i aconseguir coordinar les competències dels municipis per assegurar que, en un futur, els ciutadans de Catalunya beguin aigua potable; i, sobretot, aquelles comarques que no estan tan malament sanitàriament —a pesar de la seva llista— com hi poden estar d'altres; i, si no, jo només l'invito que vostè vagi des de Barcelona a l'Autònoma —de Barcelona a la universitat— i miri cap a la dreta i cap a l'esquerra, i veurà horts ilegals petits que reguen amb aigües residuals, veurà barraques, veurà allò..., moltes coses. No puc creure que un país com la Vall d'Aran sigui menys sa que aquesta zona.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Si m'ho permet el senyor President, des de l'escó mateix. Jo agraeixo, no cal que li ho digui, senyor Ayguadé, el to constructiu que vostè ha adoptat en formular la seva interpellació.

Començaré pel final : el camí de Barcelona a l'Autònoma l'he fet moltes vegades, senyor Ayguadé, i he vist els horts tan bé com vostè els hagi vist o més. També li podria dir que això és responsabilitat municipal —sí, i tant!—, i que no hi ha manera d'aconseguir que els alcaldes que han donat passes endavant en aquest sentit..., després moltes vegades s'han retirat. Però, bé, aquest no és el tema de la interpellació; per tant, deixem-ho.

Ara bé, jo no he dit, senyor Ayguadé —posant els punts sobre les is en algunes de les coses que vostè ha dit—, que aquesta situació només es doni a Lleida, la manca de potabilitat, no ho he dit això. He dit que teníem un interès especial en Lleida, perquè a Lleida és on aquesta situació era més alarmant i es traduïa en més infeccions de caire entèric, és a dir, produïdes per la boca; generalment per l'aigua, però també, de vegades, pels aliments; perquè, si vostè es repassa aquelles taules que li he dit, veurà que també són les comarques septentrionals de Lleida les que tenen una incidència més alta, de molt, de brucel·losi, o sigui de febre de Malta, i això és cert que no és a través de l'aigua, sinó que és a través de la llet o dels productes lactis que es transmet. Evidentment, i d'intoxicacions no solament se'n poden donar per l'aigua, sinó per la llet, pels productes lactis —com acabo de dir— i per molts tipus d'aliments, i, especialment, per verdures procedents d'aquests horts regats, de vegades —encara que sembli mentida—, amb aigües fecals. I aquest és el gran perill, des del punt de vista de la intoxicació alimentària.

El que passa és que el que li puc negar d'una manera absolutament rotunda, senyor Ayguadé, és que aquestes mesures, les de publicar els noms dels ajuntaments, sí, però les mesures de vigilància i d'anàlisi de totes les aigües de Catalunya no es fan només a Lleida, només faltaria!, això ho fem a tot arreu,

amb la mateixa intensitat, són les mateixes persones... Senyor Ayguadé, per favor, permeti'm, no em digui que no, jo sóc el Conseller de Sanitat, jo sé el que dic que facin i jo sé la vigilància que es fa per part dels nostres delegats i per tota la xarxa de farmacèutics titulars sobre el tema de l'aigua potable, que és un dels temes més importants des del punt de vista sanitari.

Finalment, molt breument, jo li diré que aquesta coordinació que el senyor Ayguadé, doncs, demana ja existeix. I no hi ha dubte que nosaltres estem en estret contacte tant amb la Conselleria de Governació, en el moment de fer el Pla d'Obres i Serveis —que, moltes vegades, han consignat subvencions importants per a això—, i també amb la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, que, durant aquests últims temps, ha solucionat problemes de dotació o d'accés d'aigua en quantitats suficients a petits municipis. Per exemple : la Direcció General d'Obres Hidràuliques, sense comptar, en aquest cas, la Junta d'Aigües, ni subvencions a situacions especials, ha donat 810 milions de pessetes de subvencions entre 1982 i 1986; i, en casos justificats, s'han realitzat a més a més estacions potabilitzadores —només esmentaré pobles de les comarques lleidatanes— a Agramunt, a Mollerussa, l'abastament a les Garrigues i a molts d'altres. En definitiva, gràcies, senyor Ayguadé, per treure a la llum pública un problema que és realment molt important, que és de la màxima importància —ho repeteixo— per a la salut del nostre poble, que hem avançat molt en aquest camí, però que no hi ha dubte que encara ens queden passes per donar per arribar a una situació ideal. Jo estic convençut i completament d'acord amb el senyor Ayguadé que això ho hem de fer entre tots i amb la col·laboració de totes les administracions públiques, sigui quin sigui el seu caire polític.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Consell Assessor i Coordinador de Protecció de Menors

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la interpel·lació següent, que és la que fa al Consell Executiu sobre el Consell Assessor i Coordinador de Protecció de Menors, que l'ha de formular la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys i els Diputats Il·lustres senyors Francesc Casares i Xavier Soto, del Grup Socialista. El senyor Soto té la paraula.

El Sr. SOTO : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, el 13 de juny de 1985 es publicà al *Diari Oficial de la Generalitat* la Llei de Protecció de Menors, que en el seu Títol Tercer creava el Consell Assessor i Coordinador de Protecció de Menors. Aquest Consell havia de tenir especial cura per vetllar, assessorar i potenciar una política global d'atenció a la infància i la joventut dintre de les competències que preveia l'esmentada Llei.

El 27 de desembre de 1985 es regulà pel Decret 380/1985 el funcionament d'aquest Consell Assessor i Coordinador de Protecció de Menors. Aquest Decret establia que el Consell s'hauria de reunir ordinàriament, com a mínim, una vegada cada sis mesos i, extraordinàriament, sempre que ho disposés el seu president, l'Honorable Conseller de Justícia, i establia que aquest Consell elaboraria una memòria anual per tal de presentar-la a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana del Parlament de Catalunya.

na del Parlament de Catalunya.

Dos anys després de l'aprovació de la Llei, és obvi, primer, que aquest Consell tan sols s'ha reunit dues vegades, malgrat l'obligació que aquest Consell es reuneixi una vegada cada sis mesos; que l'última reunió del Consell Assessor es va produir el 26 de novembre de 1986, és a dir, fa un any que el Consell Assessor i Coordinador no es reuneix, i, òbviament, el Consell Assessor no va elaborar la memòria anual corresponent a l'any 86, ni, òbviament, el Conseller de Justícia va complir allò que estableix l'article 22, paràgraf tercer, de la Llei de Protecció de Menors, que diu que el president del Consell Assessor i Coordinador o la persona en la qual aquest delegui ha de compareixer una vegada l'any, com a mínim, davant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, per retre compte de les tasques d'aquest Consell i per fer les recomanacions que consideri pertinents sobre la manera de millorar l'actuació pública en aquesta matèria.

Òbviament, amb tan sols dues reunions celebrades per aquest Consell Assessor i Coordinador no ha pogut complir de cap de les maneres les funcions que les lleis li encomanen. En concret, l'article 23 de la Llei encomanava les següents funcions al Consell Assessor i Coordinador : a), elaborar recomanacions per millorar l'actuació de l'Administració pública en els diferents camps que afecten la problemàtica del menor. Que nosaltres sapiguem, aquest Consell, fins al moment, no ha elaborat cap tipus de recomanació. b), assessorar les iniciatives legislatives que es presentin en aquesta matèria. És cert que no ha assessorat, però també és cert que no s'ha presentat cap iniciativa legislativa. c), proposar punts d'actuació que possibilitin una intervenció coordinada. El Consell Assessor no ha proposat, fins al moment, cap punt d'actuació que possibiliti aquesta intervenció coordinada, a dos anys de la seva creació per llei del Parlament. I, d), li encarregava també detectar els buits d'actuació i les irregularitats que es puguin produir.

Nosaltres ens hem de preguntar si és que no hi ha recomanacions a fer, si és que no hi ha buits, si és que no hi ha punts d'actuació a proposar que puguin possibilitar una intervenció coordinada, o és que, senzillament, la inoperància que, per responsabilitat òbvia del president d'aquest Consell, el Conseller de Justícia, no ha pogut complir les seves funcions.

Nosaltres hem llegit atentament, escrupolosament les actes i tota la documentació presentada en aquestes dues reunions; hem parlat amb membres que formen part d'aquest Consell, i aquesta impressió del Grup Socialista, que aquest Consell és, en aquest moment, un consell ralentit, un consell que no es reuneix, és també una impressió compartida.

Hi ha un tema probablement més important que el mateix ralentiment de la marxa del Consell Assessor i Coordinador, que és, efectivament, el problema de fons, allò que el Consell Assessor i Coordinador de Menors havia de resoldre, és a dir, allò que l'article primer del Decret que regula el Consell Assessor diu, que el Consell Assessor «tindrà especial cura de vetllar, assessorar i potenciar una política global d'atenció a la infància i a la joventut». Aquesta política global continua brillant per la seva absència. L'Administració de la Generalitat ha heretat l'estructuració orgànica del Govern central, que significa una compartimentació administrativa de les prestacions en aquest àmbit, i amb l'accentuació de la incidència diferenciadora entre les prestacions a la població global i les prestacions

a la població amb determinats problemes.

Continuem sense tenir referències d'una política global explícita en aquest camp, i continua existint una ambigüitat i una ignorància organitzativa d'unes instàncies respecte a les altres, i una permanent manca de coordinació institucionalitzada.

No em refereixo tan sols als problemes que hi pugui haver entre la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors i la Direcció General de Serveis Socials, sinó que vaig més enllà, a la no-existència de coordinació amb cap departament, amb cap direcció general que té també competències en aquest tema.

En definitiva, voldríem saber, senyor Conseller, per què fa quasi un any que no es reuneix aquest Consell? Per què vostè no va donar comptes en aquest Parlament, com ho havia d'haver fet l'any passat, de les tasques d'aquest Consell? Per què són tan escassos els resultats pràctics d'aquest Consell? Per què encara continua existint una descoordinació tan important, com ho és en aquesta matèria, en el si del Consell Executiu?

I, avançant-me ja a la seva contestació, jo no voldria que vostè em contestés que no em preocupés, que vostè ha convocat per a demà el Consell Assessor i Coordinador de Protecció de Menors; evidentment, vostè l'ha convocat posteriorment a la presentació de la nostra interpellació. Nosaltres creiem... (*Remor de veus.*) Això, no digui que no, perquè són senzilles dades objectives; s'agafa el registre d'entrada de la interpellació en el Parlament i s'agafa el registre de sortida o la convocatòria del Consell Assessor, i es veurà que, efectivament, és posterior.

Per a nosaltres, això no és una resposta. Nosaltres volem saber per què, durant un any, aquest Consell no s'ha reunit; per què no s'ha donat aquesta memòria; per què aquestes funcions que la llei li encomanava no han estat complertes i no es veuen per enlloc.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Joaquim Xicoy) : Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, jo no sé per què em fa la interpellació, perquè, si ja s'avança al que jo li contestaré... Vull dir que, llavors, no cal, eh? Sí, es reunirà demà.

De tota manera, jo voldria fer notar, i sense cap ànim polèmic, que, quan es fan els còmputos dels terminis, doncs, que es facin bé, perquè, naturalment, i això —faig una referència perquè em cou molt, eh?—, no fa gaire s'ha fet una roda de premsa pel seu Grup, i diu : «És que la Generalitat, des del 1840 no ha fet res en matèria de presons», i s'oblida que fins al 44 no va tenir competències.

Bé, en aquest cas, senyor Aleu, el Consell Assessor i Coordinador de Protecció de Menors de Catalunya va tenir la seva sessió constitutiva el 6 de maig de 1986, de manera que jo entenc que l'any de la seva actuació s'ha de comptar a partir d'aquesta data, perquè, si no, presentar-li una memòria, eh?, de quatre o cinc mesos d'actuació, no semblaria seriós i, segurament, si s'hagués presentat d'aquesta manera, m'hauria dit : «Escolti'm, una mica de seriositat».

Bé, llavors resulta... Fem el còmput bé i anem a parar al maig-juny del 1987 darrer. Què passava en aquestes dates? Vostè sap perfectament que hi havia unes eleccions municipals que van canviar la composició i el cartipàs dels nostres ajunta-

ments i de les nostres diputacions, i vostè sap perfectament que en aquest Consell hi ha els presidents de les diputacions de Catalunya i hi ha representants de l'Associació Catalana de Municipis i de la Federació Catalana de Municipis. Què havíem de convocar, una reunió amb uns senyors que cessaven, que no tenien representativitat? Lògic i normal era esperar que estiguessin constituïts els nous ajuntaments, les noves diputacions, i un cop constituïdes i passades, naturalment, les vacances parlamentàries, procedir a convocar la Comissió per escoltar la memòria, per tenir coneixement de la memòria redactada, com també demanar l'oportuna compareixença davant de la Comissió de Justícia i Seguretat Ciutadana del Parlament de Catalunya per donar compte d'aquesta memòria i de les altres activitats.

Bé, jo crec que, si vol més aclariments, després els li puc donar, en el segon torn.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Diputat vol tornar a intervenir? (*Pausa.*)

El Sr. SOTO : Moltes gràcies, senyor President. Hi ha moltes preguntes que han quedat, de tota manera, sense resposta, no? De tota manera, és relativament fàcil, quan un Conseller respon en la primera intervenció, dir : «Bé, se m'esgota el temps, no puc respondre-li, li respondré a la segona», i, com que saps que després no tens torn de contrarèplica, aleshores et diu el que vulgui, però avui ni tan sols ha esgotat el temps. En tres minuts hem «cepillat» l'expedient.

Segona consideració. Vostè diu que fem bé els terminis. Sí. En tot cas, deixi'm dir-li : la Llei és del 13 de juny del 85; el Decret de regulació, del 27 de desembre del 85, però és igual, li ho concedeixo —malgrat que, en tot cas, si va tardar a constituir-se el Consell Assessor, a fer-se la reunió constitutiva, alguna cosa hi tindrà a veure el president, que és el qui la convoca, no?, que el podia haver convocat perfectament el febrer, el març o l'abril. Però, bé, concedim-li-ho : 26 de maig del 86. Escolti, si comptem l'any, això acaba el 6 de maig del 87, no el maig ni el juny : el 6 de maig del 87. Ha passat un any; aleshores, és el moment de presentar la memòria, de venir aquí al Parlament i explicar-ho, eh? No s'ha fet. En la reunió que vostè convoca demà és quan comença a parlar per primera vegada d'elaborar una memòria; la convoca demà, suposem que la memòria es començarà a elaborar a partir de demà, i ja veurem quan arribarà al Parlament.

De tota manera, jo pujava a aquesta tribuna preocupat, però ara me'n vaig més preocupat, perquè vostè em dóna com a element de justificació del ralentiment del Consell Assessor que hi ha hagut eleccions municipals. Fa pocs dies, en el debat de política general, el President del meu Grup parlamentari assenyalava que ens situaríem fins a l'any 2000 amb quasi a elecció cada any, i si el problema és que, quan hi ha unes eleccions, el Consell Assessor s'alenteix, molt em temo que, aleshores, fins al 2001 el Consell Assessor no començarà a funcionar. (*Remor de veus.*) Deixi'm dir-li que aquesta explicació no és una explicació clara, perquè, és clar, l'any que ve tenim eleccions al Parlament de Catalunya, i vostè també pot deixar de ser Conseller, senyor Xicoy, i aleshores què passarà? No convocarem el Consell Assessor esperant a veure què passa en les eleccions? Jo crec que en aquest país tots ja som suficientment responsables democràticament com per pensar que hi ha coses que estan per sobre de les eleccions, i que si hi ha uns canvis que s'han de fer

a la composició, doncs, quan toquin, es fan, i mentrestant ens reunim i anem avançant feina.

De tota manera, deixi'm dir-li, deixi'm llegir-li paraules seves, no meves. Miri, vostè va comparèixer davant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana el 10 de juny del 86. En el curs d'aquella compareixença, va dir vostè : «Em proposo potenciar i millorar la coordinació institucional per atendre millor els menors de cada àrea competencial, tenint presents els criteris que marca la Llei de Protecció de Menors, i, en aquesta línia, potenciar el Consell Assessor de Protecció de Menors com a òrgan de coordinació entre tots els estaments que implicats implicats en aquest àmbit. Ha començat a funcionar, aquest Consell Assessor, però és evident que s'ha de potenciar i jo em proposo impulsar al màxim l'actuació d'aquest Consell.» Però, després, en el transcurs d'aquella compareixença, vostè va dir més, respecte a una pregunta que li presentava la senyora Rosa Barenys. Va dir vostè, textualment : «Bé, jo he dit que un dels meus propòsits era potenciar el Consell Assessor; s'ha reunit amb anterioritat, això sí que, pels pocs dies que fa que sóc a la Conselleria, m'he atipat de llegir coses del passat, i ho sé : s'ha reunit un sol cop. Això no pot ser! Per consegüent, em proposo que aquest Consell Assessor es reuneixi.» Miri, aquest Consell Assessor que es va constituir el maig del 86, el juny del 86 s'havia reunit una sola vegada, vostè deia que «això no pot ser», i resulta —un mes, eh?, un mes i una reunió, i «això no pot ser»—, i, després, triga un any, vostè, a convocar-lo, de novembre a novembre, i em diu que no em preocupi. «Això no pot ser», negre sobre blanc —bé, negre sobre groc, en aquest cas—, *Diari de Sessions* de les Comissions del Parlament de Catalunya.

Jo crec que això no és seriós, no és rigorós.

I, després, hi ha el problema de fons, que no és fer reunions o deixar de fer reunions, que és el problema que els objectius que es proposa el Consell Assessor, que proposàvem aquí, en aquest Parlament, amb la Llei, els que se li dicten per reglament, no s'estan complint; això és el problema de veritat. No s'estan complint! Només cal llegir les actes del Consell Assessor, parlar amb els qui en formen part : aquests objectius no s'estan complint. No hi ha cap recomanació a les administracions públiques per veure com es millora el treball en aquesta matèria. No s'ha detectat encara cap buit d'actuació! Qualsevol professional de temes de menors o de serveis de Catalunya s'escandalitzaria en aquests moments! No se n'ha detectat cap, ni cap irregularitat, etcètera. Podríem parlar de les quatre funcions de les quals cap s'ha complert.

I el problema de fons : hi continua havent descoordinació entre el seu Departament i el de Serveis Socials; continua faltant una política global per a temes de menors, per a temes d'infància i joventut en el si del Consell Executiu de la Generalitat, i, en això, el Consell Assessor hauria pogut estar un bon instrument, i no ho és exclusivament per responsabilitat de vostè.

En tot cas, com que veig que s'encén el llum, sé que vostè tindrà ara un torn de resposta en què podrà dir-ho gairebé tot, perquè jo ja no li podré respondre; en tot cas, estudiarem si presentarem o no una moció, però jo el que li demanaria, ja que vostè ha convocat una reunió per a demà, és que no hagi de tornar a esperar que un altre Grup parlamentari o el nostre presenti una altra interpellació per tornar a reunir el Consell As-

essor de Menors.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Moltes gràcies, senyor President. Senyor Soto, no es lamenti que es convoqui, segons creu vostè, el Consell Assessor pel fet que vostè fa una interpellació, perquè això li demostra l'efectivitat del control parlamentari del seu grup, eh? Jo dic que no és aquest el motiu, però vostè se n'hauria d'alegrar, eh?, i sobretot de la falta de prepotència del grup majoritari; em sembla que és un motiu d'alegria per part seva, de manera que no se'n lamenti, d'això.

Bé, jo li haig d'aclarir uns quants punts : la memòria està feta i en la reunió de demà el Consell tindrà coneixement de la memòria, i tindrà coneixement de tot el que s'ha fet, perquè vostè ha de saber —ja que fa una interpellació, suposo que ha de conèixer a fons el que passa en el si del Consell—, vostè deu saber que el plenari del Consell va acordar treballar en virtut d'unes comissions especialitzades i que aquestes comissions s'han reunit; em diu que sí; per tant, no cal que li lleixi totes les sessions en què s'ha reunit; de manera que no és veritat això que hi hagi hagut dues sessions; les comissions per què el plenari va acordar treballar s'han reunit : comissió constitutiva, 6 de maig; el dia 30 de juny, comissió reduïda per elaborar el pla de treball; el dia 26 de novembre el Consell Assessor es torna a reunir; el dia 28 de gener del 87, Comissió de Recursos; el dia 30 de gener del 87, Comissió de Maltractaments; el dia 11 de febrer del 87, Comissió de Recursos altre cop; el dia 27 de febrer del 87, Comissió de Maltractaments, que es torna a reunir el 16 de març del 87 i es torna a reunir el 15 de maig del 87; i el 29 de maig, que és demà, es reunirà el Consell Assessor, que tindrà coneixement i detall explícit de tots els treballs fets per la Comissió; de manera que no avancem el debat. Com que la Comissió tindrà coneixement de la memòria i, a més, el Conseller compareixerà amb molt de gust davant de la Comissió —tal i com està marcat—, aleshores, si no li satisfà la Comissió, la memòria, podrem parlar a bastament de totes les qüestions.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre la presentació d'un projecte de llei de regulació de l'ús de les tècniques de fecundació artificial

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la interpellació següent, que és la que sobre la presentació d'un projecte de llei de regulació de l'ús de les tècniques de fecundació artificial vol formular el Diputat Il·lustre senyor Albert Alay, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, en aquest Parlament ens acostumem a fer lleis que no es compleixen, a aprovar mocions que després tampoc es compleixen, a aprovar resolucions que tampoc es compleixen —i aleshores diu que no són iguals que les mocions— i també, naturalment, a fer promeses, que les promeses encara es compleixen menys per la pròpia natura o naturalesa del tema. No

hi ha, evidentment, cap mena de respecte de l'Executiu respecte al nostre Parlament.

El Govern de la Generalitat es troba a vegades que quan hi ha una iniciativa parlamentària d'un altre grup, d'un grup que no sigui el de la majoria, té com una mena de vergonya d'arribar tard, d'arribar més tard, i vol avançar-se, i a vegades, doncs, fent afirmacions que no escauen i que no s'adiuen a la realitat. Ells no volen que ningú admeti que se'ls passa davant amb una iniciativa parlamentària.

Un cas concret : en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* del 2 de desembre del 85 —ja parlo de fa prou mesos— es va publicar una Proposició de Llei sobre la Regulació de Tècniques de Fecundació Artificial, que presentava el nostre Grup. L'endemà mateix d'haver presentat nosaltres al Parlament la nostra Proposició de Llei el Departament de Justícia va fer unes declaracions dient que ja feia sis mesos que s'havia constituït una comissió interdepartamental per elaborar un projecte de llei sobre el tema i que en poc temps es presentaria. El 12 de febrer següent, és a dir del 86, es va debatre la presa en consideració de la nostra Proposició de Llei, que no va ser acceptada, però es va ratificar que, efectivament, aquesta comissió existia.

La constitució d'aquesta comissió no va ser publicada ni en el DOGC ni en cap document, en cap butlletí de la Generalitat, i aleshores ens trobem que el Govern encara no ha presentat el projecte de llei, ni se n'ha dit res més, ni en sabem res, hi ha un obscurantisme total —no sabem si per voluntat de no presentar-ho—, i és per això que nosaltres volem que ara el nou Conseller de Justícia, o el que abans ho era i que avui ho és de Governació, ens diguin clarament en quina situació està.

Jo mateix he presentat una pregunta a respondre per escrit en la qual demano : data de constitució d'aquesta comissió interministerial; demano també qui en formava part en aquell moment; demano també quins canvis hi ha hagut des de la seva fundació, i, naturalment, quin és l'estat dels seus treballs, perquè suposo que si ja feia sis mesos que hi treballaven i hi porten ja tant de temps, suposo que deuen fer vostès un projecte de llei que serà la perfecció absoluta.

Com que per a nosaltres és un tema molt important, perquè pensem que allò que fa la medicina privada o que està en mans privades, que està en mans de societats amb finalitat de lucre, doncs, pot tenir certs vicis de funcionament i creiem que ha d'estar subjecte a una normativa legal prou àmplia, pensem que és imperdonable que encara avui no s'hagi presentat el corresponent projecte de llei que tantes vegades es va prometre.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, Il·lustre senyor Alay, d'obscurantisme res, res d'obscurantisme, tot està molt clar.

Sembla que vostè no té encara coneixement de la resposta que ha donat per escrit la Conselleria en relació amb la seva pregunta escrita que va fer, i aleshores jo faré referència, doncs, no solament a la interpellació, sinó també a la pregunta, perquè està tot involucrat.

Miri, senyor Alay, hi ha hagut dues comissions : la que vostè es refereix de les declaracions del meu antecessor va ser una comissió que va designar la Conselleria de Justícia, que va estar treballant uns quants mesos, formada per una sèrie

d'autoritats en la matèria mèdica i jurídica, que va estar treballant durant uns mesos —com he dit—, i després hi ha una altra comissió, que va ser creada per decret de la Generalitat, que és una comissió conjunta, designada pels departaments de Sanitat i de Justícia, a la qual es va confiar en aquest cas ja una missió específica d'elaborar un informe dins el termini de nou mesos —i suposo que els nou mesos són una pura casualitat, perquè és el període normal de gestació—, perquè elaborés un informe. I el que són les coses, eh?, resulta que en aquests moments s'estan complint els nou mesos i l'informe està fet.

Si no hagués estat per la sessió plenària d'avui d'aquest Parlament, en aquestes hores el Conseller Laporte i jo mateix estaríem a la Conselleria de Sanitat rebent els comissionats que ens faran entrega de les conclusions del seu estudi. Aquestes conclusions, naturalment, com que no se n'ha fet entrega oficial, jo crec que és un deure no anticipar-los-les; oficiosament les coneixem, perquè hi ha un representant del Departament de Sanitat i un representant del Departament de Justícia; per consegüent, en tenim un coneixement oficiós; però crec que fins al moment que la comissió no hagi entregat oficialment al Consell Executiu de la Generalitat aquestes conclusions, crec que no les puc fer públiques; ara, el que sí que li puc garantir, en nom del Conseller de Sanitat i propi, és que, naturalment, aquestes conclusions tindran la consegüent difusió, i aquestes conclusions seran la base dels projectes legals que vindran en aquest Parlament com a conseqüència d'aquest informe.

Haig de fer notar que els projectes legals que poden venir en aquest Parlament, els projectes de llei, doncs, hauran de ser sobre la matèria civil i, en tot cas, sobre la matèria sanitari-administrativa, perquè hi ha un gruix important de matèria que no és competència, malauradament, de la Generalitat, del Parlament de Catalunya, que és tota la qüestió penal, perquè naturalment totes les tècniques que no siguin legals, evidentment, hauran de tenir determinades sancions dins de l'àmbit penal, en el qual no serà possible entrar-hi.

Si vol més explicitació sobre el que acabo de dir, senyor Alay, amb molt de gust en el segon torn li'n donaré.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat interpellant vol tornar a intervenir?

El Sr. ALAY : Des de l'escó estant, senyor President, per donar les gràcies per la informació que ens ha donat el senyor Conseller. De tota manera, l'única cosa que ha fet és confirmar el que jo he dit, i he vingut a dir que només es movien quan se'ls empenyia, i quan els vam empènyer amb una Proposició de Llei que no els va agradar, doncs, aleshores es van moure; es van moure a dir que havien constituït una cosa que potser no s'havia constituït, o si es va constituir ningú no en sabia res, i ara resulta que dona la gran coincidència, senyor Xicoy, que, fixi's, avui precisament que tenim Ple la comissió els hauria hagut d'entregar a vostès tota la informació per poder elaborar el projecte de llei.

Aleshores, davant de situacions d'aquest tipus, em permeto, doncs, dubtar-ho, sense ànim de ferir la susceptibilitat dels senyors que ocupen els bancs del Govern.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Sí. Il·lustre senyor Diputat, vostè pot posar en dubte —com vulgui— el que diuen

els senyors que s'asseuen al banc del Govern, però és que en aquest cas vostè està posant en dubte, està posant en dubte el Doctor Bragi, el Doctor Pere Fintòria, el Doctor Francesc Abel, el Doctor Pere Barri, el Doctor Joan Esteve i Altarrida, el Doctor també, en dret, senyor Guàrdia Canela, el Doctor Lluís Puig Ferriol, el Doctor Francisco Rivero y Hernández, la Doctora Encarna Roca i el Doctor Joan Antoni Vendrell i Díaz; quasi tots són catedràtics de les nostres facultats. No crec que aquests es prestin a fer el joc al Govern de fer veure que han treballat durant nou mesos en una comissió que no existia.

Moltes gràcies.

**Interpellació al Consell Executiu sobre
la semblança entre els uniformes emprats
per companyies privades de seguretat
i els dels Mossos d'Esquadra**

El Sr. PRESIDENT : Tenim ara a la vista la interpellació que ha de formular al Consell Executiu sobre la semblança entre els uniformes emprats per companyies privades de seguretat i els dels Mossos d'Esquadra, que vol formular l'Il·lustre Diputat senyor Joan Esteve i Oriol, del Grup Popular, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el problema que arrenca aquí ja d'una pregunta nostra de fa molt de temps, concretament del març del 87, on dèiem què és el que pensava fer el Consell Executiu per evitar el que nosaltres creïem que era una apropiació d'una imatge; ens hem permès distribuir als portaveus dels grups la publicitat d'una caixa d'estalvis molt important a casa nostra on apareix un vigilant privat d'empreses de seguretat amb l'uniforme exactament el mateix que el dels Mossos d'Esquadra, llevat de la jaqueta, ja que porta pantalons blaus marí —no es veuen les sabates—, camisa blanca, corbata fosca, una gorra o capell blau de marina amb un escut i un ribet vermell a tot al volt, i l'únic que canvia és la jaqueta, on fins i tot les espatlles resulta que també són vermelles.

Bé, nosaltres vam preguntar això pensant que el Consell Executiu no en tenia coneixement, i quina és la nostra sorpresa quan, emprant encara una vegada més que tot allò que afecta a Catalunya no és aliè al Consell Executiu de la Generalitat, resulta que aquí s'aplica aquesta regla al revés.

I resulta que l'Honorable Conseller de Governació es posa al darrere d'un precepte legal dient : «És que l'article vuitè del Reial Decret de 10 de març del 78, sobre empreses privades de seguretat diu que l'Estat, l'Administració central, té la competència per homologar els uniformes, i que, per consegüent, aquesta és una responsabilitat exclusiva de la Direcció General del Estado», deu voler dir «de Seguridad del Estado», «i, per tant, és l'encarregada de vetllar i fer complir aquesta norma».

Deixant de banda que nosaltres entenem que aquesta no és una competència per vetllar i fer complir, de la Direcció General, perquè això no ho diu pas el precepte —el precepte parla únicament i exclusivament de l'homologació i res més—, nosaltres creiem que, fins i tot en la negada hipòtesi, des d'un punt de vista dialèctic, que això fos així, crec jo que Catalunya no pot quedar completament aliena al fet d'aquesta apropiació d'uniformació, si més no parcial, i d'imatge, perquè en definiti-

va s'està induint a l'equivocació, fent com si tot fos el mateix, quan —com moltes vegades hem vingut denunciant aquí— resulta que tot és molt diferent; perquè, una vegada més, hem de manifestar —ja públicament, per si no fos clara la nostra posició al respecte— la nostra oposició, en tant que sigui possible, que mesures com són les de seguretat i ordre públic estiguin encomanades a empreses privades, les quals, per cert, resulta que protegeixen els locals de Molins de Rei d'una determinada entitat fins a la vigília on hi ha el risc de precintatge, i llavors sí, apareixen els mossos d'esquadra. I és per tot això, Honorable Conseller, que preguntem quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu pel que fa a la coincidència per part d'una companyia privada de seguretat, ja sigui parcialment, de la imatge i la uniformació de la nostra Policia Autònoma.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, és ben cert que el senyor Esteve i Oriol va adreçar al Consell Executiu una pregunta a contestar per escrit sobre aquest tema de la semblança de determinats uniformes utilitzats per agents de companyies privades de seguretat amb els dels mossos d'esquadra, i que en la resposta que se li va donar s'invocava aquest article a què ell ha fet referència, segons el qual nosaltres entenem que la competència, pel que fa a l'homologació d'aquesta uniformitat de les companyies privades, correspon a la Direcció General de Seguretat de l'Estat.

Però també és cert —i amb la mateixa franquesa amb què reconec una cosa n'allego una altra—, també és cert que nosaltres ja estàvem, en aquell moment, constatant aquest confusióisme que introduïa, en alguns casos —llavors molt esporàdics—, en l'uniformitat dels agents de seguretat l'actuació d'algunes companyies; que hi estàvem actuant i que esperàvem trobar-hi una solució.

Ara bé, en el curs d'aquestes gestions, i que, per cert, no anaven potser massa encaminades a un bon fi, es produeix la interpellació del Diputat senyor Esteve, que jo he de qualificar de molt oportuna i encertada; crec que aquestes interpellacions constructives, que tracten de donar impuls al Govern, doncs, cal celebrar-les i acollir-les sense cap classe de presumció —sembla que estigui repetint, potser, les paraules del Conseller que m'ha precedit en la interpellació penúltima, però realment és així.

De tota manera, jo li he de dir que sí, que el precepte que inicialment vostè cita, el Decret del 78, en el seu article 8, estableix clarament, estableix com ha de ser l'uniforme dels agents privats de seguretat, i diu que no pot assemblar-se —a més a més de descriure'l—, que no pot assemblar-se amb el de les forces de seguretat de l'Estat ni de cap altre ens territorial. Però hi ha un altre precepte, que és l'Ordre de 28 d'octubre del 81, que estableix el registre on han d'inscriure's totes les empreses privades de seguretat, en la qual Ordre es determina que, per a aquesta inscripció, les empreses hauran d'acompanyar, amb fotografia de color, uns exemples, de cara, d'esquena, de perfil, etcètera, de l'uniforme que utilitzaran els seus agents, i és la inscripció en aquest registre el que dona la patent d'actuació i d'utilització d'aquests uniformes. Per tant, jo insisteixo que la competència quant a l'homologació dels unifor-

mes, la seva acceptació, no depèn de nosaltres, sinó de la Direcció General de Seguretat.

Bé, nosaltres, que havíem detectat ja aquesta anomalia, i que estàvem procedint a l'estudi de més de trenta empreses de seguretat que actuen en l'àmbit de Catalunya, estàvem ja en vies d'actuar-hi, ho hem fet ara a base de completar aquest estudi, que no està definitivament acabat —hi ha casos, doncs, molt dubtosos de si realment s'indueix o no s'indueix a confusió—, però estem en aquesta tasca, i ens hem adreçat, precisament —perquè estic d'acord també que el fet que la competència sigui de la Direcció General de Seguretat de cap manera no ha de significar que nosaltres ens inhibim i que consentim en aquest confusió—, ens hem adreçat a la Direcció General de Seguretat, i ens hem adreçat ja a unes quantes empreses, com Zeprol, SA, Grupo A, SIPVA, etcètera, demanant-los explicacions respecte a la utilització d'aquest uniforme, la seva homologació, i alertant la Direcció General de Seguretat en aquest sentit. I, senyor Esteve, abans —m'antipo a la seva pregunta, i amb la sinceritat amb què, doncs, sempre em produeixo davant d'aquesta Cambra— ja he dit que aquestes cartes porten data 21 d'octubre darrer. És a dir que, conscient que aquelles gestions que es fan en el terreny administratiu i del contacte personal no tenen valor —tenen valor, naturalment, sobretot si aconseguixen un resultat, però no serveixen per acreditar, per justificar la tasca que es fa en un determinat sentit— s'han fet aquestes, s'han cursat aquests missatges per escrit, i anirem continuant amb aquesta tàctica, i ho hem fet, doncs, perfeccionant-ho en virtut d'aquesta interpellació. I jo puc assegurar-li —i amb això responc exactament als propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte als que vostè pregunta en aquesta matèria— que nosaltres completarem l'estudi de totes les empreses que actuen a Catalunya —empreses privades de seguretat, em refereixo— i que, en tots aquells casos que s'estableixi la possibilitat d'un confusió, que podria comportar conseqüències, doncs, efectivament greus, nosaltres no deixarem d'instar i d'insistir a la Direcció General —que, per altra banda, estem convençuts que ens donarà, com és lògic, tot el suport— perquè retirin aquestes homologacions o es facin les advertències conseqüents, sens perjudici que, a més a més, seguirem directament exercint la nostra pressió respecte a aquestes entitats perquè canviïn la seva uniformitat, cosa que, per altra part, no els ha de representar cap problema.

Gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre senyor Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. ESTEVE I ORIOL : De l'escó estant, senyor President. Jo li agraeixo, Honorable Conseller, aquests aclariments que ens ha fet; estic content que vagi redreçant-se aquesta situació; em congratulo de col·laborar, bé sigui per la via d'interpellació, que jo crec que sempre, sempre és positiva i constructiva, dic, estic content de col·laborar en aquest redreçament; però, malgrat tot, no em puc manifestar encara plenament satisfet. Per què? Perquè crec que hi ha un punt que la Conselleria potser oblida. Jo crec —i això vostè, com a jurista qualificat, crec que..., vaja, no tinc el menor dubte que ho copsarà plenament— que una qüestió és la legitimació per a l'homologació, la competència per a l'homologació, i una altra qüestió

completament diferent és la legitimació per exigir el compliment del que diu l'article vuitè del Reial Decret del 78 respecte a la semblança o no-semblança amb les forces de policia i d'ordre públic de l'Estat central o de les autonomies. És a dir, quin dubte cap —i això ningú ho nega— que és la Dirección General de Seguridad del Estado —em sembla que s'anomena així— la que té la facultat, la que té la competència per homologar, mitjançant aquest sistema de fotografies o de descripció? Però no és menys cert que si es produeix el supòsit —i nosaltres afirmem que s'ha produït— que aquesta homologació ha tingut lloc en contravenció amb el que preveu el darrer paràgraf del mateix article vuitè, quan diu : «En ningún caso el uniforme guardará semejanza o podrá originar confusión con los del personal de los ejércitos y fuerzas de seguridad del Estado, o de otros entes territoriales», nosaltres creiem que quan, malgrat l'homologació —en la qual és competent la Direcció General—, es produeix aquesta semblança que nosaltres denunciem, els ens de l'Estat o, si s'escau, els ens territorials, són els que tenen la legitimació —llegexi's «dret», i diria «obligació»— de palesar aquesta situació davant de la Direcció General, de denunciar-la, i exercir, si s'escau, les oportunes accions polítiques i jurídiques.

Nosaltres diem això, i no és cap exageració ni *boutade*, perquè potser a Madrid s'han homologat uniformes de determinades companyies de seguretat sense saber acuradament com van uniformats els nostres mossos d'esquadra; però, en qualsevol supòsit, crec que és un dret i una obligació del Consell Executiu denunciar aquest fet i intentar de reparar-lo. Bo és, senyor Conseller, que es facin les gestions prop de les empreses de seguretat, però crec que aquest no és el camí adient. El camí adient no és només cercar prop de les empreses que voluntàriament abandonin aquesta utilització que es presta al confusió, sinó exercir i exigir els nostres drets davant l'autoritat, que, amb encert o sense encert —nosaltres creiem que sense encert—, van homologar aquests uniformes dels quals nosaltres, en aquests moments, ens estem ocupant, i, per això, li agraeixo la seva explicació; crec que estem en un bon camí, però no estem en el camí més important, perquè el camí important és, evidentment, el polític i el jurídic, i no pas el de simples contactes amb les empreses, amb molt bona voluntat.

Moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Sí, gràcies; molt breument, senyor President. Senyor Esteve, estem d'acord. Jo potser he oblidat un detall; em semblava que l'havia mencionat. Quan he dit que estem fent gestions i que les hem fet a nivell de les empreses, potser he oblidat de dir que les havíem fet a nivell personal a la Direcció General de Seguretat —allà hi ha hagut canvis, com tothom sap— i que no havien arribat a prou bon fi, no pas per mala voluntat —d'això sí que n'estic absolutament segur, seguríssim—, i que potser tampoc la nostra insistència havia estat prou; però que ara sí que ens hi havíem adreçat per escrit —i, naturalment, també de paraula— i que jo tinc la carta, datada el dia 21 d'octubre —per tant, respon a la interpellació que vostè ha formulat—, a l'Excel·lentíssim senyor José M. Rodríguez Colorado demanant-li que prengui cartes en aquest assumpte; perquè aquestes homologacions estan fetes, evidentment, i les empreses, és clar, se'ns excusen

i s'escuden i es parapeten en elles per justificar el manteniment de la seva uniformitat. Per tant, estem completament d'acord, i jo no dubto que la Direcció General es preocuparà d'aquest problema, que nosaltres hi estarem a sobre, i que això es resoldrà com s'ha de resoldre.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Segon el substitueix en la direcció del debat.)

Interpellació al Consell Executiu sobre el respecte al contingut de les resolucions adoptades pel Parlament

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Moltes gràcies, senyor Conseller. La següent interpellació és la que presenta el Diputat Víctor Torres al Consell Executiu sobre el respecte al contingut de les resolucions adoptades pel Parlament. Té la paraula el senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Gràcies, Honorable President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari va presentar el dia 8 de setembre una denúncia d'incompliment de la Resolució 106/II, aprovada pel Parlament de Catalunya el 13 de febrer d'enguany. Era una resolució adoptada en conclusió del debat sobre l'Estatut d'Autonomia, debat —com vostès recorden— d'una cabdal importància.

La Mesa del Parlament va decidir no admetre a tràmit la nostra denúncia perquè l'article 126 del Reglament de la Cambra es refereix únicament a mocions, i no a resolucions. És una distinció ben subtil; nosaltres, en la nostra ingenuïtat, pensàvem que es podria tractar, per analogia, una resolució i una moció, i ens basàvem en el fet que, per exemple, el mateix índex del Reglament de la Cambra, allà on diu «mocions», diu «vegeu resolucions», i allà on diu «resolucions», diu «vegeu mocions»; és a dir, que en la nostra interpretació això era possible. Però, en fi, la Mesa, que és qui té la darrera paraula, va decidir que no era admissible a tràmit, i nosaltres, naturalment, ens vàrem inclinar davant aquesta decisió i la vàrem convertir en la present interpellació.

Mentrestant, el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* va publicar el dia 15 de setembre una comunicació de l'Honorable Conseller de Governació, registrada el dia 7, sol·licitant una sessió informativa de la Comissió primera per tal de retre compte del compliment de la famosa Resolució.

Amb sorpresa i amb disgust hem de constatar que la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat ha deixat passar dos mesos abans de convocar la reunió sol·licitada pel Conseller. Així, doncs, per una part, el Conseller sol·licita la reunió informativa el 7 de setembre, quan hauria hagut de fer-ho el 13 de maig si hagués respectat la Resolució del Parlament, cosa que representa ja un retard de sis mesos, i la Mesa de la Comissió, en lloc de recuperar el temps perdut, es concedeix un termini suplementari de dos mesos abans de donar compliment al mandat imperatiu del Parlament. Mandat imperatiu que fou donat —vostès ho recorden— a iniciativa del Grup majoritari de la Cambra, i el seu representant en aquella ocasió, l'Ilustre Diputat Ferran Camps, va dir textualment : «I, finalment, sembla que és important que aquest Parlament, que ha debatut amb intensitat aquesta temàtica, tingui una puntual informació dels avenços que es produeixin, que desitjàvem que es produïssin o, si sorgissin obstacles o situacions

no satisfactòries, també caldria que el Parlament en tingués coneixement. Per això nosaltres proposem la fórmula que el Govern, trimestralment, informi el Parlament a través de la Comissió primera.»

Aquesta proposta de Convergència i Unió quedava aprovada el 13 de febrer, i haurem d'esperar al mes de novembre per rebre les informacions que a dreta llei ens havien d'haver estat facilitades una vegada el 13 de maig i una altra vegada el 13 d'octubre. I que no se'ns vingui a dir ara, com s'ha dit recentment, que hi va haver les eleccions municipals o les vacances parlamentàries, o el debat de política general. Quan es va aprovar aquella Resolució, ja se sabia que hi hauria eleccions municipals, i se sabia també que hi hauria vacances a l'estiu!

Una resolució del Parlament, una resolució del Parlament, Honorable Conseller, senyores i senyors diputats, és una manifestació solemne dels representants de la voluntat popular, i no hi ha més excuses que valguin per justificar el seu incompliment. Proclamem, doncs, des d'aquesta tribuna, la nostra més enèrgica protesta contra aquesta manca de consideració del Consell Executiu envers la institució parlamentària.

Però això és una part del problema, n'és una part. És igualment preocupant que continuem sense informació sobre alguns punts importantíssims plantejats en la famosa resolució sobre l'Estatut. És cert, és cert que durant el debat de política general el President Pujol ens va explicar, per exemple, les gestions que s'han efectuat per obtenir la constitució del Tribunal Superior de Justícia i els resultats obtinguts, que, per cert, són altament negatius. També ens va parlar l'Honorable President del punt II, lletra a), de la Resolució, que insta el Consell Executiu a elaborar una proposta de proposició de llei a presentar al Congrés de Diputats que, desenvolupant l'article 3.3 de la Constitució, instrumenti el precepte constitucional de protecció de les diferents modalitats lingüístiques de l'Estat. I va dir-nos el President Pujol —i això és greu, senyores i senyors diputats—, si no ho recordem malament, que aquella Resolució ni s'havia complert ni es compliria perquè ell no hi estava d'acord, car segons ell no es podien posar al mateix nivell la llengua catalana i el bable, per exemple.

Fent abstracció de la valoració que es pugui fer dels arguments esgrimits pel President, ens cal fer constar la nostra més absoluta disconformitat amb la seva manera d'actuar en aquest cas concret. Si no s'estava d'acord amb aquella Resolució del Parlament, proposada, per cert, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, calia que ens vingués aquí el senyor Conseller o algun Conseller que ens ho digués i que ens donés les explicacions pertinents, però el que no es pot acceptar de cap manera és que es prengui la decisió de no elaborar un projecte de proposta recomanat pel Parlament sense que es tingui la consideració d'informar-nos-en complidament.

Per no cansar l'atenció de la Cambra, no repetiré els punts més importants de la declaració resolutiva del mes de febrer; ja ho vàrem fer en el transcurs del debat polític i no volem afegir-hi res més. Ja es va dir : lleis de bases abusives, competències exclusives no respectades, traspassos no efectuats, responsabilització fiscal no obtinguda, Junta de Seguretat bloquejada, etcètera, etcètera.

I encara parlarem menys del tercer punt, de la famosa Resolució que feia referència a la possible reforma de l'Estatut. El President de la Generalitat va explicar extensament quina era

la seva posició, i no creiem que el Conseller pugui afegir-hi gran cosa. Ara, el que ens ha sorprès, i ens ha sorprès desagradablement, és una declaració del President Pujol feta després del debat de política general als mitjans de comunicació, als mitjans de comunicació, afirmant que demanar la reforma de l'Estatut seria com admetre un cert fracàs de la política de Convergència i Unió —premsa escrita del 13 d'octubre, del 16 d'octubre, més exactament. No pretenem deduir d'aquesta declaració que la més alta magistratura del país supediti els interessos de la nació a les conveniències d'una coalició política determinada, però sí que s'hauria de reconèixer que no és bo, no és gens bo barrejar temes estatals de la més gran importància, com és la reforma de l'Estatut, amb la rendibilitat electoral que això pugui tenir o no tenir. Una vegada més, hem de cridar l'atenció de la Cambra sobre la necessitat de no confondre les institucions i els partits.

En resum, perquè considerem que el Consell Executiu no ha respectat l'obligació que tenia d'informar degudament i al seu temps el Parlament del desenvolupament de totes les gestions efectuades o no efectuades, de cara al compliment de la Resolució 106/II, del 16 de febrer, i per totes les consideracions que acabem d'exposar, és perquè el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya formula aquesta interpellació: quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu de la Generalitat per tal de respectar escrupolosament el contingut de les resolucions aprovades pel Parlament de Catalunya?

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Moltes gràcies. En nom del Consell Executiu, té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, d'antuvi crec que he d'expressar que em dol que potser algun petit retard —molt explicable, per altra part— en el compliment d'alguna resolució d'aquesta Cambra s'interpreti com a manca de respecte o falta de consideració quan, no cal dir-ho, que jo, personalment, i estic convençut que tots els membres del Govern de Catalunya, senten —i no pot ser d'altra manera— el màxim respecte per aquesta institució.

La motivació de la interpellació que estem debatent arrenca sobretot, segons ens acaba d'indicar l'Illustre Diputat interpellant, de la Resolució que es va adoptar com a conseqüència del debat sobre el compliment i l'aplicació de l'Estatut.

Aquest debat va tenir lloc, efectivament, el dia 13 de febrer, i la Resolució va ser adoptada aquell dia o el dia següent, però els terminis no es compten des del moment que s'adopta una resolució, sinó des que és publicada, i va ser publicada, aquesta Resolució, el dia 23 de febrer. Són deu dies que, pel que després diré, tenen la seva importància. No és desig, senyor Torres, de rectificar-lo; vostè ho sap també, això.

Bé, després del 23 de febrer van seguir les audiències que el Rei i el President del Govern central van donar al nostre President els dies 6 i 7 d'abril. Després, es va produir, el mes de maig, la primera reunió operativa de la Comissió de Coordinació, que, si bé havia estat constituïda el mes de febrer, havia quedat pràcticament inoperant, i, com a conseqüència d'aquestes visites del President de la Generalitat, va ser remoguda altra vegada i tornada a posar en funcionament, i pel maig s'ini-

ciaven les reunions realment operatives.

Bé, amb tot això, el dia 23 de maig, que es complien els tres mesos que segons un dels apartats de la Resolució que estem debatent, que motiva, millor dit, aquesta interpellació, es complien els tres mesos i hauria estat el moment que, d'acord amb ella, el Govern de la Generalitat hauria hagut de donar informació a la Cambra. Jo reconec aquí, no puc dir altra cosa, que no es va formular la petició de la sessió informativa en aquella data, però, hi insisteixo, que la demora és breu si es té en compte el següent.

Senyor Torres, realment les eleccions municipals no interrompen la vida parlamentària, però no hi ha dubte que des del 23 de maig fins a mitjan juny sí que la rutina de la vida parlamentària quedava plenament interrompuda. Que, a més a més, com a conseqüència d'aquest calendari que acabo d'exposar i que s'inicia amb les audiències del Rei i del President del Govern central al President de la Generalitat, i que les reunions de la Comissió de Cooperació no havien tingut lloc fins al mes de maig, es donava un període tan breu que no hi havia realment novetats, no hi havia pràcticament motius, raons, per informar el Parlament, perquè s'estava començant a posar en marxa el compliment de tota aquesta temàtica que ens havia ocupat en els dies del debat sobre l'Estatut. I després va venir l'estiu, que l'estiu sí, senyor Torres, l'estiu sí que interromp la vida parlamentària, i la petició d'una sessió informativa, signada per aquest Conseller —i aquí no és que vagi a escatimar de la crítica que se'm fa, no vaig a escatimar quatre dies, però sí que són quatre dies importants—, la petició que jo vaig formular no era el dia 7 de setembre, senyor Torres, sinó que era el dia 3 de setembre, i sí que és important, és molt important, i ho puc..., dic que va ser el dia 3 de setembre —em remeto al *Butlletí del Parlament* en què apareix la meua petició i amb data del 3 de setembre..., és important perquè, si no m'he equivocat, m'ha semblat que vostè deia que el dia 6 s'havia presentat una moció, una queixa per la falta de compliment d'aquesta Resolució, i, si la petició de la sessió informativa s'hagués produït el dia 7, com vostè assenyalava, podria semblar que anava a remolc d'aquesta comunicació que havia fet el seu Grup parlamentari a la Cambra, i no és així, perquè, com he dit, el dia 3 ja havia entrat en el Parlament, i el dia 3 de setembre és quan s'inicia, quan es reprèn realment la vida política i la vida parlamentària. De manera que, extingit l'estiu, el primer acte que es va fer des de la Conselleria i per respecte al Parlament, i en compliment d'aquesta Resolució: demanar aquesta sessió informativa. Si després els fets han portat que s'hagués retardat i que encara no s'hagi celebrat, no és culpa del Conseller que està en l'ús de la paraula.

Bé, això ens porta, senyores i senyors diputats, que no hi ha hagut tres mesos de demora, si descomptem els dos d'estiu, que no n'hi ha hagut més que un, i encara un mes que, si no el justifica, almenys l'explica el fet de les eleccions, amb els seus períodes preelectorals i postelectorals, quant a la rutina, a la continuïtat de la vida política del país.

Bé, això per un cantó. És a dir, hi ha compliment, encara que una mica demorat, de l'obligació d'informar.

Però és que, a més a més, la Resolució ha tractat de complir-se, jo diria que en tots els seus punts; potser no és en els límits temporals, de temps, d'una interpellació on podré explicar-ho amb detall; espero poder-ho fer en aquesta sessió informativa,

que crec que ha de tenir lloc molt aviat; però sí que em plau, aquí, anunciar ja —el President de la Generalitat ja en va fer referència en el debat de política general— que la petició del Tribunal Superior de Justícia ha estat repetidament reclamada, i jo li puc dir —i puc dir a tots els membres de la Cambra— que, quan vaig ser nomenat Conseller de Justícia, si no el primer —perquè no voldria equivocar-me—, un dels meus primers viatges a Madrid, amb motiu de saludar el llavors President del Consell General del Poder Judicial, senyor Sáez de Robles, i el Ministre de Justícia, senyor Ledesma, ja els vaig demanar que es constituís ràpidament —i parlo de més de cinc anys endarrere— el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i, si era necessari, de les altres comunitats, i vaig demanar, fins i tot, que es fes per una llei especial, per no haver d'esperar el desenvolupament de tota la legislació, que havia de culminar amb la llei de creació d'aquests tribunals.

I recordo que el senyor Ledesma em va dir —i podia tenir la seva raó— que, per coherència, no podia fer-se, aquest Tribunal no es podia constituir per una llei especial perquè, després, ens podíem trobar —que ell era enemic de les lleis especials— que aquella llei especial trenqués la coherència de tot el text legislatiu, que se n'estava iniciant llavors la preparació, i que va acabar amb la Llei Orgànica del Poder Judicial.

I des de llavors les gestions han estat ininterrompudes, abans i després de la Resolució del Parlament de què arrenca la interpellació que controto. El President va donar ja resposta, també, sobre el fet de la petició que es formulí un projecte de proposta de proposició de llei d'acord amb l'article 3.3 de la Constitució Espanyola.

Jo crec, senyor Torres, que les explicacions que va donar el President aquí, vostè no les ha reflectides amb prou precisió. No va dir que no la volia complir; va dir que, fins i tot, en seria iniciat el compliment, i que la Conselleria de Cultura, a qui correspon, havia elaborat un avantprojecte de llei, i que aquest avantprojecte de llei havia estat debatut en el si del Consell Executiu. Va dir que el Consell Executiu havia advertit del perill que, un cop aquest projecte de llei fos assumit per les Corts espanyoles, pel Congrés, inicialment, i el fes seu, a través d'esmenes, ens el poguéssim canviar, i que era convenient, abans, pactar-lo. I estem en aquest camí, en aquest camí de tramitar aquest pacte.

S'encén el llum; no puc explicar les accions que s'han fet pel que fa als altres apartats d'aquesta Resolució. Ho faré —espero, doncs, tenir molt properament l'ocasió de fer-ho— en aquesta sessió informativa. No puc parlar ni tan solament del tema de la reforma de l'Estatut, però, en definitiva, jo li asseguro, jo asseguro a la Cambra que el capteniment del Govern de Catalunya és complir les resolucions d'aquest Parlament, tant en els seus continguts com també en l'obligació de donar la informació que calgui, i que precisament en aquest sentit —i perquè no es reproduïxin algunes omissions que hi ha hagut, i que jo, sincerament, doncs, en fi les conec, les coneixen tots els membres de la Cambra—, que les conselleries hem estat exhortades a portar el registre adequat perquè no deixem d'informar sobre l'estat de cap d'elles en el futur, i així espero que es faci.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Té la paraula el senyor Torres per replicar.

El Sr. TORRES : Honorable Conseller, no ens hem de barallar per un dia més o un dia menys; vostè ha precisat els deu dies, 13, 23, publicació al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*. Jo voldria recordar-li —potser se li ha escapat— que, efectivament, la seva carta de sollicitud de reunió de la Comissió per informar-la degudament porta la data del 3, però vostè controla el registre, la data de registre, i vostè s'adonà que va ser registrada, la seva sollicitud, el dia 7, i el que compta legalment no és el 3, sinó que és el 7. Això ho pot comprovar consultant el registre.

Les audiències del Rei i del President del Govern... Jo vaig interrogar el President Pujol, aquí, des d'aquesta tribuna, sobre l'audiència reial i sobre l'audiència del President del Consell, i el President Pujol, doncs, em va dir molt amablement que el Rei no opinava en aquests temes i que, si hi opinés, ell no estava qualificat per dir-nos-ho a nosaltres. Va ser la resposta del President Pujol, perfectament comprensible, per altra part. I, quant a l'entrevista amb el President del Consell, jo no recordo que hagués fet al·lusió expressa a aquest tema, sobre el qual jo el vaig interrogar concretament.

La Comissió coordinadora, Honorable Conseller, potser val més que no en parlem, perquè a hores d'ara els resultats són tan minsos i tan migrats que, des del mes que es va constituir —si no ho recordo malament, des del mes de febrer— fins ara, no hem tingut res més que la retirada d'alguns recursos de mínima importància per part de l'Administració central i per part nostra.

Vacances. Bé, vacances, evidentment! Ara, jo voldria recordar a l'Honorable Conseller que, tractant-se d'un tema tan important com és el tema del debat sobre l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i sobre el contingut de les resolucions que varen ser aprovades, valia la pena que estiguéssim informats, encara que només fos per reprendre les paraules de l'Il·lustre Diputat del seu partit, el senyor Ferran Camps, quan deia que aquest tipus d'informacions se'ns havia de donar en el cas que sorgissin obstacles o situacions no satisfactòries, i també caldria, en aquest cas, que el Parlament en tingués coneixement. Vostè diu : «no hi havia novetats, no hi havia...», oh, però calia que ens ho diguessin, calia que nosaltres coneguéssim la marxa, la marxa de les resolucions que va aprovar el Parlament de Catalunya, i vostès no ens n'han dit res durant nou mesos.

Les eleccions, les eleccions municipals, jo no considero que sigui un element de suficient entitat per a interrompre l'esdevenidor de les institucions autonòmiques de Catalunya. A més, sabíem perfectament, el 13 de febrer, que hi hauria eleccions municipals el mes de juny. I això no va impedir que la Cambra, majoritàriament o unànimement, votés aquella Resolució. Per tant, no és «de rebut» el seu argument.

Bé, nosaltres creiem que hi ha hagut..., si no vol que ho qualifiquem de manca de respecte o de consideració, qualifiquem-ho d'una altra manera, però jo crec, Honorable Conseller, que tractant-se d'una resolució de la importància de la que varem votar el dia 13 de febrer, al final d'uns debats en els quals tots els partits polítics van expressar d'una manera clara i concreta quina era la seva visió del futur de la política autonòmica, i quan es va agafar el compromís d'informar trimestralment el Parlament de Catalunya del desenvolupament —bo o dolent!— d'aquelles gestions, això s'havia d'haver fet, i no s'ha fet.

Ara tenim convocada la reunió —si no ho recordo malament, el dia 10 de novembre—; anirem a aquesta reunió i escoltarem amb molta atenció, Honorable Conseller, les seves explicacions. I, per exemple, li preguntarem —ja li ho dic des d'ara— si s'ha preparat l'estudi sobre les mesures concretes d'ampliació de les capacitats d'autogovern mitjançant la utilització de l'article 150 de la Constitució, cosa de la qual ni vostè ni el President Pujol no n'han dit mai res, i és un compromís concret, agafat el 13 d'octubre. Vull dir que això és molt important. No es tracta d'una resolució sobre un tema de menor quantia; no, no! Es tracta de l'esdevenidor de l'autonomia de Catalunya, Honorable Conseller, i vostès no podien deixar el Parlament de Catalunya en el *suspense* i en la incertesa de saber quin resultat i quin esdevenidor s'albiraven per a les resolucions que nosaltres vàrem aprovar aquí majoritàriament i, algunes d'elles, entusiàsticament. Altres, no, però vostès tenien l'obligació, com a Govern de Catalunya, d'informar el Parlament de Catalunya, que és l'òrgan que té el més alt grau de sobirania del nostre poble.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : El senyor Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument —perquè qualsevol cosa que afegeixi al que he dit en el primer torn seria reiteració—, és a dir, ja he explicat el perquè d'aquest lleu retard, que crec que no mereix aquesta, podríem dir, severa admonició.

De tota manera, jo he reconegut que hi havia un petit retard, i he explicat el perquè. I, entre les explicacions, he alludit a aquestes audiències del Rei i del President del Govern. És cert, com diu el senyor Torres, que l'audiència del Rei podia no ser determinant, que era una audiència de tipus protocol·lari, però no així la que es va celebrar amb el President del Govern, perquè és arran, precisament, d'aquesta entrevista que s'impulsa la Comissió de cooperació i que aquesta comença a actuar. Els resultats poden haver estat primers, però no l'esforç que s'ha fet. Aquesta Comissió s'ha reunit dues vegades el mes de maig, dues vegades el mes de juny, i una, o potser dues, no ho tinc a la memòria, el mes de juliol; és a dir que la Comissió no que no va interrompre l'actuació durant l'estiu. Això significa que un ministre, uns secretaris d'Estat, tres consellers, el cap del gabinet jurídic central, un cap, avui dia, d'oposició a un ajuntament important de Catalunya es desplacin a Madrid, siguin rebuts, com he dit, per un ministre, per un secretari d'Estat, per alts càrrecs de la política de Madrid, i que es destini tot un matí a buscar solucions als conflictes que estan plantejats i evitar que se'n plantegin de nous. I, almenys, penso que aquest esforç és lloable; és lloable, tant per part de l'Administració central com per part de la nostra, i que mereixeria alguna consideració, perquè —i amb això acabo—, senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta Cambra pot demanar, pot instar el Govern de la Generalitat a actuar d'acord amb les resolucions que es prenen en aquesta Cambra; el que no li pot exigir és que, a més a més, assoleixi els resultats que nosaltres, tots plegats, desitjàvem.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor President.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Compliment de la Llei del Joc de Catalunya

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Passem ara al darrer punt de l'ordre del dia d'avui, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el Compliment de la Llei del Joc de Catalunya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, i, en el seu nom, el senyor Albert Alay en farà la defensa. Té la paraula el senyor Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, cada vegada que surto aquí a parlar sobre joc i sobre apostes, em vénen tots els mals. De tota manera, abans de començar, en fi, el debat de la Moció —que no serà una admonició, serà una moció—, voldria indicar a la Mesa que hi ha una greu transgressió del que jo vaig presentar, en el text. Jo, en el text, vaig posar, en l'article primer : «No fomentar-ne l'hàbit», amb «h», que vol dir «consum», és sinònim de «consum», i resulta que en el *Butlletí* del Parlament, i també en les correccions lingüístiques que han fet els serveis, en els dos casos, figura : «No fomentar-ne l'àmbit», és a dir, l'«abast». Aleshores, votàriem una bestiesa, perquè no és això el que diu la Llei, sinó que parla de l'«hàbit», i, naturalment, també vull fer, doncs, una observació i és que, respecte al segon punt, quan es tracta de parlar que el joc sigui administrat directament per la Generalitat, es refereix, naturalment, a les loteries, no pas a les màquines escurabutxaques, que n'hem parlat tantes vegades, i que en tornarem a parlar.

Bé, dit això...

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Senyor Diputat, ho comprovarem immediatament. Ja que és un error tècnic, el rectificarem.

El Sr. ALAY : Sí, sí, és un error tècnic.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Gràcies.

El Sr. ALAY : Bé. El primer punt. Jo vaig demanar, quan es va substanciar la interpellació al senyor Conseller, que consultés els serveis jurídics del Govern per saber si fer publicitat és vulnerar o no l'article 4 de la Llei del Joc. Ho és o no ho és? Avui, el senyor Conseller no ens ho dirà, perquè no li correspon.

Vostè vol fer passar el clau per la cabota, i el Govern vol fer passar el clau per la cabota fent-nos combregar amb rodes de molí. Això no pot ser! Publicitat, per definició, és estimular a quelcom. Sí o no? Aleshores, això és vulnerar la Llei del Joc.

El segon punt : no hem pogut treure l'aigua clara de qui gestiona les loteries, si ho fa l'Ens Públic de Jocs i Apostes o si ho fa Luditec. Naturalment que ho fa Luditec, perquè avui mateix, des d'aquesta tribuna s'ha dit : «Oh, és que a Luditec, doncs, s'han contractat determinats serveis com la distribució, i tal...» Home!, si se li contracta fins i tot la distribució, això és gestió, no se'ns vulgui també fer combregar en això amb rodes de molí.

El que passa és que el joc és el punt, és un dels punts febles del Govern de la Generalitat. En realitat, la cosa ja es va transformant de tal manera que, això, ja sembla una «estrapelada». És un autèntic escàndol la manera com s'està fent, però és que, a més a més, tot els surt malament, perquè, escoltin, vostès connecten la 6/49 i s'apaga el llum a tot Catalunya.

(*Remor de veus.*)

Bé, com se'ls acudeix usar una freqüència inadequada? Per això paguen a Luditec perquè els informi? Per això fan venir tanta gent, de Nova Zelanda i de més, perquè els faci la propaganda, si després no se'ls acut pensar que han de demanar una freqüència determinada, o que no la tenien encara concedida, o el que sigui? I no parlem dels diners que això costarà després, perquè, és clar, uns aparells serviran per als bombers, però la major part no servirà per a res.

L'apagada de l'altre dia no va ser per causa, naturalment, de la 6/49, però jo el que li puc assegurar és que, amb la política de joc que fan vostès, són capaços d'apagar la nostra capacitat de suportar una incompetència governamental (*rialles*), i això s'ha de dir així, perquè és que, si no, no ho volen entendre. I, és clar, no m'estranya res, perquè, és clar, si un Conseller de Governació resulta que signa cartes al dictat i, a més a més, les hi dicten en castellà i ho accepta, quan no calia, bé, doncs, escolti, després d'això quasi no cal parlar de gaire cosa. Però és que no hi ha responsabilitat, no hi ha sentiment de responsabilitat, i aleshores, a més a més, és clar, com que un està impacient amb aquestes coses, doncs, llegeix els diaris, i després encara algun conseller surt aquí i diu: «Oh!, és que només serviu per treure els diaris, per treure paperots i coses així...» No, escolti, la fallida aquesta de Friburg..., això agafa de ple a Luditec, agafa de ple una de les companyies que formen part de Luditec i que és la Imperial Trading. És o no és cert això? No vulguem escamotejar la realitat. Però no és més cert encara que el senyor Pujol, a *La Vanguardia* d'avui surten unes declaracions que diu: «Negó que la Generalitat estuvi fomentando el juego.» Si el senyor Pujol es llegís la Llei del Joc o vingués aquí més freqüentment, segurament no diria una cosa d'aquest gruix. I diu: «¿Acaso no se ha hecho publicidad sobre las apuestas hípcas, sobre la Lotería Primitiva o sobre el cupón de la ONCE?» Com que no ve aquí no se n'assabenta, però jo mateix aquí, en vuit anys, tres o quatre o cinc vegades he pujat i he parlat de l'ONCE i del que sigui, i de la primitiva!, però, és clar, el senyor President de la Generalitat no se n'assabenta.

El senyor Pujol va afirmar que el joc ens aportarà entre 7.000 i 8.000 milions de pessetes —i això que no juga, el senyor Pujol, al joc, bé, i me n'alegro, però és igual, ens fa jugar als catalans. Home!, és un mica gros. I diu: «Estamos convencidos de que si no hubiéramos puesto en marcha nuestro propio juego, la gente hubiese seguido jugando igual»; diu: «nuestro propio juego»; oh!, és que hi ha aquest «juego» i hi ha el rasca-rasca, eh? N'hi ha uns quants. En fi, no es pot actuar d'aquesta manera i fer afirmacions públiques d'aquesta manera. Però encara és més important que una d'aquestes celebrats que van fer venir vostès, el senyor David Clark, del Quebec, resulta que fa unes declaracions, una pàgina sencera d'un diari de Barcelona, en les quals diu, entre altres coses: «En cuanto al juego en general podemos ponernos de acuerdo en que es más o menos un vicio. Es verdad que en cualquier juego hay una parte negativa y que el dinero no es algo muy noble, sino que siempre es un poco sucio.» Bé, després afegeix: «Para la gente de la calle la lotería supone siempre una posibilidad de ganar dinero, pero tampoco es bueno que se gaste demasiado en el intento.» Per tant, no el fomentem. «En España se juega más que, por ejemplo, en Canadá, mi país;

creo que los datos son el equivalente al 6% del producto interior bruto en España frente al 1,5% en el caso del Canadá.» És obvi. Diu: «¿Por qué esa diferencia? Básicamente, porque en Canadá no hay casinos, no existe PROIECU, el bingo tiene escasa audiencia y son ilegales las tragaperras», quina sort!, «que aquí causan furor. Para mí las tragaperras son malas en cuanto crean adicción; en mi país, tragaperras y casinos se asocian históricamente a un mundo sórdido como el de Las Vegas o Atlantic City.» s'ha oblidat de Catalunya. «El juego», torna a dir, «es siempre una cuestión de aprendizaje, y en los países donde no existen otros, el más simple por ejemplo, rascar un boleto, puede crear auténticos viciosos.» I aquí estem rasant. (*Rialles.*) En el titular, el senyor David Clark també va recordar que al Quebec hi havia 6 milions; com a Catalunya, el que passa és que a Catalunya no hi són, perquè si hi fossin aquest Parlament tindria un senador més a Madrid, cosa que no tenim perquè ens falten unes desenes de milers d'habitants.

(*Ll. Sr. Vice-president Primer es reincorpora al seu lloc.*)

Bé, a mi em sembla que vostès fan un flac servei al país amb aquesta política, i de tota manera, pel que sí que els he de felicitar és per haver convidat el senyor David Clark, perquè ens podria assessorar a aquest Parlament —o al Govern millor, perquè em penso que al Parlament tenim la idea bastant més clara, almenys el Grup que jo represento en aquesta qüestió—, perquè jo comparteixo fil per randa totes les paraules que va dir en aquestes declaracions. Hi ha una gran diferència entre el senyor David Clark i jo: ell està dins del joc i jo no estic dins del joc —ens diferencia—; en tota la resta, hi estic totalment d'acord.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Corregeix ara a l'Il·lustre Diputat senyor Padullés defensar l'esmena a aquesta Moció.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, senyor Albert Alay, d'acord, d'acord i totalment d'acord, i, per tant, a alguns aspectes que vostè ha dit jo no hi faré referència, i per aclarir que l'esmena nostra és una esmena d'addició en funció del temps que té de vida aquest Parlament i en funció de les previsions que fa el Reglament per tal que el Consell Executiu vagi a informar a la comissió corresponent.

Jo crec que estem, davant del tema del joc, estem vivint una gran falsedat per part del Govern de la Generalitat; és a dir, una gran falsedat i una situació que jo no sabria com qualificar en relació amb la llei aprovada per aquest Parlament en l'anterior legislatura, la Llei del Joc. La gran falsedat és que no es promou l'hàbit del joc. Jo crec que qualsevol persona que vegi la televisió, només que la vegi durant un dia, arribarà a la conclusió que, la Generalitat, bona part de la propaganda que fa va en la direcció de promoure l'hàbit en el joc.

Per tant, aquesta no és la funció, entenem nosaltres, del Govern de la Generalitat, i està en contradicció amb la Llei aprovada per aquest Parlament —com deia— en l'anterior legislatura.

Què passa, per això? Qui juga a Catalunya? És evident que qui té cent milions de pessetes no juga ni a les escurabutxaques, ni a la 6/49, ni a aquestes coses; en tot cas juga a altres coses, però, a això, no hi juga. Qui juga a Catalunya? A Catalu-

nya juguen les classes populars, senzillament; juga la gent que té necessitats i que pensa que potser amb cinc duros o amb deu duros podrà aconseguir una quantitat que li permetrà fer algunes coses, o bé que li permetrà tirar endavant, i això és fomentar-ne l'hàbit, perquè es sustenta amb les necessitats de la gent, i això és fomentar-ne l'hàbit, i això és immoral, i això és absolutament immoral, i per això vam aprovar una llei que ho deia : que no podíem fomentar-ne l'hàbit. Aleshores, nosaltres, a Catalunya ens estem trobant que s'està fomentant l'hàbit des del Govern de la Generalitat. I això és així, i això és així.

Però, per altra banda, hi ha un altre element en el tema del joc, i és que estem en una situació de quasi monopoli, i la Llei també diu que s'impedirà el monopoli. Dels tres casinos que hi ha avui a Catalunya, Casinos de Catalunya, SA, tots, els tres casinos que hi ha, tots tres estan controlats per una sola empresa; CIRSA està controlada per una..., és un monopoli, i PRODIE-CU controla la 6/49 i a les tres, darrere de les tres —i no direm noms, perquè tots els sabem— hi ha les mateixes persones o part de les mateixes persones. Estem, per tant, en una situació de quasi monopoli. I la Llei, en aquest sentit, també l'estem, d'alguna manera, contradictori.

Amb què s'intenta salvar el Govern de la Generalitat en relació amb aquest tema? Amb alguna cosa que no s'ha demostrat i que no es podrà demostrar, que és que no es fomenta l'hàbit perquè no hi ha nous jugadors, sinó que hi ha un desplaçament : els que avui juguen a alguna cosa, demà juguen a l'altra. Aquesta és una cosa dita des d'aquesta tribuna, que jo demanaria que es demostrés; l'Honorable senyor Conseller va dir en el seu moment : «Ara no tinc aquí totes les dades, i tal»; doncs, és un tema que en parlarem en el seu moment, evidentment, però aquest és l'aspecte que amaga o que intenta amagar o que intenta col·locar al darrere el tema de la promoció del joc.

Per això nosaltres estem totalment d'acord amb la Moció presentada, i —com deia abans— l'esmena va en la direcció que, si s'aprova aquesta Moció, tant de bo que s'aprovi, si s'aprova, el Consell Executiu tindria un termini de quatre mesos per tal de retre comptes a la Comissió corresponent del que ha fet, no del compliment de la Moció estrictament, sinó del que ha fet. Si vostès calculen el temps, veuran que aquests quatre mesos ens col·loquen en un moment que el Parlament ja no existirà : estarem en plena campanya electoral. Per això nosaltres hem fet una esmena que diu que «en el termini de tres mesos», perquè així estarem en l'etapa final, en fi, a punt de sortir per la porta, però encara estarem a temps de saber què ha fet el Consell Executiu en relació amb el compliment d'aquesta Moció.

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Correspon ara posicionar-se als grups que no han intervingut. En primer lloc, l'Illustre Diputat representant del Grup Mixt, el senyor Xavier Garriga.

El Sr. GARRIGA : Senyor President, senyores i senyors diputats, el puritanisme del senyor Alay em deixa sempre preocupat; sí, en Franco també deia que estava malament jugar, sí. Això és una mena de puritanisme com qualsevol altre. Potser sí que aquesta Cambra —com s'ha dit aquest matí— era un *refugium peccatorum*, i aquí ens toca tractar d'uns temes més o menys escabrosos que volen amagar certes realitats o certes

ganes d'enraonar per enraonar. Però, perdoni, senyor Alay, aquí ningú fomenta no l'«àmbit», l'«hàbit» del joc; aquí no ha sortit un senyor Iacocca dient : «Provi, compari, jugui, etcètera». Aquí s'ha fet una publicitat, jo trobo que s'ha fet una publicitat, és a dir, s'ha dit que una cosa existeix; la publicitat, la publicitat no és propaganda, senyor Alay (*rialles*); la publicitat, no, no (*rialles*), no riguin; la publicitat és comunicació (*rialles*); la propaganda és una altra cosa que no té res a veure amb la publicitat.

Per tant, jo no entenc la finalitat d'aquesta Moció, no l'entenc ni la veig enlloc. Evidentment, la segona part, la segona part encara l'entenc menys; evidentment no deu sortir del sector més liberal d'Esquerra Republicana, perquè vol, en certa manera, estatalitzar la loteria catalana. Si em digués que només ha de ser gestionada per empreses privades catalanes, potser sí que aleshores entendria l'esperit que l'anima a portar aquest segon punt dintre de la Moció. Però, en conjunt, només volia dir-li molt breument que no entenc la finalitat de la Moció, que jo no crec que porti enlloc, i que jo no crec que sigui més adequada ni més sana per a la salut espiritual i material dels catalans, tirar endavant aquesta Moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Correspon ara posicionar-se... (*Ll. Sr. Alay s'aixeca per parlar.*) Un moment, per favor. Senyor Alay.

El Sr. ALAY : Per al·lusions.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Aquesta Presidència...

El Sr. ALAY : No, hi ha hagut una comparació que se la podia haver estalviat, la inicial, amb determinades persones de l'*ancien régime*, aquesta n'és una.

Respecte a tota la resta, no en faig altre esment, perquè evidentment no mereix una resposta per la meua part.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Escolti, senyor Diputat. Aquest no és el sentit de les al·lusions que preveu el Reglament, i aquesta Presidència ho sent molt moltes vegades quan ha de dir que no als il·lustres diputats, perquè si el sentit que preveïés el Reglament fos un altre donaria el torn corresponent, però ha d'aplicar el Reglament i el Reglament no preveu aquest sentit d'al·lusió. Entesos?

Moltes gràcies.

El Sr. ALAY : Aleshores, no sé què són al·lusions, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Correspon ara a l'Illustre Diputat representant del Grup parlamentari Popular la intervenció per posicionar-se en relació amb aquesta Moció.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats. No sé, senyor Alay, si vostè creu massa en estes coses, però en qualsevol cas li recomano que comenci a portar espelmes a sant Albert, perquè com no hi hagi un miracle l'escalada del joc a Catalunya ja és imparable, i les xifres que es manegen, corresponents al 1986, que són les que tenim, resulten vertaderament alarmats.

Per il·lustrar aquestes paraules, manifesto a la Cambra que, a Catalunya, l'any 1986 els ciutadans han jugat pel valor i la «friolera» de 300.000 milions de pessetes, dels quals 153.000 milions corresponen a màquines escurabutxaques i 147.000 milions entre loteries, bingos, travesses i casinos. En unes altres paraules, som sis milions que gastem 50.000 pessetes per

any i habitant de mitjana, que equival a dir 137 pessetes per dia i habitant també de mitjana i, el que és pitjor i més lamentable, com que es calcula que és la meitat de la població la que és adicta al vici del joc, inverteix, cada persona que juga, 8.300 pessetes cada mes, també de mitjana.

I estes 8.300 pessetes, òbviament, incorporades la majoria a economies mitjanes i baixes, representen entre el 12 i el 15% del jornal d'un treballador d'estes característiques, jornals entre 60 i 70.000 pessetes. I evidentment, senyores i senyors diputats, lo Govern de la Generalitat, li agradi o no al Consell Executiu, crea, organitza, promou i estimula el vici del joc en tota l'extensió de la paraula. Lo mateix President de la Generalitat, al passat debat de política general, reconeixia, en resposta al senyor Ribó, que encara que ell no ha jugat mai «la Generalitat», deia, «ha introduït noves fórmules de joc», i va afegir que «ja que l'Administració central ho fa, cito paraules literals, «doncs, posats a fer, nosaltres també organitzarem el joc». Entre no jugar lo President de la Generalitat i organitzar el joc la pròpia Generalitat, ell ho denomina «situació paradoxal». Doncs bé, prescindint de persones i d'institucions, ho repetixo, prescindint de persones i d'institucions, lo que ell denomina «situació paradoxal», jo ho denomino «situació d'incoherència», com incoherència és destinar uns diners extraordinaris, fa pocs dies, per a les Olimpíades, procedents del joc, en campanyes publicitàries que promouen i estimulen la pràctica del vici; com incoherent i desencertada és aquella propaganda que, directament o indirectament, com deia el senyor Alay, resulta un insult a persones disminuïdes psíquicament, i com incoherent seria si tots los grups, almenys los grups de l'oposició, que per principis i conviccions no creiem ni en un govern que estimula el vici del joc ni en una societat que juga per a créixer, seriem incoherents, deia, si no aportéssim, en iniciatives permanents parlamentàries, la crítica sistemàtica i l'oposició frontal més dura a esta política de propagandes agressives que, en lloc de millorar la sort del poble amb actituds exemplars, lo sotmet, en est cas concret, a la temptació pendular que va des del nerviosisme fins a la inhibició.

Per això, senyor Alay, compartim lo contingut literal de la seua interpellació, i assumim totes les referències relatives a la pràctica del joc. Lo contrari ens semblaria, des del nostre punt de vista, una indiferència i, d'alguna manera, seria coincidir amb la conducta i amb el comportament del Consell Executiu, que, en opinió col·lectiva, té una visió deformada de les conseqüències socials que deriven d'una publicitat que, en lloc d'informar —que per si mateix ja és un despropòsit—, incita i aviva directament la pràctica del joc. I, quant al contingut de la Moció, senyor Alay, permeti'm una crítica cordial ben rigorosa: vostè, com vulgarment se diu, en est cas no ha agafat lo bou per les banyes, perquè la Moció, tant si l'aproven com si no, sempre serà objecte d'interpretació i, consegüentment, de discussió, i si es vulnera o no l'article 4 de la Llei del Joc també serà opinable. En tot cas, en est primer punt, jo opino que els dona un ampli marge de maniobra perquè sempre puguin vestir el sant. I, quant al segon punt, ja veurà vostè com los senyors de la majoria, més tard o més prompte, recorreran —probablement, després, immediatament al posicionament—, recorreran al món ambigu de les lleis i dels decrets.

Per una altra part, seria convenient que tots aquells diputats,

sobretot aquells diputats de la majoria, de Convergència i Unió, que donen suport al Govern, prenguin un dia la iniciativa —que alguns ho fan— de llegir el contingut literal de les interpellacions, i veuran com, moltes vegades i sobretot en el cas concret que estem discutint, les manifestacions i el criteri del Conseller de Governació, relatives al joc a Catalunya, són contràries a la vitalitat que vostès imposen a casa seua, perquè coneixen que, sobre tots los vicis, lo joc atempta contra l'harmonia familiar de manera implacable.

No es tracta, per consegüent, avui de votar a favor o en contra d'una determinada Moció que, per una altra part i des de la nostra opinió, no arriba a la substància del problema, sinó que lo vertaderament important és la reflexió política sobre les pròpies actituds, davant d'unes instruccions, jo diria degeneradament cansades, que imposen los partits, apellant a una falsa disciplina com a element fonamental de convivència política. Almenys nosaltres, des del Grup Popular, com a persones i com a polítics, intentarem defensar que ni hem nascut ni ens han creat al si d'un partit polític. I encara que la Moció, senyor Alay, l'haguéssim qualificat de tímida i de dèbil, compti amb lo vot favorable del Grup Popular.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Aquesta Presidència voldria aclarir al senyor Alay, en relació amb la darrera intervenció, que potser no ha aclarit suficientment el tema, és a dir, no ha negat que el senyor Alay no hagués estat alludit —que sí— en un aspecte que es referia a la conducta, sinó a altres comentaris que feia el senyor Alay, que no responien a l'allusió. Simplement aquest aclariment: el sentit d'una frase, i d'un mot, concretament, sí que el senyor Alay tenia dret a reclamar al·lusions, i per això li ha donat la Presidència la paraula, perquè aclarís aquest mot; el que passa és que després el senyor Alay feia moltes altres consideracions que no entraven en el marc de l'allusió. Simplement he volgut fer aquest aclariment, perquè em fa l'efecte que val la pena anar aclarint quan s'esdevenen fets puntuals.

Correspon ara el posicionament a l'Illustre Diputat representant del Grup Socialista, el senyor Francesc Casares.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors diputats, en nom del Grup Socialista, per posicionar-me en relació amb la Moció que estem debatent i per anunciar, ja des d'ara, que nosaltres hi donarem ple suport, amb l'absoluta convicció que la Moció està perfectament fonamentada en l'anàlisi de la realitat, en la interpretació de la Llei i en les mesures que proposa.

De fet, aquesta qüestió que és objecte avui d'aquest debat, ni més ni menys, inclou el problema de saber si en política, com en qualsevol altra cosa, els fins justifiquen els mitjans. Aquesta és la veritable qüestió. Doncs bé, nosaltres creiem que la Moció presenta correctament els fets: és evident que la política del Govern de la Generalitat implica un foment del joc, i això com a conseqüència no solament de la creació de noves modalitats de joc sinó, sobretot i principalment, de la publicitat i, a més a més, d'una publicitat desmesurada. No es pot dir que utilitzar el primer mitjà de comunicació, com és la televisió, per anunciar unes modalitats de joc no impliqui el foment de l'hàbit del joc, perquè tots sabem el que significa com a mitjà de potenciació, com a força d'arrossegar que té aquest mitjà.

És, doncs, una incitació i el resultat és que la gent, cada vegada més, se sent més motivada. N'hi ha prou de veure i escoltar els comentaris que s'estan fent contínuament. Què diu el Govern de tot això? El Govern surt amb un argument que consisteix a dir: «No, nosaltres no fomentem el joc i l'únic que fem és intentar que es produeixi un traspàs dels fons jugats, dels que van als mitjans que després serveixen per a anar al fons de l'Estat, en benefici dels fons de la mateixa Generalitat.» Però bé, si això fos així, simplement així, i no hi hagués el risc de fomentar, encara podria ser discutible si s'ajusta o no a les finalitats de la Llei del Joc, però això tots sabem que no és així. En el moment que hi ha la motivació de jugar més, la gent evidentment no solament és que juga més diners sinó que hi ha més gent que se sent motivada per aquesta propaganda. I aquest és el fons de la qüestió, i, sobre això, no hi pot haver cap desmentiment. L'efecte, doncs, es produeix.

I ara comparem-ho amb el que està obligat a fer el Govern de la Generalitat, no ja en funció d'uns criteris que poden ser particulars de les diferents forces polítiques o les diferents persones quant al rigor moral del joc i al fons de la qüestió des d'aquest punt de vista, sinó simplement, simplement, des del punt de vista del compliment d'una llei. En la seva Moció, Esquerra Republicana de Catalunya, d'una manera absolutament correcta —millor dit, en la interpellació—, mencionava la Llei del Joc i exactament l'article 4. Doncs bé, la lletra de la Llei no deixa lloc a dubtes de quina és la regla que ha de seguir el Govern de la Generalitat per complir aquesta Llei: parla, d'una manera claríssima, que s'han de tenir en compte la realitat i la incidència social del joc i de les apostes, les seves repercussions econòmiques i tributàries i —aquí és l'important— la necessitat de reduir-ne —també diu «diversificar-ne»—, i afegeix: «i no fomentar-ne l'hàbit».

De manera que es tracta aquí de dos tipus d'actuacions: una simplement negativa, una simplement negativa, no fomentar-la, i una positiva, de reduir-ne. Per tant, si es tracta de «reduir-ne», s'ha de reduir l'àmbit i l'hàbit, totes dues coses. En aquest cas, segurament, hauria estat correcta la utilització de totes dues expressions. Però és que la Llei, a més a més, té una exposició de motius, que ens diu que aquest és l'objectiu fonamental. Diu: «La intenció de la Llei no és ni fomentar el joc ni prohibir-lo amb un rigor que seria contrari a les tendències socials...» Home!, és que no es tracta ja de prohibir amb rigor, és que ni es prohibeix de cap manera, sinó al contrari: es fomenta.

Jo em remeto —i això és una de les coses que ens ha de doldre més a tots els grups polítics que vàrem treballar en la Llei del Joc i que vàrem acceptar un consens sobre aquesta Llei que va ser aprovada per tots els grups— que ara es falsifiqui el que va ser l'esperit d'aquell consens, la qual cosa indueix a pensar que en certs jocs, amb certa majoria, més val no arriscar-s'hi, de vegades. Mirin com es congratulaven aleshores els representants o el representant del partit que dona suport al Govern; es tractava del senyor Camps i Rovira. No sé si avui és aquí, no sé si és ell l'encarregat avui d'oposar-se a la Moció, com suposo que farà; en tot cas, el senyor Camps deurà fer allò que, segons les seves paraules, són, les persones que governen Convergència i Unió, aquella trinitat formada pel senyor Jordi, pel senyor Pujol i pel senyor Soley; no sé si li permetrà avui de pujar aquí i mantenir els criteris que aleshores va fer palesos i

que estan en el *Diari de Sessions* del 29 de febrer de 1984. Deia: «Tots estem d'acord que el joc no és una matèria agradable; socialment, no és una matèria aconsellable, fins i tot, però no podem oblidar» —i aleshores deia coses molt interessants: «una xifra, un petit detall sobre una xifra que posarà en evidència a les senyores i als senyors diputats la importància d'aquest tema». Fixin-s'hi: «A Europa, la mitjana de joc abasta un 5% de la renda per càpita individual. A Catalunya i a la resta de l'Estat aquest tant per cent arriba al 14,9%. És a dir, som els campions del joc, després d'Estats Units, en primer lloc, i d'Austràlia, en segon. Anem en tercer lloc mundial i en primer lloc europeu en aquesta espècie de desastre social.» Són paraules textuais. «Enfront d'això, quan l'any 1983 a l'Estat espanyol s'han gastat dos bilions de pessetes en joc, val a dir que aquesta Llei és autènticament necessària.» Per què? Necessària perquè tots ens pensàvem que era per complir les finalitats que estan especificades en la Llei. «Era autènticament urgent perquè la desconexió de la legislació estatal era gravíssima en la matèria.» «Aquesta Llei» —deia també— «és, evidentment, una llei-marc, és evident que les reglamentacions posteriors són les que donaran els criteris de la filosofia política del criteri del Consell Executiu de no fomentar l'hàbit del joc, arribar a una regulació adequada.» El senyor Camps, en aquell moment, realment jo estava, estic convençut que pensava que el comportament ulterior del Govern de la Generalitat no seria en absolut el que hi ha avui.

Aquesta és la Llei i aquesta és l'explicació del sentit que té. En aquesta situació, quines mesures si no les que se'ns proposen es poden prendre? Unes mesures destinades a la limitació de la propaganda, unes mesures destinades al control de la gestió, a apartar de la gestió aquelles entitats privades que tenen finalitat de lucre, però, com a mínim, apartar-ne, sobretot, aquelles entitats privades, com ha estat vist avui, que estan contaminades per la sospita d'immoralitats financeres. Avui, ho vulguin creure o no —i molts de vostès ho saben—, el sentit general de l'opinió, la majoria de la gent, aquest estat d'opinió és estar absolutament preocupat, i jo els puc dir —em penso que em creuran— que no es tracta d'un estat d'opinió que sigui, específicament, sensible o contrari als criteris polítics i morals dels partits que donen suport al Govern. No, senyors, no és així: és en tota la societat catalana i en molts sectors que els són addictes, als quals hem sentit sovint pronunciar paraules de sentiment en relació amb aquest problema. Gent que s'ha expressat en una lamentació sincera que sigui precisament aquell partit que ells voten que arribi a aquests extrems de desprestigi d'aquelles coses que ells estimen, persones que han abaixat el cap i han dit: «no, això no és així, no és això, això no hauria d'anar d'aquesta manera». Els puc assegurar que això és així, i que en aquests moments és molt lamentable, quan ja per aquí es comença a parlar que Catalunya s'està convertint en una gran timba, que hi ha un gran *croupier* que està dient: «Senyors, facin joc; facin joc perquè això és un bé per a Catalunya.» Això és una evidència claríssima que l'actitud del Govern de la Generalitat és una actitud imprudent. La prudència, veritablement, és el primer que abandona aquelles persones desgraciades que realment no saben, han perdut la brúixola i no saben on és el seu nord.

Per totes aquestes raons, nosaltres donarem suport a la Moció presentada.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara el torn de posicionament al representant del Grup parlamentari de Convergència i Unió, i per fer-ho dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Muntal.

El Sr. MUNTAL : Senyor President, senyores i senyors diputats, el senyor Alay, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha presentat una moció subsegüent a la interpellació que va ser contestada per l'Honorable Conseller de Governació, senyor Bassols, el proppassat 14 d'octubre.

En ella es va dir, en aquesta interpellació i avui en la presentació de la moció, i també en els diferents posicionaments dels diferents grups polítics, s'han dit tota una sèrie de coses que crec que..., i que m'han de permetre donar una visió general d'aquesta política del joc, perquè s'han donat algunes acusacions que penso que han estat fora, fins i tot, del context de la Moció.

Tots recordaran l'any 79, amb l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia, en el seu article 9.32, en el qual la Generalitat obté les competències exclusives en matèries de casinos, jocs i apostes, amb exclusió —això sí— de les apostes mútues esportivo-benèfiques. Neix, per tant, a partir d'aquí i a partir de l'any 1982, el Reial Decret 2824, del 10 de setembre, i publicació en el BOE número 251, del 20 d'octubre, amb el qual es traspassen els serveis de l'Estat en matèria de joc a la Generalitat de Catalunya. Quina acció pren el Govern de la Generalitat? —i veurem que la coherència que abans esmentava el senyor Casares respecte al senyor i company Camps i Rovira, doncs, és totalment i absolutament coherent perquè farem també algunes cites d'aquestes de les quals vostè només ha llegit la part que més li ha convingut. Per tant, immediatament de rebre el traspàs de serveis en matèria de joc la Generalitat de Catalunya, es publica el Decret 460/82, del 2 de desembre del 82, en el qual es regulen els òrgans encarregats de la gestió. Immediatament, el senyor Alay, en data 10 de febrer de l'any 83, en una sessió plenària, va presentar una interpellació; com a conseqüència d'aquesta interpellació va venir la moció subsegüent i la sol·licitud i acceptació per part del Govern d'una sessió informativa on el Conseller Macià Alavedra va especificar algunes línies generals i que ha mantingut, el Govern de la Generalitat, des del primer dia, des del primer dia, des del setembre del 82 fins a l'any 87 la mateixa línia en política de joc. I li recordaré algunes frases del mateix senyor Alay, com també algunes frases de l'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

Això es produïa, per tant, des del traspàs de serveis —setembre-octubre del 82—, Decret de regulació d'òrgans encarregats de gestió, el mes de desembre del 82, immediatament després, i el 22 de juny del 83, quan es va fer la sessió informativa.

El senyor Albert Alay, ell ho recordarà, i, per tant, és una cita que, en tot cas, permetin-me que no els la llegeixi; que vostès tenen els diaris oficials i els diaris de sessions, on poden anar comprovant tota aquesta sèrie de cites que hi ha hagut, i són diverses, com abans ha dit el senyor Alay, però que, en tot cas, són uns petits extractes, on demanava, el mateix senyor Alay, la implantació d'una loteria catalana. I això ho ha dit moltes vegades. Però fins i tot donava uns arguments, uns ar-

guments bàsicament d'efectivitat quant als ingressos per a la Generalitat de Catalunya. I va ser el mateix Conseller senyor Alavedra qui va contestar, en el marc de poder fer la llei després, i deia molt acuradament : «La introducció d'innovacions, i aquí també entro a contestar una sol·licitud del senyor Alay, en una matèria que ja he definit de "complexa"», això ho deia el Conseller de Governació, senyor Alavedra, «i que té repercussions no únicament econòmiques i jurídiques, sinó també socials, perquè una proliferació de sistemes de joc i una introducció en els hàbits de la societat del joc, i fomentar l'hàbit del joc, ens preocupa també.» Això, el primer que ho va dir en aquesta Cambra va ser el Conseller Macià Alavedra.

A partir d'aquí, vostè veurà que en el desplegament, i vostès veuran, senyores i senyors diputats, que en tot un desplegament legislatiu en què s'ha basat, per un cantó, l'acció de govern —desplegament legislatiu, acció de control i acció fiscal— provoca que nosaltres puguem dir que estem en contra dels dos punts de la Moció, com després els especificaré. Per tant, qui primer va dir de no fomentar-ne l'hàbit va ser el mateix Consell Executiu. De quina manera? Fent aquests tres vessants : legislativa, de control i d'acció fiscal.

Es van fer també en aquesta sessió informativa uns comentaris sobre el desplaçament de joc; ho dic, aleatòriament, que és el que en podem dir el «joc creuat» : si es vol anullar un determinat tipus de joc, el que s'ha de fer és crear-ne un altre de molt similar o paral·lel, de manera que es pugui anullar. Esquerra Republicana, en aquell moment, es va posicionar dient que no calia només una lota, que el que volia era una lota, si és que hi havia de ser, però, a més a més, també la loteria catalana. Amb uns sistemes moderns, també ho deia el senyor Alay, i avui ens trobem que la 6/49 és amb vertaders sistemes moderns. (*Remor de veus.*)

L'any 1983, després d'aquesta sessió informativa, el 27 del XII, 27 de desembre, es publica el Decret 549, de requisits identificadors de màquines escurabutxaques i d'atzar, i autoritzacions per a l'explotació i els locals on s'installin. És la primera vegada en tot l'Estat, la primera vegada que es regula el tema de les escurabutxaques i on han d'anar instal·lades aquestes escurabutxaques. Per tant, iniciativa per part del Govern de la Generalitat : sempre i tota.

El 29 de febrer del 1984, entra en aquesta Cambra el Projecte de la Llei del Joc, Llei del Joc que ha estat esmentada, i que serveix en alguns moments d'argumentació per part dels il·lustres diputats, de dir que el Consell Executiu no en fa el compliment. Llei del Joc que queda aprovada el 20 de març del 84 i publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat* 421, del 30 de març. Aquesta és aquella part que dèiem «acció legislativa».

Després ve l'acció de control : 26 de juliol del 84, Decret 267, es crea, com a conseqüència de l'aplicació de la Llei del Joc, la inspecció del joc, el Servei d'Inspecció del Joc per al control i el compliment de la mateixa Llei del Joc, i també de les diferents normes que puguin anar sortint.

El dia 7 de desembre de 1984, Ordre per la qual es modifica el Reglament del joc del bingo, motivat per l'entrada en vigor de la Llei 21/1984, del 24 d'octubre —que tots vostès recordaran—, sobre l'impost del joc del bingo, i, per tant, fiscalitat. Per un cantó, hem dit «acció legislativa», «acció de control» i «acció fiscal».

El 28 de l'XI del 85, els Decrets 324 i 325, de la mateixa

data, on hi ha Decret de planificació del joc i Decret de catàleg de jocs i apostes. Dic això dels decrets aquests de planificació del joc i del catàleg de jocs i apostes perquè avui sembla que s'hagin creat uns nous jocs; aquests jocs ja existien. Aquests jocs estaven aprovats, aquests jocs estaven contemplats, el que passa és que ara s'han posat en marxa; però ja hi eren. Estaven, en tot cas, hivernats. Es podia estar estudiant, podrien dir el que volguessin; el Conseller Alavedra ja va dir al seu moment : «Anirem amb molta precaució, anirem a poc a poc. Farem el que haguem de fer després d'haver-ho estudiat, i ho farem sens perjudici d'altres objectes.» També cal remarcar aquí, si m'ho permeten els il·lustres diputats, que la interferència per part del Govern central amb la loteria primitiva va ser objecte de recurs del Tribunal Constitucional per part de l'acció de govern de la Generalitat. Per tant, total i absolut capteniment de l'Estatut d'Autonomia en el seu article que ens confereix l'exclusivitat en matèria de joc.

Fet aquest petit repàs de la nostra recent història, cal arribar —i vostès ho convindran també— que la gestió, i també la política seguida pel Govern en matèria de joc, ha estat anunciada i portada a terme sempre en una mateixa línia des de l'any 82 —el Conseller Alavedra—, fins avui, que el Govern de la Generalitat, havent interpellat el Conseller Bassols, va contestar el mateix. I també amb coherència amb la Llei del Joc 15/1984, tant pel que fa a la seva diversificació com a la seva planificació, com a no fomentar-ne l'hàbit. L'Honorable Conseller Bassols va demostrar, en el decurs de la interpellació, que així era, i també, al seu moment, el Conseller Alavedra ho deia : la prudència en el desplegament.

Quant al primer punt de la Moció, moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, on diu : «Que recorri als mecanismes procedimentals que correspongui perquè els mitjans d'informació a Catalunya...», etcètera, tots vostès ja coneixen les xifres, les va donar el senyor Bassols. Si m'ho permet, senyor President...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Prego a l'Il·lustre Diputat que recordi —ja sé que em vol demanar més temps—, que el seu temps s'ha exhaurit, i que li agrairia que fos molt breu.

El Sr. MUNTAL : Sí, seré breu, però, si m'ho permet, m'estendré una mica més (*remor de veus*), ja que penso que s'han de precisar... (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Senyor Diputat, penso que tots els diputats gaudeixen d'un temps, i aquesta Presidència ha d'intentar ser al màxim d'objectiva amb aquest temps, i, evidentment, que passi uns segons del temps li sembla fins a cert punt tolerable, però després l'hauria d'advertir i li sabria molt de greu. (*Remor de veus.*)

El Sr. MUNTAL : Gràcies, senyor President. Per tant, tots vostès ja coneixen les xifres, que les va donar el Conseller en la interpellació passada, i dades facilitades pel departament comercial de televisió, quan parlaven de les xifres de publicitat gastades l'any 1986 per la Loteria Nacional : 472 milions; la Primitiva, 134, etcètera. Per al 87...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Senyor Diputat, crec que no m'ha entès. Quan aquesta Presidència l'adverteix és perquè resumeixi i acabi, i no perquè continuï argumentant. Li prego que, si us plau, resumeixi i acabi.

El Sr. MUNTAL : Gràcies, senyor President. Bé, fent tal

com diu la Presidència, el que sí que els agrairé que vostès tinguin la dedicació, i suposo que també ho faran, de llegir les xifres que va donar l'Honorable Conseller, perquè són molt il·lustratives; són molt il·lustratives i, per tant, penso que poden fer-se vostès una imaginació. (*Remor de veus.*)

S'ha dit, per tant, que la diversificació del joc ha existit. Nosaltres entenem que el que es tracta és de desplaçar el joc d'un tipus a un altre, fins i tot amb una argumentació subsidiària, que era allò que dèiem dels jocs creuats, i creiem —i vostès penso que també, al seu moment ho poden confirmar— que amb això no s'incrementa el joc.

Publicitat; s'ha dit si se n'ha fet o no se n'ha fet. El que sí que li puc dir (*remor de veus i xiulets*), i acabo, el que sí que li puc dir és que qualsevol tipus de joc o qualsevol tipus de cosa que surti nova al mercat, i en aquest cas des d'un punt de vista d'empresa pública...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Senyor Diputat, li prego que acabi.

El Sr. MUNTAL : Bé, doncs, per tant, seré molt diligent. Nosaltres ens haurem d'oposar al primer i al segon punts de la Moció, per tot una colla d'arguments que, en aquest moment, potser no puc acabar d'explicar (*rialles*), i que voldria —i que voldria—, però amb tot el convenciment que en cap moment s'ha transgredit l'article 4 de la Llei del Joc, de què feia esment l'Il·lustre Diputat presentant de la Moció.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara a l'Il·lustre Diputat senyor Alay posicionar-se en relació amb l'esmena presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

El Sr. ALAY : De l'escó estant, per evitar, doncs, que la cosa s'allargui massa, perquè ja n'hi ha d'altres que ho fan... Bé, el senyor Padullés, el Grup del PSUC ha presentat una esmena d'addició. Com que és d'«addició», naturalment, l'acceptarem; si fos d'«addició», no la podríem acceptar, naturalment (*rialles*). És més, he de reconèixer que té la virtut, la seva esmena, de fer possible que abans que es dissolgui aquesta Cambra puguem tenir més informació respecte a això, i de quins són els propòsits de capteniment i tal; d'altra banda, també he d'agraciar a tots els grups parlamentaris de la Cambra que donaran suport —els que hi donen suport, naturalment, no el que no l'abonen— a la nostra Moció que en cap cas no han tergiversat ni una sola de les meves paraules, ni de la interpellació ni de la defensa de la Moció —és qüestió que els he d'agraciar a tots vostès—, cosa que no s'ha fet per part del Grup de la majoria, que s'han tret d'entre línies, fora de context, coses que no hi tenien res a veure, perquè el que jo sempre he defensat, des de la primera interpellació que vaig presentar aquí, en aquest Parlament, és que la Generalitat, el Govern de la Generalitat havia de reclamar i aconseguir com fos, del Govern de l'Estat, que li passés la part alíquota que li corresponia de la Loteria Nacional d'Espanya, i que si això no era possible, que es creés una loteria tradicional catalana. Tota la resta són invencions que no sé d'on han sortit (*remor de veus*), però com que tothom ens ha entès, suposo que la cosa queda prou aclarida.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies,

Il·lustre senyor Diputat. Per tant, sotmetrem a votació aquesta Moció, amb l'esmena acceptada pel Grup proponent de la Moció.

Vots a favor d'aquesta Moció, es posin drets, si us plau?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Bé, havent estat substanciats tots els punts de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de nou del vespre i tres minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. — La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
2. — La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
3. — El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
4. — L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al {
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de
fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia
per núm. la quantitat de pessetes
(gir/sec al portador)

....., de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona